UN SĂRUT, A TRECUT
JUDY GILL

CAPITOLUL 1
Kat strânse ochii pentru a se apăra de spray-ul

dezinfectant, în timp ce freca marginea somierei lui Nathan. O picătură îi aterizâ între ochi, rostogolindu-se pe nas. Şi-o şterse cu mâna înmănuşată; detesta mirosul, detesta însăşi ideea că trebuia să facă aşa ceva. Capul o mânca, sub prosopul şi gluga de plastic ce-l înfăşurau strâns. Se cutremură. „Nu”, îşi spuse ea cu severitate. „Nu te scărpina. N-ai de ce”.

— Mami! o făcu să tresară vocea lui Katie, chiţcăind de la parter. Mi-e foame!

— Şi mie! Ăsta era Nathan, cu glasul său mult prea puternic pentru un băieţel de şapte ani. Desigur, lui Nathan îi era încontinuu foame. Poate pentru a-şi alimenta glasul. Mâncase un sandviş, după ora trei, când îl luase de la şcoală.

— Un minut doar, strică ea. Sunt aproape gata.

Îşi trase cu dinţii manşeta uneia dintre mănuşile portocalii de cauciuc, pentru a se uita la ceas. Doamne, trecuse de ora cinei. Copiilor le era foame, iar ea nu avea nimic pregătit, şi-i minţise. Nu era aproape gata. După ce va fi terminat patul lui Nathan, încă-i mai rămânea de curăţat al ei, precum şi sofaua şi scaunele, atât în camera de familie cât şi în living room. Toate astea trebuiau să aştepte până după cină; dar cina avea de aşteptat să facă ordine în camera lui Nathan.

— Puteţi mânca fiecare câte-o banană, le strigă Kat copiilor, după care se ridică în picioare şi trase cu forţă patul de lângă perete. Apoi târându-se pe jos, cu manşetele pantalonilor ei lungi şi largi, de zugrav, desfăşurându-se şi împiedicând-o, începu să frece latura din spate a somierei. Oare să-ncerce s-o răstoarne şi s-o spele pe fund?

Încercă să-şi amintească instrucţiunile de pe sticla de şampon. Gângăniile alea mici puteau trăi o

vreme desprinse de trupul omenesc.

Îmbrăcămintea, saltelele, aşternuturile, pernele, toate trebuiau curăţate. Saltelele, da, dar de somiere pomeniseră ceva? Probabil le considerau de la sine înţelese. Reinfestarea e foarte răspândită.

— Mie-mi spui? murmură ea. Ridică din nou din umeri, şi din nou simţi mâncărimea. Se auzi soneria.

— Mami! se auzi iarăşi glasul răguşit al lui Nathan.

— O clipă! Kat se foi în genunchi, încercând să se ridice de după pat, pe care nu-l putea trage mai departe de perete, datorită saltelei trântite pe jos. O, cerule! Şi dacă punea salteaua curată, dezinfectată, drept peste un cuib de scârboşenii dintr-alea? Trăiau oare şi în covor? Dăduse cu aspiratorul, dar o fi fost de-ajuns atât? N-ar fi trebuit să şamponeze covoarele înainte de-a curăţa paturile?

Of, pe toţi dracii, ceea ce ar fi trebuit să facă era să cheme un om de la deparazitare. Se jenase însă prea tare să se gândească, măcar, a-i spune unei alte fiinţe omeneşti ce se întâmplase, nu numai cu copiii ei, ci chiar cu ea însăşi. Se dusese tocmai în celălalt capăt al oraşului, pentru a cumpăra şamponul dintr-un magazin unde n-o cunoştea nimeni.

Strânse din dinţi, înăbuşindu-şi încă un fior de dezgust total şi se sili să nu se scarpine. Era curată. Era lună de curată. O ştia! Nu dorea decât să-şi poată convinge şi pielea. Soneria se auzi iar.

— Mami! A venit tati!

— Prinde momentul, îşi murmură sieşi Kat, pe când în hol răsunau paşi grei, deopotrivă cu un glas profund, vesel şi altele două copilăreşti, emoţionate.

Nimeni n-are vreodată timp pentru o criză de nervi. Se-ntâmplă pur şi simplu. Te întinzi pe podea.

Închizi ochii. Te scufunzi adânc într-o stare de inconştienţă. S-ar putea să ai ceva spasme şi să-ţi curgă balele.

— Mami? Te rogi? întrebă Nathan.

— Să dispar eu imediat, sunt sigur. Ăsta era fostul ei soţ.

Ochii lui Kat se deschiseră brusc, întâlnind direct privirea pătrunzătoare a lui Rand. La dracu', nu zăcea pe jos. Nu era într-o stare de inconştienţă profundă. Niciun fel de asistenţi medicali amabili n-aveau s-o lege pe targă şi s-o ducă departe de toate astea. Stătea încă îngenuncheată pe podea, lângă patul fiului ei, iar capul continua s-o mănânce insuportabil. Îşi scoase o mănuşă, desfăcu şireturile de sub bărbie şi, dându-şi pe ceafă gluga, vârî mâna sub prosop şi se scarpină. Puteau foarte bine, îşi spuse ea, s-o apuce curând şi spasmele. Refuză să saliveze.

Niciodată nu mai stătuse atât de aproape de Rand, de peste doi ani. Nu se schimbase prea mult. Îi apăruseră câteva fire argintii la tâmple, unul două riduri împrejurul gurii; laba gâştii-i era o idee mai adâncă. Brazda din bărbie tot cam descentrată o avea. Teama că unul dintre copii i-ar putea spune de ce făcea curăţenie îi uscă gura şi-i umezi palmele. Atâta tot. Pe de altă parte, avusese o săptămână întreagă grea. Nu era de mirare că-i tremurau aşa mâinile. Nicio legătură cu prezenţa lui Rand. Nu la nivel personal.

— Bună, Kat, o salută el. Ce mai faci?

— Dacă tot întrebi, răspunse ea, fac prost. Mai mult nu putu, pentru a-şi stăpâni imboldul isteric, să râdă de intenţionată ei ironie ascunsă. Rand zâmbi vag:

— Te rugai?

— Nu. Se întoarse spre fiul ei:

— Nathan, de câte ori ţi-am spus că n-ai voie să răspunzi la uşă. Vii şi mă chemi şi deschid eu.

— Dar, mami! E Tata! Nu-i un străin.

— Nu mama ta e de vină, spuse Rand. Mâinile lui, părând absurd de mari, le ţineau pe ale ambilor copii. Privirea, însă, i-o susţinea pe-a lui Kat. Refuză să plece ochii.

— Nu-i cinstit. El era cel care petrecuse mai mult timp plecat de-acasă, decât cu familia, în timpul căsniciei. După care mai avusese şi tupeul să-l apuce pandaliile dacă ea trebuia să lucreze până târziu, în vreuna dintre puţinele seri pe care reuşea să le petreacă acasă. Avea ochii negri ca păcatul, aşa cum fuseseră întotdeauna. Sprâncenele, drepte şi dese, se înălţară a mirare. Ridică din umeri.

— Dacă zici tu… Kat se ridică în picioare.

— Zic.

— În regulă. N-am venit să discutăm despre asta.

Totuşi, nu spuse nici ce anume venise să discute. Continua doar s-o privească, în timp ce ea stătea de cealaltă parte a patului lui Nathan, îmbrăcată ca un clown.

Duşmănia lui Kat creştea. O rodea pe dinăuntru, îi umplea pieptul. Îi dădea dureri de gât. O făcea să-i vină să plângă. Puternică emoţie, duşmănia.

Când Rand vorbi din nou, glasul său profund, cu rezonanţă, capabil de cele mai furioase mugete, de cele mai tandre gângureli şi de toate nuanţele intermediare, exprima amuzament:

— Drăguţ… ăă… costumul de paraşutist, Kat. Ultima modă? Duşmănia se transformă în furie de-a dreptul.

— Of, ţine-ţi gura! N-am nevoie de sarcasmele

tale, Randall. Vinovată, îşi privi copiii, cărora le interzisese să spună „ţine-ţi gura”.

Nathan şi Katie o priviră cu ochi identici, rotunzi şi negri, mărginiţi cu aceleaşi gene scandalos de bogate ca ale tatălui lor. Kat plecă privirea, muşcându-şi buza de jos, înainte de a-şi privi din nou fostul soţ.

— Ce vrei, Rand? Atât de brusc, încât aproape i se făcu rău, îi trecu prin minte că poate, în timpul weekendului, copiii îi pasaseră lui Rand surplusul de chiriaşi şi acum venise să-i ceară socoteală pentru neglijenţă, îşi muşcă buzele, privindu-l. Nu, cu siguranţă, că nu. Nu părea să aibă mâncărimi. Nici măcar furios nu părea. Aruncă o privire patului desfăcut, periei şi găleţii cu dezinfectant.

— Gata? Kat se chinui să iasă de sub pat. Dădu din cap că da, pentru a scrâşni apoi imediat din dinţi, când Rand se aplecă şi ridică salteaua cu supremă uşurinţă, depunând-o exact la locul ei pe somieră.

— Ce puternic eşti, tati. Kat îşi încleştă şi mai strâns fălcile la vederea ochilor bulbucaţi de admiraţie ai lui Katie, oricât îşi spunea ea că o fetiţă de cinci ani are tot dreptul să-şi idolatrizeze tăticul. Rand o culese pe Katie pe-un braţ, iar celuilalt îi încordă muşchiul.

— Îţi plac tipii forţoşi, mm? Atunci, ia uite. Pipăie aici. Kat se supuse, mormăind şi mişcându-şi buza de jos, în încercarea de a-şi apăsa degetul în carnea solidă. Kat ştia că era absolut imposibil. La fel de imposibil ca şi a fisura solida voinţă a lui Rand. Sau solidul său cap.

— Pot să-ncerc şi eu, tati?

— Sigur, Nathan. Rand se lăsă pe vine, permiţându-i lui Nathan să-i atingă muşchii, după care admiră bicepşii încordaţi ai băiatului şi-l asigură că, în treizeci de ani, avea să ajungă la fel de puternic ca

tatăl lui.

— Şi eu? întrebă Katie. Rand zâmbi, apoi îi aruncă o privire lui Kat.

— Tu vei avea… puteri de alte soiuri, dovlecelule. Dar vor fi chiar mai puternice, crede-mă.

— Mami, când mâncăm? întrebă Nathan. Poate să stea şi tati?

— Nu, nu poate. Kat ştia că suna nepoliticoasă, dar nu credea c-ar putea suporta să-l vadă pe Rand la masă cu copiii ei. Toată acea… duşmănie, sau ce-o fi fost, ar fi făcut-o să se-nece.

— N-am nimic gata pentru cină. Nathan făcu o mutră nemulţumită.

— Păi de ce? Ce-ai păzit pân-acuma? Kat scrâşni iarăşi din dinţi. Nici asta nu era cinstit. Trudise pe brânci, încercând să aibă o casă curată şi sigură pentru locuit şi nu se alegea de la copii cu altceva decât cu „mi-e foame şi de ce nu-i masa pusă?” Iar acum, Rand intră în pas de vals, ridică o saltea şi se-alegea cu laude până-ntr-al nouălea cer. O costase o unghie pentru ca să scoată de pe pat salteaua lui Katie şi încă trei ca s-o pună la loc cum trebuia. Avea şanse să şi le piardă pe toate cele rămase, curăţând propriul ei pat.

— Hei fraţilor, sunt nişte atenţii în buzunarele hainei mele, spuse Rand. Stângu-i al lui Katie, dreptu-i al lui Nathan. De ce nu mergeţi voi jos să vedeţi…

— La naiba, Rand, îl întrerupse Kat; îşi scoase cealaltă mănuşă cu un plesnet sonor şi o aruncă lângă găleată. Fără „atenţii” înainte de masă.

— Nu-s atenţii comestibile. Duceţi-vă. Alungă copiii din cameră şi se rezemă de tocul uşii, privind-o pe Kat. Femeia îl măsură din creştet până-n tălpi, în timp ce-şi desfăcea fermoarul costumului de plastic şi-

şi elibera umerii, pentru a putea trage salopeta în jos peste şolduri. Blugii lui Rand erau vechi, decoloraţi şi strâmţi.

Avea o cămaşă cu mâneci scurte, aşa de înmuiată de-atâtea spălări, încât i se agăţa de piept şi braţe. N-avea nevoie să se încordeze pentru a i se vedea bicepşii rotunzi şi tari, în mânecile strâmte. I-ar fi prins bine o tunsoare. Dar, în fond, când n-avusese el nevoie de-o vizită la frizer? Uita tot timpul, dacă nu-i aducea Kat aminte. Spusese că-i plăcea să i-o amintească ea. Îi dădea sentimentul că era important pentru soţia lui.

— Ce vrei? întrebă din nou Kat, aşezându-se pe capătul patului lui Nathan, pentru a continua să se descotorosească de costum.

— Să stăm de vorbă. Kat îşi eliberă picioarele, cu două smucituri.

— Ţi-au tăiat firul de la telefon? în uşă, Rand îşi îndreptă umerii.

— Nu, dar nu voiam să vorbim la telefon şi dac-aş fi sunat, ai fi spus că eşti prea ocupată ca să ne întâlnim.

— Ăsta e adevărul, replică ea scurt. Rand dădu din cap:

— Văd şi eu. Curăţenia de primăvară? întrebă el, privind spre costumul de plastic. Sau ai avut o scăpare de material radioactiv?

Uşurarea o zăpăci pe moment destul ca să nu ia în seamă mica împunsătură despre cum arăta. Nu era decât recunoscătoare că nu-i spuseseră copiii de ce o apucase nebunia dereticatului. Se aplecă să-şi tragă manşetele de elastic ale costumului peste călcâiele pantofilor de jogging.

— Credeam că ţi-ai luat pe cineva la muncile

grele, continuă Rand.

— De data asta, nu.

— Kat… Se încruntă, ezitând, preţ de-un moment fiind de-o nesiguranţă vizibilă şi necaracteristică pentru el. Îşi frecă un pantof de covor, apoi lovi în coada unei machete de avion agăţată de tavan, făcând-o să se legene.

— Kat, stai prost cu banii? Ştii că nu trebuie decât să ceri, dacă…

Lăsă fraza neterminată. În pofida propriei voinţe, Kat fu mişcată de întrebarea şi oferta lui. Dar, la urma urmei, lui Rand nu-i lipsise niciodată generozitatea. Nu în materie de bani, oricum.

— Nu duc lipsă de bani. Uneori îmi place să fac singură curăţenie.

Din fericire, Rand nu contestă asta, dar, spre enorma ei surprindere, spuse:

— Zi-mi ce-a mai rămas de făcut. Te-ajut şi pe urmă putem sta de vorbă.

Kat ridică brusc capul, holbându-se la ei, în timp ce-şi elibera picioarele din salopetă:

— Tu? Să faci gospodărie? Rand o privi fără ascunzişuri:

— Fac gospodărie, Kat.

— De când? întrebă ea, luând găleata şi mănuşile şi petrecându-şi peste braţ echipamentul de zugrav. Pe pielea oacheşă a pometţilor lui proeminenţi se ivi o undă de roşeaţă:

— De când am descoperit că nu se face singură.

— Mamăă, exclamă Kat, strecurându-se pe lângă el. Mare epifanie trebuie să fi fost. E o minune că nu s-a căscat pământul, să te-nghită.

— Dac-o făcea, replică Rand, urmând-o în timp ce se îndrepta spre scări, n-aş fi fost acum aici să-ţi ofer

ajutorul.

— Ce mai târg. Mă bucur că nu mi s-a cerut să aleg.

— Trec peste asta, fiindcă ştiu că ai tras din greu. Întotdeauna ai nervi când eşti obosită. Apoi, parcă neputându-se stăpâni, adăugă:

— Te-ai obosit mult. Dar oferta mea rămâne în picioare.

— Dacă spui că-ntotdeauna aveam nervi, înseamnă că întotdeauna încercam să fac singură totul. Serviciul, creşterea copiilor, gospodăria.

— N-a fost niciodată nevoie să munceşti, i-o întoarse el. Câştigam destul ca să vă dau, ţie şi copiilor, tot ce vă trebuia. Kat ameninţa să-şi iasă din fire.

— Eu aveam nevoie! Niciodată nu înţelesese asta.

— Erau implicaţi şi alţi factori în afara banilor şi… Se întrerupse, închizând gura cu un clămpănit sonor din dinţi.

Trase aer în piept, îl expiră foarte încet, îşi descleştă fălcile şi în sfârşit simţi furia dureroasă începând să-şi slăbească încleştarea din jurul ţestei. De câte ori trecuseră prin asta? Nu se schimbase nimic. Nimic n-avea să se schimbe. Nimic nu se putea schimba. Discuţiile n-aveau niciun sens.

Deodată, în chip pervers, se simţi tentată să-i accepte oferta, să-i arunce lui veşmântul de plastic fierbinte şi mănuşile de cauciuc asudate şi să-i spună să spele patul ei, numai spre a-l vodca ce mutră face. Dar pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut că munca trebuia făcută, şi nici de ce.

Râsese. Ăsta era singurul lucru pe care nu-l putea suporta, ca Rand Waddell să râdă de ea.

— Oferta respinsă, spuse, tropăind pe cele patru trepte până la parter; îşi continuă drumul prin bucătărie, până în spălătorie, unde goli găleata în vană. Du-te şi te joacă, Rand, spuse auzindu-l că o urma. Abia i-ai văzut pe copii, în ultimul weekend.

— Ştiu. Pe tine vreau să te văd. Îl privi peste umăr furioasă.

— După doi ani? De ce? Rand îi aruncă o privire lungă, deschisă, pentru a-i aminti de câte ori îi ceruse s-o vadă şi fusese refuzat.

— Acum cine-i nedrept? Kat închise ochii şi întoarse capul. Îi auzise pe copii jucându-se în camera de zi. Nathan imita sunetele unui motor, ceea ce însemna că Rand îi adusese un avion. Băiatul avea o fixaţie cu avioanele. Katie vorbea cu o voce ascuţită, piţigăiată, alternând cu una groasă, ursuză. Asta putea însemna orice, de la o nouă carte de poveşti, până la o pereche de dinozauri din plastic.

Rand avea dreptate. Ea era cea care refuzase cu îndărătnicie să-l vadă. După felul în care se simţea acum, încordată şi fiartă şi, pe toţi dracii, hai s-o spunem p-a dreaptă, suferind de-o „inimă frântă, biata”, care făcea s-o înţepe ochii şi s-o doară gâtul, avusese dreptate să-l refuze. Îi venea greu să-l vadă, să-şi amintească trecutul, vremurile pe care le crezuse veşnice. Şi cum dăduse greş.

Îşi afundă din nou mâinile în mănuşi, deschise apa fierbinte şi începu să spele găleata, strâmbând din nas pe măsură ce căldura sporea mirosul înţepător al dezinfectantului.

— N-am timp să stau de vorbă cu tine, spuse, concentrându-se să şteargă găleata cu o cârpă uscată şi curată; se holbă la ea, ca şi cum în adâncurile ei de plastic roşu ar fi putut găsi soluţia tuturor necazurilor

ei. Trebuie să le fac ceva de mâncare copiilor.

— Exclus să moară de foame. Amândoi mâncau banane, când am intrat.

— Ştiu. Dar e trecut de ora cinei.

— În regulă. Spune-mi ce vrei să faci. Te pot ajuta.

— Nu, insistă Kat, surprinsă totuşi să-i vadă în ochi dezamăgirea. Oftă tăcută. Erau şi copii lui şi-i iubea la fel de mult ca ea. N-ar fi durut-o să-i lase încă vreo câteva ceasuri în plus. Mai mult, astfel putea sfârşi curăţenia înaintea orei de culcare.

— Dacă vrei într-adevăr să mă ajuţi, spuse ea, du-i la McDonald's şi ia-le ceva de mâncare. Dar să-i aduci înapoi la şapte treizeci. Mâine au şcoală.

Rand ridică salopeta de zugrav pe care Kat o aruncase pe jos şi o agăţă într-un cârlig, pe perete.

— Dacă fac asta ai să te-ntorci la spălaturile tale. Kat îi înfruntă privirea:

— Exact.

— Şi n-am chef.

— Rand, ce vrei şi ce nu vrei tu nu mai sunt motivaţii principale în viaţa mea.

— De parc-ar fi fost vreodată! Deschise gura să spună iarăşi cât de mult încercase, dar Rand o opri, ridicând mâna:

— Ştiu, ştiu. Nu te deranja s-o mai zici. Uită-te doar la tine. Îţi tremură mâinile; eşti palidă la faţă. Mai ai nevoie şi de mâncare. Şi să stai jos. Dacă faci toate astea, putem sta de vorbă. De ce n-o recunoşti? Eşti prea obosită ca să mai faci ce plănuiseşi pentru seara asta. Nervii pe care şi-i stăpânise cu mare dificultate i se inflamară din nou:

— La dracu', de ce tot insişti? Am spus că nu vreau să vorbim. Noi doi. Despre orice altceva, în

afara copiilor. Şi numai când e necesar. Iar pentru asta e foarte bun şi telefonul.

— Despre copii e vorba. Aerul lui de îngăduinţă exagerată o zgâria pe nervi. Trânti găleata pe maşina de spălat şi-l fulgeră cu o privire cruntă:

— Bine! Ce-i cu copiii? Naiba să-l ia, nu ştia cât de greu îi era? Sau pur şi simplu nu-i păsa?

— Ei, haide, Kat! Sigur că nu-i pasă! La ce te-aştepţi de la el?

— De ce-ai dat anunţ pentru o guvernantă internă? întrebă Rand.

Îl privi clipind prosteşte câteva momente, atât de neaşteptată fusese întrebarea.

— De unde ştii c-am dat anunţ? Tâmpită replică. Sigur că-i spuseseră copiii. Rand ridică din umeri, scoţându-şi-i în evidenţă. Era foarte mândru de umerii lui.

Cândva, Kat însăşi îi găsise grozavi. Nu acum, însă, desigur. Decât poate într-un mod foarte… detaşat şi impersonal. Frumoşi de la distanţă, dar fără nicio legătură cu realitatea.

— Nate a făcut o aluzie. Nu s-ar zice că-l încântă prea mult ideea, Kat.

— Ştiu. Îşi fixă privirea pe diafragma lui, pentru a-şi muta gândul de la umeri. Se schiţa cumva acolo un cauciuc de rezervă? Da! Pe toţi sfinţii, da, se zărea. Trebuia să facă eforturi pentru a-şi reprima un zâmbet mulţumit. Vasăzică, Domnul Minunat începea să-şi arate cei treizeci şi şapte de ani. Putea aprecia acest gen de realitate, ea însăşi având treizeci şi patru şi devenind tot mai conştientă de efectele gravitaţiei.

— Sunt la curent cu obiecţiile lui Nathan, spuse, străduindu-se să-i înfrunte din nou privirea. Dar în casa asta eu sunt persoana adultă, Rand. Port toată

răspunderea şi trebuie să iau hotărârile necesare. Rand trecu din nou la starea de atac:

— Îmi revine şi mie o parte din răspunderea asta, Katherine. Cum ţi-a putut trece prin cap să aduci o străină să locuiască în casă cu tine? Cu copiii mei?

„Katherine”. N-o numea astfel decât când era nemulţumit. Kat se strâmbă, ea însăşi nemulţumită de atitudinea lui.

— Zău aşa, Randall. Oamenii se instalează tot timpul cu străini în casă. Uneori, asta se numeşte căsnicie. Ochii lui se îngustară, ca întotdeauna când Kat îi amintea că la vremea căsătoriei lor se cunoşteau de nici trei luni. Totuşi, în stilul său propriu, se ţinu ferm de subiectul pe care-l alesese.

— N-ai dreptul să iei o decizie unilaterală într-o asemenea problemă, fără a mă consulta şi pe mine. Kat făcu ochii mari. Ba sigur că-i am! Mie mi s-a încredinţat custodia copiilor şi n-o să angajez vreo pedofilă, pentru numele lui Dumnezeu! mai sunt şi cea care va locui cu guvernanta. De ce să te consult pe tine? Sau să te intereseze, măcar? la urma urmei, mi-ai acordat încrederea în privinţa lor – unilateral – ori de câte ori erai… plecat din oraş.

Rand nu reacţionă la auzul citatelor de intonaţie cu care-şi rostise ultimele trei cuvinte. Se părea că existau lucruri de care şi el refuza să se atingă.

— Aia era altceva, spuse. Îmi lăsam copiii cu mama lor. Şi ar fi trebuit să fiu consultat în problema asta. Mă interesează pentru că sunt tatăl lor.

— Ei, e un moment minunat ca să-ţi vină ideea, replică ea, ştiind perfect că avea dreptate în ambele privinţe; înainte ca Rand să muşte momeala, adăugă repede: Rand, am nevoie de cineva aici, la copii şi cât mai curând. Ca ieri. N-am avut timp să te consult. Pur

şi simplu a trebuit să acţionez.

— De ce? Ce nu-i în regulă cu internatul ăla de zi unde-au mers de când Jenny… Se întrerupse, lăsând privirea în pământ. Kat înghiţi neaşteptatul nod de durere ce i se pusese-n gât. Îşi dădu deodată seama că era o durere pe care Rand trebuia să o împărtăşească, trebuia s-o fi împărtăşit în cele patru luni de când Jenny şi Karl Morrison, cei mai buni prieteni ai familiei Waddell, muriseră împreună cu cei trei copii ai lor într-un accident de circulaţie. Ea şi Rand nu vorbiseră niciodată între ei despre asta. Părea ciudat ca abia acum Kat să recunoască faptul că şi el suferea

— Şi încă asemenea ei, de unul singur. Nu crezu niciun moment că vreuna dintre prietenele lui ar fi fost în stare să înţeleagă ce însemnase pentru el pierderea lui

Jenny, Karl şi a copiilor lor.

— De ce ai nevoie de-o doică? întrebă el într-un târziu, ridicând privirea; Kat îi văzu în ochi un rest de durere. Ce-i în neregulă cu internatul?

— Acolo nu erau… fericiţi. Sau în siguranţă, după cum se dovediseră faptele.

— Până găsesc pe cineva care să aibă grijă de ei, îmi iau nişte zile libere, concediu medical, ce-o fi cazul, până şi concediu fără plată, dacă nu am încotro. Toată treaba asta mi s-a băgat în păr – o şi ce mult îi plăceau micile jocuri de cuvinte – imediat ce-a-nceput vacanţa de primăvară. Şi situaţia continuase, deşi copiii reveniseră în şcoală lunea trecută. Cu puţin noroc, de mâine-încolo, problema avea să fie eradicată cu bine şi definitiv.

Nu mai trebuia să-şi scoată din păr decât un singur păduche.

— Iar acum că ţi-am explicat, Rand, poate iei

copiii la cină, dar te duci tu singur cu ei. Eu însă, după cum vezi, am treabă. Nu ne-ar conveni ca guvernanta să găsească o casă murdară, nu?

Drept răsplată, buzele lui Rand se strânseră, ochii i se îngustară. Nu putea suferi să i se vorbească precum unui copil recalcitrant. Bun. Ducă o ura măcar pe jumătate din cât îl ura ea pe el, atunci n-avea să mai aibă chef nici măcar de-o secundă petrecută în compania ei.

— La revedere, Rand. Zâmbetul lui nu, cuvânt nepotrivit, decise Kat – o plictisea. Semăna prea mult a grimasă de afectare.

— De-asta, spuse Rand, nu te-am sunat. Ştii că pur şi simplu îmi „închizi telefonul", Katherine, spunând la revedere pe tonul ăsta concluziv?

Zâmbi din nou, preţios.

— Dar când suntem faţă-n faţă, nu mai ţine. Sunt tot aici, în caz că n-ai observat. Kat strânse buzele.

— Am observat. Bine. Ce vrei de la mine?

— O explicaţie mai bună, mai pe înţeles. Vreau să ştiu mult mai mult despre tot planul ăsta al tău înainte de a-mi da şi eu consimţământul.

— Bine! pufni ea nerăbdătoare. Uite ce s-a-ntâmplat până-n prezent: am discutat cu mai multe femei, de la trei agenţii diferite. Niciuna din ele nu-mi convenea, aşa că m-am hotărât să pornesc singură, să-ncerc prin ziare. Sunt sigură că femeia perfectă e pe-acolo pe undeva, în căutarea unei familii care are nevoie de ea atât de mult ca noi. Nu tuturor le place să lucreze prin agenţie. Şi am mult de oferit unei potenţiale angajate, nu numai o cameră separată, ci chiar un apartament complet mobilat, la subsol, în care să locuiască.

Clăti mănuşile sub robinet, le întoarse pe dos şi

le presără cu pudră de talc.

— Poate că providenţa m-a făcut să nu mă ostenesc cu căutarea unei noi chiriaşe, după ce-a plecat doamna Gold. Are mult mai mult sens să instalez în apartament o guvernantă. Plata ei, combinată cu beneficiul din închiriere pe care-l pierd, are totuşi şanse să se apropie de costul internatului, poate nici măcar atât.

Rand se încruntă.

— Cât de mult socoteşti să-i dai? Kat îi spuse, adăugând:

— De vreme ce primeşte şi casă, agenţiile unde am vorbit au socotit-o o plată mai mult decât convenabilă. Şi reprezintă cam o treime din cât plăteam la internat.

— Nu ştiam că internatul costă atât de mult.

I-ar fi spus că mai erau o droaie de alte lucruri pe care nu le ştia despre creşterea copiilor, dar reuşi să-şi muşte limba, în timp ce scutură şi mai tare cutia cu talc.

Parfumul pudrei pentru bebeluşi inundă încăperea.

— Îmi place mirosul ăsta, spuse Rand. Şi ei îi plăcea. Îi amintea de vremuri trecute, când lumea arăta cu totul altfel, când dragostea era tânără şi proaspătă şi orice părea posibil. În urmă cu o viaţă de om. Înălţă capul, pentru a-l descoperi mult prea aproape de ea, nemailăsându-i loc să se întoarcă fără a-l atinge.

— Îmi amintesc cum veneam acasă şi-l simţeam. Avea glasul blând şi trist, îşi spuse Kat.

— Întotdeauna mi se părea atât de… cald. Atât de primitor. Înainte ca melancolia lui Rand să-şi poată face efectul asupra ei, Kat se împinse pe lângă el,

după care îi îndesă în mâini cutia cu pudră.

— Nemaipomenit, ia-o cu tine. Presară-ţi-o pe ultima amică. Şi ieşi cu paşi mari din încăpere. În bucătărie se încruntă la capacul aragazului. Pentru un bărbat căruia îi plăcea mirosul pudrei de copii, rămăsese necăsătorit surprinzător de mult timp, după divorţ.

— Kat… Se încordă auzindu-i glasul în spatele ei.

— Kat, e un lucru… pe care… În timp ce fraza lui rămânea neterminată, Kat îi desluşi în glas nemulţumirea pe care refuzase să se întoarcă şi să i-o vadă pe faţă.

Dintr-odată, inima începu să-i bată prea tare în piept, ameţind-o. Oare era pe cale să se recăsătorească? Despre asta voise să-i vorbească de fapt, nedorind să i-o spună prin telefon. Strânse cu putere pumnii, oţelindu-se pentru ceea ce urma.

Nu urmă nimic. Rand rămase tăcut. Kat nu mai putu suporta. Se răsuci pe călcâie, privindu-l.

— Ce? aproape că strigă. Ce vrei de fapt, Rand?

— Ce vreau? De ce eşti aşa de sigură că vreau ceva?

Îşi aruncă dintr-o mână în cealaltă cutia cu pudră, părând calm, relaxat. Pe chip nu i se citea nicio expresie, ochii păreau să nu ascundă nimic, dar… O, Doamne, îl cunoştea prea bine pentru a fi absolut conştientă că se comporta înşelător. Poate că încă n-o ceruse de soţie pe femeia aceea, dar plănuia s-o facă în curând şi nu voia să-i vorbească nimănui altcuiva, mai întâi de teamă să nu i se spulbere speranţele. Dar speranţele ei? Nu pentru ea, desigur, ci pentru copii. Dacă se însura cu o femeie complet împotrivită? Una pe care ei aveau s-o urască, care să-i urască ea? Care nu se va purta frumos cu ei? Nu părea corect, ca un

bărbat să se poată recăsători, iar mama copiilor lui să nu aibă niciun cuvânt de spus, chiar dacă o parte din timp copiii urmau să trăiască alături de acea femeie.

— Eşti aici, spuse Kat. Mie asta-mi sugerează că vrei ceva.

— Poate că ceea ce vreau e pur şi simplu să fiu aici.

Mhm. Just. Muşcându-şi buza, înhaţă dintr-un dulap o cutie cu amestec de macaroane cu brânză şi se strâmbă la instrucţiunile tipărite pe dos, de parcă n-ar fi preparat acelaşi lucru de-o sută de ori.

Doamne sfinte! Oare ceea ce încerca Rand să-i spună era că voia copiii? Dacă el şi viitoarea lui soţie solicitau custodia, pe motiv că la Kat nu domnea curăţenia şi stabilitatea necesare copiilor?

Cum ar suna în instanţă? „Onorată Curte, clienţii mei, domnul şi doamna Waddell, petiţionează custodia copiilor domnului Waddell din prima căsătorie, în temeiul faptului că mama lor i-a internat într-o unitate insalubră, unde s-au infestat cu păduchi”. Îşi înăbuşi un geamăt şi se ghemui lângă dulap, înşfăcându-şi autocontrolul incomparabil mai strâns decât oala de gătit pe-ale cărei toarte i se încleştară mâinile. Rand strânse din dinţi, în timp ce Kat se lăsă pe vine, scoţând o oală mare din dulap. Genunchii ei îndoiţi, coapsele flexate şi fesele întindeau materialul pantalonilor. Involuntar, mâna i se încovoie, ca pentru a mângâia formele acelea dulci, familiare. Doamne, dar voia s-o atingă, voia să-i pună mâinile pe talie şi s-o ridice în picioare.

Kat se ridică, exact în timp ce Rand făcea un pas ezitant spre ea şi se întoarse să umple oala cu apă. După aceea, o puse pe aragaz, pe jumătate răsucindu-se spre el, când întinse mâna să aprindă un ochi. Cu

toate acestea, nu-i întâlni privirea. Pe faţă i se aşternuse o expresie închisă, nepătrunsă, şi-şi încordase fălcile ca întotdeauna când nu-i plăcea ceea ce avea el de spus. Dar ce să nu-i placă? încă nu scosese o vorbă. N-avea cum să bănuiască, măcar, ceea ce urma el să-i propună. Ştia că urma o bătălie. Într-un fel, chiar o aştepta cu nerăbdare. Până şi o luptă cu Kat ar fi fost mai nostimă decât această cumplită tăcere pe care i-o impusese ea, totalul refuz de-a asculta orice ar fi avut de zis.

Se schimbase. Ştia asta. Se maturizase, învăţase, şi acum vedea lucrurile cu totul altfel. Problema era că ea n-o aflase şi, dacă nu reuşea să-şi pună planul în aplicare, nici n-avea s-o afle vreodată. Niciodată nu va mai avea şansa de a-i demonstra că lucrurile puteau sta, într-adevăr, cu totul altfel.

Cu excepţia unuia singur, care nu se schimbase. Încă o mai dorea, cu un soi de dor chinuitor ce nu voia să-l părăsească. Îi puse o mână pe umăr, întorcând-o cu faţa spre el.

— Kat, te rog, lasă-mă să vorbesc, chiar dacă tu nu vrei să vorbeşti cu mine. S-ar putea să existe şi altă soluţie, una la care nu te-ai gândit. Kat îi privi mâna stângă, degetele care cuprindeau mâneca bluzei ei groase, cenuşii. Verigheta groasă a lui Rand lucea mat în lumină. Dacă intenţiona să se recăsătorească, n-ar fi trebuit să şi-o scoată?

La dracu', nu voia să afle ce planuri avea! Şi nici s-o atingă nu dorea. Se smulse din strânsoare şi făcu trei paşi înapoi. Braţul lui Rand căzu pe lângă trup.

— Ce soluţie? întrebă Kat.

— Nu vreau să angajezi niciun fel de doică Vreau să mă mut înapoi aici, ca să pot vedea de copii când tu nu eşti acasă.

CAPITOLUL 2

— Ce? Vocea lui Kat suna ca un chiţăit neîncrezător.

Rand îi văzu faţa devenind şi mai palidă decât înainte, cu excepţia unei perechi de pete roşii-vii pe obraji. Îi aminteau de o veche pneumonie de-a ei şi de-o zi pe care prefera să nu ţi-o aducă aminte.

Încleştă dinţii atât de tare, încât îl durură fălcile. Cândva considerase acea zi începutul sfârşitului. De-atunci îşi formase o părere mai clară. Pur şi simplu fusese ziua când recunoscuse, mai presus de orice îndoială, că n-avea rost să mai încerce. Şi totuşi, era un sfârşit pe care nu-l acceptase niciodată pe deplin.

La dracu'! Ar fi trebuit să ajungă aici mai pe ocolite, dar reuşise s-o spună şi n-avea de gând să bată-n retragere.

— M-ai auzit, Katherine. Urma să-ţi cer dormitorul liber, dar, de vreme ce tot ai de gând să cazezi o guvernantă în apartamentul de la subsol, îmi dau seama că-i o idee mult mai bună să locuiesc eu acolo.

— Întâi aprilie a fost ieri, Rand.

— Nu-i nicio glumă.

— Nu poţi vorbi serios!

— Ba da. Cât se poate de serios. Kat clătină din cap, făcându-şi părul să tresalte, lucitor. Lui Rand îi venea să-şi umple mâinile cu el. Cu asfinţituri.

— Rand… Vocea îi devenise iritată.

— Credeam că m-am exprimat destul de clar. Am nevoie de cineva care să locuiască aici tot timpul. Cineva care să poată duce copiii la şcoală dimineaţa, s-o ia pe Katie de la grădiniţă, s-o aducă acasă la masă şi să-i facă program în restul după-amiezii, până vine vremea să meargă să-l ia şi pe Nathan. Am nevoie de

cineva care să fie în orice moment gata să se ocupe de ei seara, dacă nu mă pot întoarce la timp de la serviciu, sau dacă trebuie să plec înapoi la birou.

— Îmi dau seama. Voi fi disponibil în orice moment. Privirea ei era la fel de arzătoare ca şi cuvintele.

— Ha! Ar fi o zi mare! N-ai reuşit să fii disponibil nici măcar când i-am născut pe fiecare! Mă mir c-ai reuşit să fii cu mine când i-am concep…

Se întrerupse, muşcându-şi limba, când în uşă apărură Nathan şi Katie. Vru să alerge la ei, să-i interpună între ea şi Rand, dar copiii nici nu păreau s-o vadă.

Ochii lui Nathan, mari, negri şi rugători, stăteau aţintiţi spre tatăl său, în timp ce spunea:

— Tati, poţi să vii să-mi arăţi şi mie cum să fac planorul să zboare cu loopinguri? Rand traversă încăperea din trei paşi, puse aripile planorului la loc, în fanta de la spate, şi zise:

— Uite, încearcă aşa. În camera cealaltă.

— Hai să ne jucăm.

— Da, tăticule. Pe urmă poţi să-mi citeşti povestea nouă.

— Mai târziu, iubito, îi zâmbi fiicei sale. Acum mămica şi cu mine avem de discutat.

— Ba n-avem nimic de discutat, interveni rapid Kat, învingându-şi în sfârşit şocul care-o făcuse să rămână aproape încremenită, după incredibila declaraţie a lui Rand. De ce nu distrezi copiii până termin eu mâncarea? Du-te. Mereu te plângi că nu stai destul cu ei.

— Şi nu stau deloc cu tine.

— N-ai nevoie să stai cu mine! Tu…

— Nate, mai târziu, bine, fiule? îi spuse Rand lui

Nathan, care continua să întârzie în uşă. Promit, am să-ţi arăt toate şmecheriile pe care le poate face avionul. Dar lasă-mă câteva minute singur cu mama ta. Nathan ridică din umeri, plecând cu planor cu tot. Sora lui îl urmă.

— Ar trebui să te duci după ei, spuse Kat, conştientă de nota de disperare din propria-i voce. Nu să stai cu mine. Şi dacă-ţi faci griji că n-aş alege doica potrivită, când selecţionez una am să trimit după tine să-ţi dai aprobarea.

— Nu asta vreau. Ţi-am spus ce vreau, Kat.

— Dar… Dar e… ridicol! se bâlbâi ea. Tu… Eu… Clătină iarăşi din cap.

— Las-o baltă! Voi angaja o doică, aşa cum am stabilit. Tu doar ai grijă să fii disponibil pentru orice deplasare în străinătate, ce-ţi iese-n cale, aşa cum ai făcut întotdeauna. Rand o privi întorcându-se să controleze apa din oală.

Deplasare în străinătate? Măi frate, da' rămăsese rău în urmă!

— Nu mai plec din oraş, Kat. Se răsuci înapoi spre el:

— De când?

— De mult. Junghiul de durere stârnit de întrebarea ei îl făcu să strângă din dinţi.

N-o interesa deloc, niciodată, să-i întrebe pe copii ceva, orice, despre el? El cerea şi primea raporturi complete despre activităţile ei, ori de câte ori avea copiii la el. Îşi trecu ambele mâini prin păr, masându-şi pielea capului. Nu. Fireşte că n-o interesa atât de mult încât să întrebe. N-o interesa. Dar ştiuse asta. Ceea ce spera acum era s-o facă să se schimbe. Kat deschise frigiderul şi scoase câţiva morcovi, pe care-i spălă cu mişcări viguroase sub robinet.

Foarte posibil, îşi spuse Rand, ca între ea şi copii să nu fi venit niciodată vorba despre ceea ce făcuse el. La vremea despărţirii, Nathan încă nu împlinise cinci ani, iar Katie avea mai puţin de trei. Niciunul dintre ei nu ştia destule ca să-i fi spus că tăticul nu mai pleca în deplasări.

Dar nu şi-ar fi putut da Kat singură seama? Fusese absent pentru vreunul dintre weekend-urile cu copiii? Nu observa că le stătea la dispoziţie de-o mie de ori mai des decât presupuneau cele două weekend-uri pe lună stabilite de un judecător de drept familial? I se puse un nod în gât. Kat avea probleme mai importante decât un soţ alungat.

— Nu accept, spuse el într-un târziu, decât deplasările care nu-mi afectează timpul dedicat copiilor. Kat îl privi peste umăr, gânditoare:

— Asta e o schimbare.

— Eu m-am schimbat. De astă dată, privirea ei fu vizibil sceptică. Îl irita, aproape până la a-i schimba intenţia, să-i spună că, imediat după ce îi părăsise, ceruse un alt post la ziar, pentru a rămâne în oraş.

— Dacă ai fi fost de acord să ne vedem, spuse Rand, să vorbim mai mult decât trei minute de fiecare dată în ultimii doi ani, acum ai fi ştiut-o deja.

Ridicarea ei din umeri îl asigură că nu s-ar fi schimbat nimic, chiar dacă l-ar fi crezut. Nu-i ceru niciun alt detaliu. N-avea nevoie de ele. El plătea pensia alimentară şi jumătate din ipotecă, dar ea câştiga destul, din salariul ei de statisticiană într-o instituţie de cercetări sociologice, pentru a avea toate şansele să se descurce şi fără el. Îşi dorea să se fi maturizat şi schimbat destul cât să nu-l mai deranjeze atâta faptul că ea muncea. Voia să aibă nevoie de el, dar Kat n-avusese niciodată nevoie de el într-un mod

atât de complet pe cât avea el de ea. Nu în probleme de reală importanţă.

O privi scotocind din nou prin frigider, pentru a scoate un castravete şi o salată şi a le trânti pe un fund de lemn ce acoperea una dintre chiuvetele de porţelan alb. Rand scoase un taburet de sub barul ce despărţea bucătăria de zona pentru servit masa. Continua să-i placă enorm să o privească gătind.

Mâinile ei, cu piele palidă, degete lungi şi unghii tăiate îngrijit – şi purtând ambele inele pe care i le dăruise el – lucrau cu eficacitate. Îşi aminti cum le simţea, masându-i spatele când avea dureri – puternice, ritmice, tămăduitoare. Şi le mai amintea şi blânde, tremurând pe trupul lui în timp ce o excita, apoi ferme şi insistente, pe măsură ce sporea pasiunea. Agresive. Revendicative. În felul acela, avusese şi ea nevoie de el… Îşi sili mintea să părăsească acest drum. Enervat mai mult pe sine decât pe ea, spuse:

— Ce dracu’, Katherine, ai de gând să stai de vorbă cu mine? Dacă vorbeau, poate n-avea să se mai gândească.

Kat îi aruncă o privire şi ridică iarăşi din umeri, această mişcare deranjând claia de bucle blond-roşcat, ciufulite de prosopul în care şi le înfăşurase. Îşi amintea şi felul cum îi simţea părul pe piept, pe abdomen, pe coapse. Strânse din dinţi. La dracu’! Poate avusese noroc, în aceşti ultimi doi ani, că aranjaseră să nu se mai afle niciodată în aceeaşi încăpere.

— Am stat de vorbă, spuse Kat, curăţind castravetele cu mişcări violente, furioase. Ai făcut o propunere care nici nu intră-n discuţie. Ce altceva mai e de spus? Doar dacă vrei să vorbim despre ce fel de

guvernantă ar trebui să angajez… să angajăm.

— În regulă, hai să vorbim despre asta, primi Rand. Şi despre motivele tale de-a crede că-i ideea mai bună decât a mea. Acceptarea discuţiei nu însemna că abandonase. Dar poate ar fi trebuit să-i lase un timp de acomodare cu ideea instalării lui în apartament.

— Ai spus că Nathan şi Katie nu erau „fericiţi” la internat. Cu excepţia durerii de-a o fi pierdut pe Jen, mie mi s-au părut destul de fericiţi. Deci, te rog să-mi explici.

— Credeam că-ţi explicasem. Internatul cu program de zi, după orele de şcoală, nu mi s-a părut soluţia cea mai potrivită.

Iar mie nu mi se pare că o femeie străină, internă, e soluţia cea mai potrivită. Hai să discutăm puţin despre internat.

Kat îl privi, apoi oftă şi mai turnă puţină apă în oală. Scoase încă un pachet de macaroane cu brânză din dulap, punându-l lângă primul.

Rand presupuse că, la urma urmei, avea să fie şi el poftit la cină. Nu putea suferi macaroanele cu brânză, dar asta nu conta. Îi venea s-o îmbrăţişeze şi să-i mulţumească. De mult nu mai stătuse la masă în casa asta, cu familia lui. Deşi mai mult timp nu-şi mai îmbrăţişase soţia. Fosta soţie.

— Pur şi simplu nu mergea bine, repetă Kat. Nici pentru ei, nici pentru mine. Uneori am de lucru până târziu.

— Mde. Mi-amintesc.

— Când lucrez seara, continuă ea, neluându-i în seamă comentariul, înseamnă să chem pe cineva care să ia copiii de la internat, să-i aducă acasă şi să stea cu ei. O îngrijitoare internă ar conferi mai multă

continuitate vieţii lor – nu ca guvernantele străine. Având aici pe cineva care s-o ducă încoace şi-ncolo, Katie ar putea urma lecţiile de balet pe care şi le doreşte atât de mult. E soluţia ideală, Rand.

— Şi cum ar fi s-o aibă aici pe mama lor? întrebă el, înainte de-a se putea abţine. Apropo de soluţiile tale ideale. Kat trânti cuţitul de curăţat zarzavaturi pe fundul de lemn şi se răsuci spre el, cu ochii scăpărând:

— Rand…

— În regulă, în regulă, ridică el o mână pentru a-i opri tirada, iartă-mă. Nu se cădea.

— Te cred că nu! Rand îşi stăpâni un oftat.

— Kat, visurile mor greu.

— A fost visul tău, al meu niciodată. Amândoi ştim că am avut visuri diferite. N-am ţinut seamă de asta. Ne-am asumat riscul şi am pierdut. Dădu din cap:

— Ştiu, dar tot nu mă pot abţine să-mi doresc ca lucrurile să fi stat altfel. După un moment, Kat dădu şi ea din cap.

— Şi eu, şopti încetişor, ochii ei albaştri-cenuşii umbrindu-se când îi întâlniră privirea. Da lucrurile nu stau altfel, Rand. N-aveai obiceiu' să-mi spui să joc cu cărţile pe care le-am primit? Te-ai gândit măcar o dată să-ţi urmezi propriul sfat? Rand îşi ridică vârfurile scâlciate ale pantofilor aşa cum stătea aşezat pe taburet, cu picioarele întinse înainte.

Mda, îşi spuse el. Întotdeauna îl amintea ce vorbise despre munca lui înainte de-a se fi căsătorit, că ei i se păruse cândva romantic şi fascinant să primeşti telefoane noaptea din locuri îndepărtate şi exotice. Avea dreptate, însă, şi n-ar fi trebuit să-ncerce să forţeze concluzia că jocul se stricase datorită

vreunei greşeli de-a ei. Ştiuse şi el la ce să se-aştepte, de la început.

O privi tocând legumele, fără o vorbă. La urma urmei, ce-ar fi fost de spus? Se însurase cu o femeie independentă şi plină de încredere-n sine, care avea planuri proprii de viitor, astfel încât n-ar fi trebuit să-l surprindă că n-o mulţumea statul acasă. Dar îl lăsase cu sentimentul că i se răpise ceva de valoare, şi-l durea.

Voise copii, voise să fie crescuţi într-o familie iubitoare, unită, într-un cămin adevărat, unde mama le stătea la dispoziţie în fiecare minut din zi şi din noapte.

Dorise asta de nu mai ţinea minte când. Dar mai mult decât atât, dorise să aibă pe cineva cald acasă. Visase să fie primit cu braţele deschise, nu cu un bilet proptit pe tejghea, anunţându-l că ăia micii erau la vecini, iar ea urma să sosească acasă pe la nouă. Copiii. Se rezemă de barul pentru micul dejun, privind-o cum lucra şi ascultându-i pe Katie şi Nathan jucându-se în camera de familie. Întoarse capul, aruncând o privire în încăperea aflată cu câteva trepte mai jos, şi-i văzu pe amândoi umblând în patru labe, pe jos, prin faţa televizorului. Aproape că se simţea tentat să li se alăture.

Erau nişte omuleţi minunaţi, bine crescuţi, iar Kat se descurca de minune, deşi era aproape singură. Sigur, Rand plănuise să fie personaj important în viaţa copiilor lui şi fusese, atât cât îi permitea profesiunea lui. Ca o ironie a sorţii după divorţ petrecuse cu ei aproape tot atât de mult timp ca şi înainte. Ştiuse de mult că aveau cu toţii nevoie de mai mult decât primeau. Ei. Copiii. Şi Kat.

Reveni cu privirea la ea.

Până când îi spusese Nathan despre planurile mamei lui, nu găsise nicio soluţie practică de a schimba starea de fapt, în afara solicitării custodiei, lucru pe care nu l-ar fi făcut în veci. Indiferent de greşelile ei, Kat îi iubea pe copii şi ar fi fost distrusă să-i piardă. El însuşi fusese îngrozitor de răvăşit când îl părăsise, îşi împachetase lucrurile şi pe ale lor şi se mutase, îi găsise instalaţi într-un apartament mult prea mic, despre care Kat spusese că era maximum ce-şi putea permite. Nu-i putuse lăsa să locuiască într-un asemenea loc fără a se simţi el însuşi absolut ca un ratat, aşa că eliberase casa pentru a se putea întoarce ei.

Eşecuri… Toată viaţa lui fusese alcătuită din eşecuri. Ridică din nou privirea, surprinzând ochii lui Kat aţintiţi asupra lui. Femeia nu întoarse capul imediat. Rand zâmbi şi, un moment, i se păru că percepe şi în ochii ei o undă de zâmbet. Dispăru înainte de-a putea fi sigur. Dar îi dorea zâmbetele. Îi dorea râsul. Dorea să împărtăşească bucuria ei de-a trăi de odinioară.

Dorea ca totul să fie iarăşi cum fusese şi nimic din ce spunea ea nu l-ar fi putut convinge că acum nu era o ocazie perfectă. Încercă din nou:

— Dacă vrei să se ocupe de copii cineva care-i iubeşte, ce om ar fi mai potrivit decât propriul lor tată?

Kat oftă, în timp ce alegea un cuţit mai mare din suportul de lemn masiv pe care i-l dăruise Rand cândva, de Crăciun.

— Rand, nu înţeleg de ce pari hotărât să-mi creezi dificultăţi în problema asta. Nu vreau ca tu să locuieşti în această casă. Vreau o doică.

Nu-s hotărât să-ţi creez dificultăţi. Pur şi simplu

nu-mi place ideea de-a angaja o străină, aducând-o în casa copiilor mei, lăsând-o singură cu ei ore-n şir.

Kat puse salatiera în chiuveta din dreapta şi mătură în ea legumele tocate de pe scândură. Îndesându-le, pentru a amesteca alături de ele şi morcovii raşi, se încruntă. Rand avea dreptul, desigur, să ştie cine îngrijea copiii.

În timp ce se spăla pe mâini, o fulgeră gândul pe care-l mai avusese, cum că Rand le-ar alege o mamă vitregă fără avizul ei. Oare hotărârea ei de-a angaja o guvernantă nu era cam acelaşi lucru?

— Sunt mama lor, spuse, nedorind să cedeze prea uşor. Nu ai încredere în judecata mea?

— Am încredere în judecata ta, Kat. Capacul oalei începu să zăngăne, apa dând în clocot. Rand se ridică şi deşertă în apă cele două pachete de macaroane. Kat îl privi, muşcându-şi buza de jos, cum amesteca pastele făinoase. Era o imagine atât de inedită, fostul ei soţ trebăluind la bucătărie. Pe vremea când erau căsătoriţi, Rand considerase bucătăria un loc unde era chemat când era gata cina, sau eventual ca să repare un robinet care picura. Puse capacul la loc, pieziş, şi regla focul.

— Ce nu mergea la guvernantele cu care ai discutat? Kat îi schiţă feluritele defecte pe care le găsise, încheind cu câte o remarcă scandalizată asupra fiecăreia. Rand rânji auzindu-i indignarea din voce. Întotdeauna îi plăcuse firea pătimaşă a lui Kat. Părea atât de rece şi se aprindea atât de uşor.

Rânjetul i se stinse când Kat continuă, făcându-l să se încrunte. Avusese dreptate să le respingă pe acele femei. Asta îi întări hotărârea de a-şi salva copiii de ideea sucită a mamei lor.

— Vreau pe cineva, conchise Kat, care nu numai

să-i supravegheze, ci să-i iubească aşa cum îi iubea Jenny. I se frânse vocea. Bărbia ei ascuţită tremură un moment.

Rand dădu din cap, înfruntându-i privirea. Îi văzu în ochi luciul lacrimilor neînfrânate.

— Mda, ştiu. Şi mie mi-e dor de ea. Şi de Karl. Şi de copiii lor.

Ca şi cum i-ar fi fost ruşine să-şi dezvăluie slăbiciunea în faţa lui, Kat îşi îndreptă umerii şi se îndepărtă. Desigur, nu avea nevoie de consolările lui. N-avea nevoie de nimic de la el. Faptul că el voia ceva de la ea era la fel de zadarnic ca şi dorinţa ca Jenny şi Karl să revină din mormânt. Jenny fusese guvernanta copiilor, începând de la reluarea serviciului lui Kat, pe vremea când Katie avea cinci luni. Locuise în vecini, împreună cu soţul şi cei trei copii ai lor. Îi adorase pe Nathan şi Katie, iar aceştia o idolatrizau.

Toţi patru, Jenny şi Karl, Kat şi Rand, fuseseră apropiaţi în anii aceia dinainte.

Chiar şi după divorţ, soţii Morrison rămăseseră prieteni atât cu Rand, cât şi cu Kat. Moartea lor subită, când un şofer beat intrase în ei cu toată viteza, urmărit fiind de poliţie, fusese o lovitură îngrozitoare.

— Kat… Începu Rand. În ziua aceea, la înmormântare, am vrut să…

Apa de la macaroane dădu pe dinafară, cu un sâsâit sonor şi un nor de aburi. Kat se repezi spre oală în acelaşi moment cu Rand. Se ciocniră în mijlocul bucătăriei. Kat încremeni, în clipa când mâinile lui Rand i se încleştară pe umeri. Un moment, nu se putu mişca, el ţinând-o să nu cadă. Când se îndepărtă, Rand lăsă în urma sa două pete de fierbinţeală pe umerii ei, altele două de la arsura pieptului lui pe sâni şi una acolo unde mâna ei stângă atinsese roata de

rezervă ce începea să i se formeze lui pe piept. Mângâieri drăgăstoase. Termenul răsări de nicăieri, tăindu-i lui Kat răsuflarea. Se forţă să respire şi simţi parfumul familiar al aftershave-ului lui. Pluti un moment în jurul ei, ca o aură. Rand dădu la o parte capacul şi amestecă fiertura din oală. Clocotul dinlăuntrul lui Kat continuă, neostoit.

Trase sub ea un taburet, înainte de-a se vedea cu ochiul liber că-i tremurau genunchii.

— Tot ce vreau, spuse Kat, când avu destulă încredere în propria-i voce pentru a vorbi, este să fie copiii la fel de fericiţi, bine îngrijiţi şi în siguranţă, ca atunci când erau cu Jenny.

— Nu crezi că ar fi, cu mine? Ridică din umeri şi se sculă de pe taburet, revenind la pregătitul salatei. În timp ce adăuga artistic împrejurul verdeţurilor felii de ciuperci şi de roşii, se întrebă de ce-şi dădea atâta osteneală. Răspunsul o tulbură aşa de tare, încât refuză să-l ia în seamă.

— Kat? îi aruncă o privire scurtă:

— Ştiu că-i iubeşti, Rand, dar asta pur şi simplu nu-i de-ajuns. Vreau o persoană care să-şi dedice viaţa îngrijirii lor. Rand dădu din cap, fixând-o cu o privire plină de înţeles:

— Nici eu nu am dorit vreodată altceva, Kat. Întrerupându-se din presăratul bucăţelelor de şuncă peste salată, Kat replică:

— Şi te-ai însurat cu femeia nepotrivită. Cu una care nu se mulţumea doar cu atât. Rand se rezemă de tejghea, privind-o:

— Pe tine te-am vrut. Ea clătină din cap, copleşită să-şi simtă iarăşi ochii plini de lacrimi. Se preocupă să combine ingredientele pentru sosul de brânză.

— Nu, Rand. Ai vrut ceea ce credeai tu c-aş fi eu, fantezia pe care ţi-o creaseşi din… nevoie! Când ai încercat să mă potriveşti în tiparul care credeai tu că înseamnă „soţie şi mamă”, nu m-am încadrat. Realitatea mea nu te-a putut face fericit.

— Ce te face să fii atât de sigură că, angajând o doică, nu cauţi o fantezie asemănătoare? Vrei de la ea ce pretinzi că voiam eu cu adevărat de la tine, o femeie care să stea acasă şi să facă menajul, să coacă pâinea şi să scoată pui.

Kat ridică privirea, în timp ce băga strecurătoarea în chiuvetă.

— Nu vreau, spuse ea sec, ca guvernanta mea să scoată pui. Rand rânji şi luă o furculiţă pentru a culege o bucăţică de macaroană din apa clocotită, suflând peste ea ca s-o răcească.

— Nu. Dar vrei să-i iubească pe copiii tăi, să-i crească spre a deveni adulţi de soiul cu care să te poţi mândri tu. Continuând să sufle în îmbucătura fierbinte, muşcă uşurel cocoloşul de paste făinoase, verificând dacă fiersese destul.

— Plănuiesc să mi-i cresc singură, replică ea. Cu ajutorul doicii.

Rand luă oala cu macaroane de pe aragaz şi o răsturnă peste strecurătoare.

— Iar eu plănuiesc să contribui la rândul meu, cât mai mult, la educaţia lor, spuse, ca pentru a-i aminti că erau şi copiii lui. Şi mi-ar fi mult mai uşor dacă am locui în aceeaşi casă. Kat îi evită ochii negri, dând drumul la apă peste făinoase. Lua-l-ar dracu’, avea sens ce spunea. Prea mult sens. Iar copiii ar fi fost încântaţi. Dar ea…

Ea detesta ideea. Ar fi trebuit să-i asculte telefonul sunând, să-i asculte glasul în timp ce-şi fixa

întâlniri cu prietenele. Iar copiii aveau să coboare la subsol, în vizită la el şi la actualele-i amante, ea rămânând complet singură şi…

Închise robinetul şi ridică privirea prin norul de aburi ce se risipeau, aşteptându-se să-l vadă stând în continuare lângă ea, în aşteptarea unui răspuns la ultima lui declaraţie. Când colo, uimită, îl văzu numărând patru farfurii dintr-un dulap. Pe trei le puse peste şervetele întinse deja pe masă.

— Îmi mai trebuie unul, spuse. Cel puţin aşa cred.

O rostise aproape pe ton de întrebare. Nu de-asta ai mai pus un pachet la fiert şi ai făcut salată destulă pentru o familie de zece oameni?

Cu mişcări amorţite, Kat deschise un sertar şi-i întinse lui Rand un al patrulea dreptunghi de trestie-indiană împletită, care-i amintea de Ziua Femeii când el îi dăruise un set de douăsprezece. Câţi copii se-aşteptase naibii să-i facă? se întrebase ea atunci, năpădită de furie şi dezamăgire. Pusese ochiul pe un pulover de angora roz-aprins, brodat cu mărgele şi flori de satin, viu colorate.

Rand alese tacâmurile de parcă ar fi fost născut pentru această activitate. Kat clătină din cap în faţa totalei ciudăţenii de a-l vedea făcând un lucru atât de gospodăresc. Părea că ar fi încercat să-i demonstreze ceva. Ceva atât de scandalos, încât îi era cu neputinţă să creadă. Indiferent ce-ar fi spus, Rand nu se schimbase. Nu atât de mult. Avea el în minte ceva şi, ori ce-ar fi fost, nu credea că i-ar plăcea. Intenţiona să se strecoare iarăşi în casă, pentru ca apoi s-o facă atât de nefericită încât să plece? Şi să-i lase lui şi prietenei lui copiii? N-avea să-i ţină figura.

— Nu-mi forţa mâna cu chestia asta, Rand, îl

preveni ea.

E un lucru prea important ca să-l las să devină un nou măr al discordiei. Copiii au nevoie de doi adulţi în casă şi plănuiesc să mă-ngrijesc de asta, indiferent că eşti de acord sau nu.

— Desigur, răspunse el. Acordul meu asupra oricărei iniţiative de-ale tale nu s-a înscris niciodată prea sus pe lista ta de priorităţi, nu-i aşa?

— Când un lucru este imposibil de atins, omul încetează să mai încerce, replică ea şi-i întoarse spatele, cu gândul să-i cheme pe copii la masă. Nimeni nu poate trăi într-o continuă dezaprobare.

— Kat. O prinse de braţ, răsucind-o cu faţa spre el şi apucându-i ceafa cu o mână, peste păr.

— Niciodată n-a fost atât dezaprobare cât dorinţa de… altceva. Poate că nu-mi plăcea ceea ce făceai, dar întotdeauna ţi-am acceptat dreptul de-a face ce aveai de făcut.

— Of, Rand. Te amăgeşti atât de mult!

— Chiar aşa?

— Da. Dacă mi-ai fi acceptat dreptul de-a avea o slujbă, de a-mi continua cariera, de ce te-ai abătut de propriul drum pentru a-mi zădărnici aproape complet planurile? Aş fi putut reuşi în ambele mele „slujbe”, cu ajutorul şi cooperarea ta. Rand înghiţi în sec. Kat îi privi mărul lui Adam săltându-i în sus şi-n jos în gât.

— Eşti sigură că nu te amăgeşti tu în sensul ăsta?

— Da. Acum mă descurc, Rand, după cum poate ai observat. Am o carieră. Îmi îngrijesc copiii şi casa.

— Dar nu şi soţul, replică el cu glas scăzut.

— Nu am soţ, răspunse Kat, asemenea.

Stăteau pe loc, privindu-se. Cu excepţia contactului accidental de când dăduse oala în clocot, de mult nu mai stătuseră atât de aproape. Inima lui

Kat bătea să-i spargă pieptul. Prea tare. Prea repede. Prea dezordonat. Avea un nod în gât. Îi ardeau ochii-n cap. Rand ridică mâna şi o atinse pe gât cu două degete, blând, acoperind vena ce pulsa nebuneşte. Femeia trase adânc aer în piept.

Mâna lui tremura. Şi-o coborî spre talia ei, strângând încleştarea celeilalte la ceafă. Observându-i în ochi durerea, slăbi strânsoarea. Durerea rămase. Şi… nevoia?

În trupul lui Rand palpită o durere de răspuns. La un moment dat nu fusese nimic, în următorul se simţi umplut cu o completă nerăbdare sexuală care-l sperie îngrozitor. Înţelesese, în clipa aceea, cum puteau unii bărbaţi să-şi însuşească pur şi simplu ceea ce doreau. „Daţi-i drumul”, le ordonă el propriilor sale mâini.

„Înapoi”, le porunci picioarelor. Dar, parcă atras de un electromagnet, trupul lui rămânea lipit de-al ei, îmbibându-se de fierbinţeala sa.

Încercă din nou să se îndepărteze, dar nimeni nu-l excitase vreodată atât de tare ca ea. Kat. Trase aer în piept, aspru, dorind şi totuşi nedorind ceea ce se întâmpla, impunându-i să înceteze, căutându-şi autocontrolul. Dar controlul se îndepărta tot mai mult, unde nu-l mai putea ajunge, cu fiecare înălţare şi coborâre spasmodică a sânilor ei. Avea nevoie s-o simtă aproape, avea nevoie de mai mult decât atât.

Urma s-o facă. Trebuia s-o facă. Şi nu-i păsa prea mult care avea să fie rezultatul. Îşi strecură mâna de la ceafă în josul spatelui ei, peste fesele încordate, lipind-o şi mai strâns de el.

— Dar asta nu-i o amăgire, nu-i aşa Kat? murmură, apăsând-o pe propria-i duritate; ridică o mână, cuprinzându-i sânul plin; sfârcul îi apăsă palma,

întărit. Nici asta.

Din pieptul lui Kat ţâşni un fel de suspin şi închise strâns ochii. Gura i se schimonosise, parcă gata să izbucnească în plâns. I-o acoperi cu a lui şi-i simţi buzele tremurând întredeschise, limba ei căutându-i gustul.

O, Doamne! îi plăcea s-o simtă lângă el, îşi spuse Rand ameţit, împingând-o înainte şi-napoi într-un mic dans erotic. Atingerea ei era cea potrivită. Gustul ei era bun. Mirosea frumos, pudră de talc. Parfum, Femeie. Femeia lui. Kat îşi plasă palmele pe pieptul lui Rand, poate intenţionând să-l împingă. El înălţă capul, întâlnindu-i privirea uimită, răvăşită, şi-i rosti din nou numele.

— Rand… Vocea ei era ascuţită, subţire.

— Nu… Respiraţia i se opri în gât, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi. Mâinile i se strecurară pe după umerii lui, acum fără a-l mai împinge ci strângându-l, atingându-i cu degetele pielea, deasupra gulerului.

— O, Doamne, nu putem… N-ar trebui…

— Puiule… Gura lui se frecă de-a ei. Buzele i se despărţiră.

— Ba da. Trebuie. Noi… Kat… Limba ei ieşi printre buze, doar vârful, atingându-şi cu ea buza de sus, aţâţându-l. Cu un geamăt uşor, frânt, Rand o sărută din nou.

Ah, gustul ei! Putea să se înece într-însul, să se piardă, dacă nu se oprea imediat. Îi cuprinse capul în mâini şi o privi, înclinându-i faţa în sus. Ochii ei, umbriţi de gene, erau plini de-o suferinţă intensă. Iar albeaţa pielii, ca a unei coji de ou, exprima şi mai mult.

— Iartă-mă, şopti Rand. Îmi pare-atât de rău de…

totul. Kat dădu din cap, convulsiv, ca o marionetă cu sforile prea întinse.

— Şi mie, Rand, dar acum e prea târziu pentru asta. Am distrus totul. Nu vom putea aduna niciodată cioburile la loc. Rand inspiră adânc.

— Kat, ai dori-o? Kat îi cercetă un lung răstimp privirea, după care clătină din cap:

— Nu, Rand. Vedea bine că vorbea serios. Simţi în inimă o durere ca nicicând şi alte câteva bucăţele se desprinseră, căzând. Îi ridică o şuviţă de păr, lăsând-o să i se prelingă printre degete.

— Ce prost sunt. Cred c-ar fi timpul să plec, mm? Capul ei tresăltă în sus şi-n jos:

— Mai… bine… aşa. Îşi dădu seama că era gata să clacheze. Lăsă să cadă ultimele câteva fire din părul ei.

— Găsişi ceva, tati? Ochii lui Kat se holbară, în panică, pe când se retrăgea de lângă el, smulgându-şi privirea dinspre chipul lui Rand pentru a întoarce capul spre copii.

— Gata masa, spălaţi-vă pe mâini, le spuse ea în grabă, agitându-şi braţele spre Nathan şi Katie. Duceţi-vă!

— Dac-am găsit ce? întrebă Rand.

— Vreun păduche, răspunse Nathan. Rand se retrase până-l opri tejgheaua. Pe chipul lui Kat se citea vinovăţie, groază, ruşine şi o duzină de alte emoţii pe care nu le putea desluşi tocmai bine. Doamne! Păduchi? Biata Kat. Ea nu putea să sufere asemenea lucruri.

— Nu păduchi căuta, spuse Katie. Voia să o pupe. Hai tati, dă-i drumu’. Şi tu, mami: un sărut – şi-a trecut. Kat scoase un mic sunet gâtuit, iar Rand se întoarse spre ea, dintr-odată râzând, căci era prea de

tot să plângă în faţa copiilor. Numai de-ar fi fost aşa uşor!

— Sigur, răspunse. De ce nu, Kitty-Kat? Hai, vino să ne pupăm: un sărut – a trecut. Kat o zbughi valvârtej pe lângă el, ieşind din bucătărie. Rand auzi uşa de la intrare trântindu-se şi făcu un pas după ea, dar se împiedică de Katie şi trebui să se agaţe de colţul mesei pentru a-şi regăsi echilibrul. Amândoi copiii se holbară la el, cu ochii mari Katie vorbi prima. Părea dezamăgită:

— De ce-a fugit mămica? S-a supărat pe mine că ţi-am zis s-o pupi?

— Nu, scumpa mea. Îşi privi copiii, dorindu-şi ca viaţa să fie atât de simplă pe cât credeau ei că era. Dar, nu - Kat se înfuriase pe el. Kat se înfuriase pe el de mult şi ar fi făcut mai bine să se deprindă cu gândul ăsta.

— Aţi auzit-o pe mama, le spuse Rand copiilor, mergeţi să vă spălaţi până pun eu masa. Unde plecase Kat? Când avea să se întoarcă? Şi ce naiba avea el să spună la întoarcerea ei?

CAPITOLUL 3

Se făcuse târziu, când reveni Kat acasă. Rand aştepta, aşezat în living, într-un cerc de lumină. Îşi ţinea capul rezemat de spătarul fotoliului tapiţat. Nu se clinti, când o auzi intrând pe uşa din faţă, ci doar deschise ochii. Kat deveni rigidă.

— N-ar trebui să-ţi pui capul…

— Nu-ţi face griji, o întrerupse el, pe un ton relaxat; ochii însă, observă ea, îi erau atenţi. Sunt convins că e-n regulă. Ai dat cu aspiratorul?

— Păi, da, de mai multe ori, dar tapiţeria încă n-am şamponat-o.

— Aspiratul e destul, Kat. Ce-ai făcut azi a fost…

peste măsură.

Kat se rezemă istovită de arcada dintre antreu şi living room. Pesemne făcuse zece mile în seara aceea, furioasă şi confuză.

— De unde ştii? Rand rânji din nou, ridicându-se în picioare: Ai încredere-n mine. I-am avut şi eu. Aspiri mobila, speli aşternuturile, hainele, periile şi pieptenii, şamponezi cu săpunul potrivit şi nu mai al nicio problemă. Până data viitoare.

Probabil îi luase în cursul vreuneia dintre misiunile lui prin lumea a treia, îşi spuse Kat. Bănuia c-ar fi trebuit să se bucure că scăpase de el înainte de-a se întoarce acasă. La felul în care se agăţaseră de el prefera să nu gândească.

— Nu va fi nicio dată viitoare, spuse ea hotărâtă.

— Poate nu, poate da. Am avut chiriaşi cel puţin de două ori, în copilărie.

Kat se lăsă moale pe braţul unui fotoliu. Ochii i se măriră, de uşurare, pentru că tocmai îşi scosese pantofii, cu neîncredere.

— Tu?

— Mhm, sigur. Expresia lui încruntată, perplexă, semăna atât de mult cu a lui Katie, încât Kat abia se putu abţine să nu râdă.

— De ce nu eu?

— Fiindcă… Clătină din cap, muşcându-şi buza de jos După toate câte îi spusese Rand despre mama lui, fusese un monument de virtute maternă. Şi totuşi îl lăsase să facă păduchi? Nu! Fireşte că nu. Era o idee ridicolă.

Kat avusese ea însăşi o dată, în copilărie, şi niciodată n-avea să uite acea ruşine. La fel ca ea acum, mama ei se dusese la o farmacie îndepărtată să cumpere şamponul necesar rezolvării problemei şi-i

interzisese să se mai joace vreodată cu copiii Sheltenham, care stăteau pe aceeaşi stradă. Familia Shelteham tocmai se mutase, creşteau o capră în curtea din spate, aveau trei camionete cu macara, mai mult nişte ruine, printre bălăriile curţii din faţă, şi opt copii. Copiii puneau muzica asurzitor, stăteau treji până-i răpunea oboseala şi nu trăiau după nicio regulă sau obiceiuri pe care Kat să le fi putut identifica vreodată.

I se păruseră cea mai simpatică familie din câte cunoscuse.

— Te simţi mai bine după plimbare? întrebă Rand, mergând până-n capătul opus al camerei. Luă o vază, îi privi fundul ca pentru a căuta eticheta cu preţul, apoi o puse la loc cu mare grijă.

— Mi-e bine, îi spuse ea în spate. Mulţumesc c-ai rămas. Întorcându-se, Rand replică sec:

— Nu s-ar zice că mi-ai dat de-ales. Se sili să-i înfrunte în continuare privirea.

— Sper că n-aveai o întâlnire sau… ceva. Rand se gândi la fileul de peşte din frigiderul său acum probabil dezgheţat.

— Nimic de durată.

Dezgustătorul terci de portocale pe care-l consumaseră copiii cu atâta sârg nu fusese prea rău la gust, bucuria provenind de la faptul că-l mâncase în compania lor, în casa pe care încă o mai considera a lui. Cea mai mare delectare, însă tot în prezenţa lui Kat i-ar fi oferit-o. Traversă încăperea, oprindu-se în faţa ei.

— Ţi-e foame? o întrebă el. N-ai stat să mănânci înainte de-a… îţi lua zborul.

— Pe coada de mătură? Rand simţi amărăciunea din tonul ei.

— N-am spus asta, Kat. Nici măcar nu m-am gândit. Kat făcu o mutră acră.

— Ştiu. iartă-mă. A fost… o mojicie.

Vorbea fără tragere de inimă, constată el, nepărând dispusă să accepte că poate, de data asta, cuvintele lui nu deţinuseră niciun sens ascuns. Se gândi, cu regret, la vremurile când fusese adevărat. El şi Kat se răniseră unul pe celălalt mult prea des.

— De ce nu stai jos? o întrebă, atent să i-o propună pe-un ton cât mai neutru. Am să-ţi aduc ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame. Ochii ei, însă, părură un moment flămânzi. Mari, blânzi şi înfometaţi, ca pentru a-l implora să… Să nimic! Trebuia să înceteze cu gândurile astea. Kat nu era pe aceeaşi lungime de undă cu el. Nu ştia dacă avea să mai fie vreodată, dar n-avea de gând să spulbere orice eventuală infimă şansă ar fi avut, acţionând prea devreme. Scena din bucătărie i-o dovedise. Fusese copleşită de răspunsurile lor reciproce unul faţa de altul; n-o căutase, n-o dorise. Era nevoie de practică, de fineţe. Nu sexul îl dorea. Dorea o viaţă refăcută.

— Sper că n-au suferit copiii c-am plecat atât de brusc, continuă Kat, strecurându-şi ambele mâini pe sub păr şi ridicându-şi-l din jurul feţei. Rămase doar o şuviţă, îndemnându-l s-o înlăture el. Senzaţia pielii ei îl sili s-o mai atingă o dată, şi-şi trecu vârfurile degetelor peste partea laterală a gâtului lui Kat, privindu-i ochii cum se adumbreau. Smucind pe neaşteptate din cap, femeia sări de pe braţul fotoliului şi ieşi. Pielea ei se simţise ca o catifea. Senzaţia îi stăruia pe degete. Şi le strânse în palmă. Of, pe toţi dracii, pe cine-ncerca să prostească? Voia o viaţă alături de ea, sigur. Dar, pe cinstea lui, voia una care

să includă şi sexul. În foarte mare măsură şi cât mai frecvent.

— Le-am explicat, spuse el fără intonaţie, încercând să se menţină concentrat pe o formulă de conversaţie care să n-o trimită pe Kat buzna la telefon să formeze 911, că avuseseşi o zi lungă şi grea şi aveai nevoie de puţin timp numai pentru tine. Le-am spus că te necăjisem, purtându-mă… prosteşte. Pe urmă, n-au mai părut să-şi facă griji. Zâmbi, invitând-o să se amuze cu el de-aceeaşi glumă.

— Poate că-s obişnuiţi să aibă un tată cam prostuţ. Kat nu zâmbi, mulţumindu-se doar să spună:

— Mulţumesc.

— Kat. Fu nevoit să se oprească şi să-şi dreagă glasul.

— N-am vrut să te tulbur, să ştii. Spunând ceea ce-am spus, încercam doar… să te învelesc. De dragul lui Katie.

O cumplită povară o apăsă pe Kat. De dragul lui Katie. Făcea multe lucruri de dragul copiilor dar singurul pe care nu-l putea face era să ofere ceea ce-şi doreau, o familie din nou intactă. Şi nu-l putea săruta pe Rand la comandă.

Niciodată n-avea să-l mai poată săruta pe Rand. Ar fi fost o nebunie. Refuza să dorească un bărbat care nu-i putea fi credincios. Singurul lucru pe care niciodată nu-l putea ierta era infidelitatea.

De câte ori îşi iertase mama ei soţul? De câte ori îi crezuse minciunile aparent sincere? De câte ori i se răpise pacea sufletească, de drept a ei? Ceea ce învăţase mama sa prin dureroasa experienţă, învăţase şi Kat. Cunoscând toate experienţele mamei, nu intenţiona să repete iar şi iar aceeaşi greşeală. Avea să înceteze a-l mai dori pe Rand. Trebuia s-o facă.

— Foarte bine, spuse, abia şoptit; îşi drese vocea şi continuă mai ferm: ştiu că n-ai făcut-o cu intenţie. Şi ai intuit bine. Aveam nevoie de ceva timp, singură. Îmi rămâne foarte puţin. Cu o guvernantă internă, sper să am o idee mai mult.

Gura lui Rand se strâmbă într-o parte, în ceea ce Kat consideră că se dorea un nou zâmbet. N-avu niciun efect asupra expresiei sumbre din ochii lui.

— Curios, spuse. Eu am prea mult timp numai pentru mine. Kat schimbă vorba fără să comenteze:

— Vreau să ştii că-ncerc realmente să îngrijesc cumsecade copiii, Rand, declară ea cu sinceritate. Te rog, crede asta. Nu-i neglijez datorită presiunilor serviciului.

Niciodată nu-i las să se ducă la culcare murdari. Nici nu-mi pot da seama de unde-au luat… chiriaşi, dacă nu de la internat.

Ciudat, dar eufemismul „chiriaşi” făcea cuvântul mai puţin ameninţător pentru sănătatea ei mintală.

— Şi de-asta nu se vor mai întoarce acolo.

— Kat…

Se apropie din nou de ea, cu paşi lungi şi lenţi, ca un animal mare, ieşit la pradă. Lui Kat i se ridică părul la ceafă, pe braţe. Ceva anume din ochii lui îi amintea de momentul când o trăsese la piept în bucătărie şi-i arătase ce simţea. Şi atribuise un nume propriilor ei simţăminte.

— Copiii n-au luat păduchi fiindcă i-ai lăsat tu murdari. Glasul îi suna ca un duruit scăzut ce-i netezea pielea-de-găină, scăldându-i într-un fel de vrajă nervii încordaţi. Suna ca şi cum ar fi ţinut-o în braţe, consolând-o, alintând-o.

— Asta ştiu. I-au luat pentru că cineva din şcoala lor, sau poate, aşa cum crezi tu, din internatul cu ziua,

avea păduchi. Păduchii de cap se transmit ca guturaiul. Nu-i nicio ruşine în asta. Kat încleştă din nou dinţii.

— Sunt sigură că mamei tale i-a fost ruşine, chiar dacă ţie nu ţi-a fost. Presupunând că n-ai minţit, spunându-mi că i-ai avut în copilărie, doar pentru a mă face să mă simt mai bine. Rand, ştiu ce mamă bună a fost. A fost perfectă. A…

O întrerupse, punându-i scurt două degete pe buze. Şocul atingerii lui fu suficient pentru a o împiedica să mai spună ceva despre mama sa, ceea ce însemna acelaşi lucru. Întotdeauna refuzase să discute despre părinţii lui. Demult. Kat îşi dăduse seama că pentru Rand era prea dureros subiectul destinului său de copil rămas orfan la şaisprezece ani pentru a-l mai pomeni, dincolo de simplul fapt că se întâmplase.

— Întotdeauna ai făcut din ţânţar armăsar, spuse el. Las-o-n pace, Kat. Unde-ai fost, pe plajă? Dădu din cap că da, rămânând cu ochii la el, atentă să n-o mai atingă. Trebuia să fie pregătită pentru asta. Pentru şocul electric pe care i-l trimitea prin tot trupul. Nu-l putea lăsa să afle cât de profund încă o mai putea afecta.

— Marea era în reflux. Am umblat mile-ntregi pe mal.

— Mi-amintesc cum îţi plăcea să umbli, să tot umbli, când te-ajungea stresul. Îmi pare rău dacă te-a stresat apariţia mea aici.

Nu atât apariţia ta, cât… împrejurările, preciză Kat, cuprinzându-şi trupul cu braţele. Pfui! Când am descoperit de ce aveau copiii asemenea mâncărimi, aproape că mi-am ieşit din minţi. Mă simţeam greţos! I-am frecat şi pe ei şi pe mine, am spălat maldăre-ntregi de rufe, am aspirat tot ce se vede şi încă mă

mai simţeam murdară. Şi continuă să mă mănânce.

La dracu', da bine mai era, doar să-i spună altui adult prin ce trecuse. Copiii înţelegeau, desigur, şi nu exista nimeni altcineva căruia să se fi putut gândi să-i împărtăşească vestea. Din fericire, Craig fusese prea ocupat în ultimele câteva săptămâni ca să iasă la dans, altfel i s-ar fi confesat lui. Iar Todd – el dispăruse de vreo lună, suplinind un alt pilot pe cursa Toronto-Miami. Pe Craig nu l-ar fi amuzat să capete chiriaşi de la partenera sa de bal. Pe Todd, pe de altă parte, poate că da.

— De-asta te-a apucat azi curăţenia? întreba Rand, cu un zâmbet înţelegător. Fiindcă te mânca în continuare?

— Nu, răspunse ea, strângând cu putere ochii preţ de-o secundă. Azi s-a-ntâmplat fiindcă aveam iarăşi mâncărimi dintr-un motiv al dracului de serios.

Fără tragere de inimă, îl privi în ochi:

— Eu m-am infestat din nou. Copiii cred că nu, dar m-am şamponat iar – şi pe ei, pentru siguranţă – şi-am luat iarăşi casa de la-nceput. Numai că, de data asta, aveam de gând s-o fac mai bine. Ochii lui dansau jucăuşi, iar Kat crezu că va izbucni în râs. Ciudat, acum că-şi dezvăluise taina, îşi dădea seama că râsul lui n-ar fi fost atât de zdrobitor pe cât crezuse. Aproape că dorea să-l audă râzând. Era un sunet pe care-i plăcuse cândva foarte mult, să-l audă răsunând prin casă, mai ales când îşi răspândea ecoul prin camerele aproape nemobilate şi complet lipsite de covoare din primii câţiva ani.

— Nu-mi dau seama cum s-a putut întâmpla a doua oară, continuă ea grăbită, pentru a-şi curăţi mintea de gânduri prosteşti. Probabil îmi scăpase unul. Zâmbi.

— Una gravidă. Rand chicoti.

— De astă dată, sunt sigur că nu ţi-a mai scăpat. După cum le frecai pe toate cele, nu putea să-ţi scape niciun lindine.

— Să bat în lemn, sper că nu. Surâsul lui i se agăţă de-un colţişor al inimii, trăgând cu îndărătnicie. Ştia că ar fi trebuit să spună ceva, preferabil ceva isteţ, dar deodată i se păru că nu mai era nimic de zis. Tot ce mai putea face era să-l privească, întrebându-se ce-o gândind. Probabil, medită ea, încerca să găsească un mod graţios de a-şi face ieşirea. Pesemne că era la fel de jenat ca şi ea de o întâmplate în bucătărie. Avea să uite oare vreodată nota de oroare din glasul lui când o întrebase „Kat, ai dori-o?” Ce-ar fi făcut dacă-i răspundea că da?

Îşi înghiţi un râs semiisteric. Dacă n-ar fi fugit din casă, atunci ar fi făcut-o el. Îi văzuse regretul zugrăvit pe toate trăsăturile când spusese” Ce prost sunt”.

Ea se simţea ca o proastă, prin felul cum reacţionase, şi-şi dorea să fi cunoscut un mod graţios de a-l elibera din ceea considera el, probabil, o obligaţie de a mai sta puţin. Încă mai avea de curăţat propria cameră înainte de-a se duce la culcare – s-o spele, nu doar să dea cu aspiratorul, indiferent de ce spunea Rand. Acum era mai mult decât doar obosită. Avea picioarele moi de epuizare. Mâinile-i tremurau atât de rău, încât trebuia să şi le ţină înfundate în buzunarele pantalonilor. Trăgând concluzia că politeţea nu mai conta, deschise gura pentru a-i spune să plece.

— Vrei… vrei puţină cafea?

Rand îşi consultă ceasul, ca pentru a vedea dacă mai avea timp. Lui Kat i se contractă gâtlejul, şi era

gata să retracteze invitaţia, când el răspunse:

— Sigur. Fac eu un ibric după-masă. A rămas cea mai mare parte din mâncare. Cuprinzând-o cu un braţ pe după umeri, o întoarse spre un fotoliu.

— Tu stai aici. Le-aduc eu. Asta, din partea omului care, cu doi ani în urmă, abia dacă era-n stare să-şi toarne un pahar de apă din carafa aflată în frigider? Kat se prăbuşi în fotoliu, închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate. Poate că, la urma urmei, simpla curăţenie cu aspiratorul era de-ajuns.

— Cred c-o să-ţi fie mai bine fără astea, spuse Rand, când reveni.

Tresărind, Kat deschise ochii şi se îndreptă de spinare. Fusese pe cale să aţipească, ascultându-l cum zăngănea cu tacâmurile în bucătărie.

Aducea o tavă rotundă de metal, cu două căni de cafea aburinde şi o farfurie cu pâine de curmale. O scosese probabil din congelator imediat după cină; părea complet dezgheţată, Iar Rand unsese cu unt feliile groase. Întotdeauna îi plăcuseră deserturile pe care ea rareori avea timp sau energie să le prepare. Sau chef. Buimacă, se bucură că luase câteva felii dulci de la un magazin cu reduceri de preţuri, luna trecută şi le pusese la frigider.

— După cum arăţi, de somn ai mai multă nevoie decât de orice, continuă Rand, dându-i cafeaua.

— Mă descurc eu.

— Ei, bea-o, ca să te poţi duce în pat. Te-aşteaptă să te-arunci în aşternut. Se holbă la el, prin aburii cafelei:

— Patul meu? Dar…

— Nu-ţi face griji. L-am aspirat mai întâi, rânji Rand. Şi nu mi-a scăpat niciun lindine. Kat se rezemă la loc pe perne.

— Eu… Nu trebuia să faci toate astea pentru mine, Rand. Muşcă dintr-o felie din pâinea de curmale. Îi era foame - lucru deloc surprinzător, de vreme ce sărise cina. În câteva secunde, o demolă complet.

— Am vrut să le pregătesc pentru tine, spuse Rand. Nu prea aveam ce face, o dată ce copiii se culcaseră şi vasele erau spălate. Kat închise ochii, încercând să şi-l imagineze pe Rand punând vasele în spălător, întinzând cearşaful potrivit peste o saltea… Ambele tablouri sfidau orice imaginaţie.

— Vezi ce doică bună aş fi? întrebă el. Deschise ochii, ridică ceaşca şi sorbi. Rand se aplecă înainte, cu mâinile-n şolduri:

— Kat, hai să-ncercăm doar. Să vedem dacă merge.

— Rand, încetează. Te rog. Ştii bine că n-o să meargă. Şi i-ar durea prea tare pe copii Ai auzit-o pe Katie – i-ai văzut pe amândoi ce expresii aveau pe faţă. Ca toţi copiii cu părinţi divorţaţi, vor cu disperare să creadă că există o şansă să fim din nou împreună. E o fantezie pe care au toate şansele s-o nutrească până moare unul dintre noi. Nu putem face nimic care le-ar alimenta această fantezie, care i-ar da orice fel de substanţă din care să şi-o clădească. Puse cu grijă ceaşca pe masă, rămânând cu privirea aţintită asupra lui, în timp ce adăugă:

— Fiindcă, niciodată, nu vom mai fi împreună, Rand. El îi înfruntă privirea, lung, deschis.

— Eşti sigură, Kat?

— Da! Răspunsul ei fu pe cât de scurt, pe-atât de exploziv, şi sări din fotoliu.

— Pari foarte sigură de asta, Kat, dar când am…

— Dacă te referi la micul incident din bucătărie,

Rand, să ştii că m-am gândit şi eu mult, în timp ce mă plimbam. A fost o aberaţie momentană, nimic mai mult. Ne aminteam de Jenny şi Karl. Eram foarte emoţionaţi. Moartea – gândul ei – îi face adesea pe oameni să-ncerce instinctiv să se convingă că sunt vii.

Rand zâmbi răutăcios:

— Ei, ne-am convins amândoi de chestia asta, nu?

— Nu în sensul în care ai fi dorit-o tu, sunt sigură. El se ridică, apropiindu-se. Aproape cu un cap mai înalt ca ea, o sili să-l privească de jos în sus:

— Iar tu? Kat îşi încleştă pumnii lângă trup.

— Dacă ăsta-i un mod nu prea subtil de a mă întreba despre viaţa mea sexuală, îţi amintesc că nu te priveşte. Cât timp sunt discretă şi-mi menţin această parte a activităţilor mele departe de copii, n-ai niciun drept să comentezi.

— Activităţi? ripostă el. La plural? Mă surprinde că ai timp, după treburile cu copiii, casă, cariera şi toate micile munci suplimentare… de cules lindini, pe care le ai de făcut. Categoric, pentru mine n-ai avut niciodată prea mult timp.

Kat îşi azvârli capul pe spate:

— Nu s-ar spune că ai lăsat prea mult să se amestece asta cu viaţa ta sexuală.

Se priviră un lung răstimp, din nou ca doi adversari neînduplecaţi. Kat vorbi prima, printre dinţi:

— Repet, dacă te muţi în apartament, speranţele copiilor ar creşte în mod crud şi inutil. Ştim amândoi cât de zadarnic ar fi să-ncercăm să ne-nţelegem mai mult decât cincisprezece minute în şir. N-am dovedit-o chiar acum?

— Copiii n-ar suferi dacă am stabili clar de la bun început că mă instalez numai pentru a le acorda cea

mai bună îngrijire posibilă cât timp eşti tu la serviciu.

Kat râse, pe un ton care-l răni pe Rand. Ochii ei erau reci. Avea dreptate. Nu se puteau înţelege mai mult decât cincisprezece minute. El voia muzică şi sun dance. Ea îi oferea discordie şi gheaţă – şi ceafa, în timp ce ieşea să culeagă o jucărie lăsată de copii pe jos. O figurină micuţă, cu cap rotund şi trup cilindric. Era făcută din lemn, la fel cum se simţea şi el. Se lăsă la loc în scaun.

— Tot voi avea nevoie de cineva care să-i ducă dimineaţa şi s-o aducă pe Katie de la grădiniţă, spuse Kat. Grădiniţa se închide la douăsprezece fără un sfert. Nathan termină şcoala la trei. Amândoi au nevoie să fie însoţiţi acasă. Sunt sigură că orele astea nu s-ar potrivi cu programul tău, chiar dacă nu mai faci deplasări în provincie. Îi aruncă o privire îndurerată:

— Nu-s mulţi şefii care-şi lasă angajaţii să fugă de la birou pentru a lua copiii de la şcoală.

— N-am avut birou în redacţie aproape de când locuiesc în oraş. Trăim în epoca electronicii, aşa că lucrez acasă. Luă ziarul din ziua trecută, pe care-l parcursese în lipsa ei. Deschizându-l la paginile articolelor de fond, îi arătă caricatura sa săptămânală. Kat se apropie, iar Rand îi văzu sprâncenele îmbinându-se, ca şi cum tot n-ar fi înţeles la ce făcea aluzie.

— Asta lucrez acum, Kat, explică el, bătând cu degetul în pagină. În fiecare miercuri. Pe lângă o rubrică şi orice colaborări externe îmi mai pică.

Caricatura asta? se întrebă Kat. Asta lucra? O privi, muşcându-şi buzele, plină de dezgust, în timp ce în sfârşit i se făcea lumină-n cap.

Nu putea însemna decât un singur lucru. Era

falit. Era falit fiindcă îşi abandonase posibilităţile lucrative de reporter profesionist în afacerile externe, astfel încât să poată fi disponibil în weekend-urile întâlnirilor cu copiii. Fără îndoială, îşi secase

— Îi secaseră – toate economiile, de-a lungul ultimilor doi ani. De asta voia să se mute în apartamentul de la subsol!

— O, Rand! exclamă ea, ridicând privirea. Putea trăi din ce câştiga pe caricaturi şi alte colaborări? Gândul acesta o copleşea. Întotdeauna se mândrise atât de mult cu capacitatea sa de a asigura starea materială a familiei. Acesta, desigur, fusese unul din principalele obstacole de care se împiedicaseră. Rand dorise să facă el singur totul, iar ea simţea o nevoie absolut la fel de mare de-a fi independentă din punct de vedere financiar.

Dar… caricaturi? Colaborări externe? Pentru un om care cândva deţinuse unul dintre cele mai bine plătite posturi la „Mainlander”, cel mai mare ziar de seară din Columbia Britanică, nu putea fi decât o existenţă precară.

Începea s-o roadă vinovăţia. Tot timpul, ea stătuse confortabil, câştigând un salariu excelent, continuând să încaseze tot ceea ce plătea el ca pensie alimentară pentru copii, acceptând cu voioşie cota lui din ratele ipotecii, fără a bănui niciun moment cât de strâmtorat era. Fireşte, ştiuse că-şi iubea copiii. Nu-şi dăduse seama, însă, ce anume fusese dispus să sacrifice pentru ei. Gata cu vulcanii. Cu cutremurele. Gata cu răscoalele rasiale şi alegerile violente din lumea a treia. Şi gata cu chenzinele grase şi primele enorme.

— Simple colaborări? şopti ea. Şi o caricatură pe săptămână?

Îşi amintea de primele lui caricaturi. Două sute de dolari bucata. Chiar dacă preţul urcase, să zicem la două sute cincizeci, cu una pe săptămână, însemna că-i aduceau o mie de dolari pe lună. Exact cât plătea el pensie alimentară. Jumătatea din ratele la ipotecă nu putea ieşi decât din colaborările ca liber profesionist.

Asta, plus propria lui chirie şi alte cheltuieli. Cum era în stare să şi le acopere pe toate?

Adevărul e că nu putea. Iar ceea ce încerca să-i spună, fără a o da de-a dreptul, era că avea nevoie de ajutorul ei. Gândul că Rand, un om atât de mândru, de îndărătnic, era redus la cerşitul unei camere de dormit de la fosta sa soţie, o făcu să cadă la loc în fotoliu.

— Rand! spuse ea din nou. O, Doamne, îmi pare-atât de rău! Habar n-am avut. Vezi, nu cumpăram ziarul fiindcă n-aveam timp să-l citesc, aşa că n-am observat niciodată că-ţi lipsea articolul şi… nu l-am cumpărat decât pe ăsta, ca să controlez dacă-mi apăruse anunţul. Mă simt ca o… Îşi strânse cu dinţii buza de jos.

— Pot… copiii şi cu mine putem face faţă cu mult mai puţini bani, desigur! N-o să suferim, întotdeauna ai fost mai mult decât generos şi… În fine, m-au avansat de două ori, după divorţ. Apucând strâns braţele fotoliului, se aplecă spre el:

— De ce nu mi-ai spus că ai dificultăţi financiare? Mă simt de parcă te-am aruncat în mizerie. Rand holbă ochii la ea, o roşeaţă surdă podidindu-i obrajii, iar Kat îşi dori să fi avut mai mult tact. N-ar fi trebuit niciodată să-şi scuipe astfel faptul că înţelesese. Ar fi trebuit să găsească o cale de a-i cruţa mândria – cel puţin.

— Kat! Stai o clipă, interveni el. Ai înţeles

complet greşit. Nu-s în mizerie. Sunt… întrerupându-l cu o mişcare a mâinii, sări din nou în picioare:

— Sigur că nu eşti. N-am crezut niciun moment c-ai fi. A fost doar o figură de stil. Dar înţeleg că s-ar putea să te simţi puţin cam strâmtorat. Nu trebuia să folosească acel cuvânt, „mizerie”. Era un termen degradant. Nicio mirare că ne grăbise atât de prompt să-l conteste. L-ar fi putut numi tot atât de bine un „coate goale”.

— Dar dacă… dacă ţi-e de folos, continuă ea, sigur că poţi folosi apartamentul. Te poţi muta oricând vrei. Mâine, dacă-ţi convine.

— Pot? rămase cu gura căscată. O închise, apoi întrebă, de parcă ar mai fi fost nevoie de-o clarificare:

— Mă pot muta în apartament? Kat îşi adună forţele şi dădu din cap.

O spusese, în pofida aparenţei năucite a lui Rand, ştia c-o auzise perfect. Acum nu mai putea retracta prea uşor oferta.

— Mâine? întrebă el.

— Da. Rand clipi din ochi, apoi zâmbi, un surâs crescând încet ce-i acoperi treptat întregul chip. Îi arcui gura, îi încreţi obrajii şi se desfăcu în evantai prin labagâştii de la colţurile ochilor Până şi pe urechi i se citea înaintarea. Toată expresia lui părea vag familiară, dar Kat nu-şi putea aminti când l-o fi făcut ea atât de fericit în trecut. De obicei, tot ce reuşea era să-l dezamăgească.

Nu de data asta, însă. O mira vag evidenta lui bucurie că fusese de acord, uşurarea aproape palpabilă. Nu era numai simpla dorinţă de-a se afla lângă copii.

Fireşte, îşi dădu ea seama. Era începutul lunii. Datora chiria. Poate că pe ultima lună nici nu apucase

s-o plătească!

Traversă camera cu paşi mari şi potrivi jaluzelele verticale, deşi n-aveau nevoie să le potrivească nimeni. Întorcându-se, îl surprinse privind-o ca şi cum nici acum încă nu i-ar fi venit să creadă că vorbise serios.

— Adică, adăugă ea, o putem încerca pentru… pentru câteva luni.

În câteva luni, poate munca lui de liber profesionist avea să progreseze. În câteva luni, poate va reuşi ea să-l convingă că nu era nevoie de-o pensie alimentară atât de mare cât le-o dădea el. În câteva luni, vacanţa de vară avea să se fi sfârşit, iar Katie, la fel ca Nathan, urma să fie la şcoală toată ziua. Nevoia de îngrijire a copiilor, deşi nu complet eliminată, avea să se reducă în mare măsură.

În câteva luni, poate avea să-şi reamintească şi ea cât de prost mersese mariajul în ultima perioadă şi toate acele emoţii nebuloase, clocotitoare, care-i determinaseră nebunească invitaţie, aveau s-o mai slăbească din strânsoare.

— Dacă nu merge, spuse ea cu bruscheţe când privirea lui Rand începu să ameninţe c-o aprinde pe dinăuntru, va trebui să mai discutăm, normal. Dar deocamdată, mă rog, sigur că te poţi instala. Din nou îşi muşcă buza. Era decisă să-i arate că nu era nimic mai mult decât soluţia de bun-simţ la două probleme separate, una a ei, cealaltă a lui.

— Habar n-am avut că ai renunţat la atâtea pentru a sta în oraş, lângă copii. Eu… îţi sunt recunoscătoare că ai făcut acest sacrificiu – de dragul lor – şi sunt dispusă să te-ajut, mai ales de vreme ce mă va ajuta şi pe mine. Rand se ridică şi veni până în faţa ei. Un moment, Kat crezu c-o va atinge. O furnica

pielea. N-o atinse. Pielea continuă s-o furnice.

— Îţi mulţumesc, Kat. Glasul lui era iarăşi acel murmur scăzut, gros, care-i netezea toate muchiile aspre.

— Nu ştiu ce altceva să spun, decât… mulţumesc. Asta-nseamnă mult pentru mine. Locuinţa mea nu-i prea mare. Planşeta de desen într-un capăt al livingului, cam creează înghesuială, la fel ca şi computerul instalat în dormitor. Al doilea dormitor a trebuit să-l ţin liber, pentru vizitele copiilor, dar aici nu va trebui să fac la fel, nu? Se lumină din nou la faţă, fericit:

— Va fi grozav, să am o cameră numai pentru lucru. Aşa, n-o să mă mai împiedic tot timpul de cablurile electrice, fax şi toate celelalte.

Luându-i, de astă dată, mâinile într-ale lui, continuă, nerăbdător:

— O să meargă. Vei vedea. O să fie perfect, pentru mine, pentru toată lumea. Pentru ei, fiindcă ne vor avea pe amândoi aproape. Pentru tine, fiindcă nu vei mai avea deloc de ce să-ţi faci griji cu ei şi pentru mine, fiindcă am să-i pot vedea în fiecare zi. Voi avea şi timp destul de lucru, când sunt ei la şcoală.

Îi frecă nodurile mâinilor cu degetele mari, unul dintre acestea atingând cu partea laterală pietrele inelului cu diamante şi făcându-l să se rotească înainte şi-napoi. Fricţiunea metalului neted pe piele îi aprinse în jurul degetului o bandă de foc ce i se transferă, cumva, în piept. Kat îşi smulse mâinile şi le ascunse la spate. Privirile le rămaseră încleştate, după care ea se întoarse repede, fiindu-i prea greu să-l privească încontinuu pe Rand. Îndreptă ziarul, pe care el îl aruncase neglijent, pe o masă de lângă perete.

— Când vrei să te muţi? îl întrebă, în spatele ei,

Rand răspunse:

— Mâine ar fi prea devreme? Clătină din cap şi-şi vârî mâinile în buzunare, întorcându-se din nou cu faţa spre el.

— Nu. Fireşte că nu. Am şi spus că se poate. Avea să fie prea devreme.

Îi trecu prin minte că avea să fie şi prea târziu. Totul era mult prea târziu. Cu mişcări sigure, Kat merse spre bufet şi deschise un sertar. Scoase din el o cheie a uşii din spate, una pentru uşa apartamentului şi, după un moment de ezitare, încă una, pentru uşa din faţă. I le lăsă să cadă în mână.

— Mulţumesc, şopti Rand. O privi un lung răstimp, iar Kat crezu că va mai spune ceva, dar ei, calm, nu rosti decât:

— Noapte bună, Kat. Se sili să-l privească drept în ochi:

— Noapte bună, Rand. Un moment capul i se înclină ca şi cum ar fi fost gata s-o sărute. Kat vru să se retragă, dar ceva o ţintuia în loc. Se pregăti, încordându-şi trupul pentru a rezista şocului pe care ştia că aveau să-l aducă buzele lui, a împiedica tremurul pe care-l putea simţi începând în adâncurile ei.

Cu o smucitură a capului, Rand păşi înapoi. Ridică mâna în semn de semisalut şi se strecură afară. Ciudat, o lăsă cu impresia că era la fel de uşurat ca şi ea că n-o sărutase. Când bătăile inimii îşi potoliră bubuitul aproape exploziv, Kat încuie uşa în urma lui. Duse tava la bucătărie, încruntându-se la vederea ceştilor pe jumătate pline cu cafea rece şi a pâinii de curmale aproape neatinse din farfurie. Mai mâncă o felie, înveli şi puse la frigider restul, apoi stinse luminile şi se duse în camera ei. Abia când era

aproape de-a adormi, îşi aminti cu ce prilej mai văzuse pe chipul lui Rand expresia aceea de fericire absolută.

Se întâmplase atunci când îi spusese că-l ia de bărbat.

Cu atât mai rău că mariajul trăise mai mult decât extazul. Dar, asta era viaţa.

CAPITOLUL 4

Nathan o privea pe Kat, neîncrezător.

— O să stea tăticul aici?

— Nu aici… aici, sublinie Kat, indicând cu braţul parterul casei. În apartamentul de la subsol. Va sta aici, sus, atunci când nu sunt eu acasă. Nathan se aplecă înainte, cu coatele rezemate pe masa pentru micul dejun, bărbia sprijinită în mâini şi un zâmbet răutăcios pe faţă.

— De fapt o să vă căsătoriţi din nou, mm? Ochii săi negri străluceau.

— Vreau să zic, destul de curând. Doar că încă nu ne spuneţi. Vreţi să ne faceţi o surpriză sau ceva. Kat gemu în sinea ei. Avea să fie mult mai greu decât se aşteptase.

— Nu, iubitule. Nu ne recăsătorim. Nici destul de curând, nici niciodată. Suntem doi oameni despărţiţi, cu vieţi despărţite, exact cum am fost tot timpul de la divorţ încoace. Vreau s-o înţelegeţi amândoi.

Îi putea vedea pe Nathan şi Katie, luptându-se cu un concept mult prea dificil, pentru ca experienţa lor redusă de viaţă să-l asimileze. Ei doi, plus Mămica şi Tăticu', aveau să locuiască în aceeaşi casă, dar fără să mai formeze din nou o familie? De neînţeles.

Cu pauze, încercând să vorbească rar, astfel încât copiii să înţeleagă cât de mult posibil, Kat petrecu următoarea jumătate de oră străduindu-se să explice ceea ce ei încă i se părea aproape inexplicabil.

Cum se putea aştepta ca doi copii mici să priceapă comportamentul ei prostesc şi impulsiv?

— După cum vedeţi, spuse ea în concluzie, nu înseamnă că vom trăi din nou împreună, ca o familie. Tăticu' şi cu mine continuăm să nu ne înţelegem aşa cum ar trebui să se înţeleagă un cuplu căsătorit. Nu ne iubim în felul acela. Dar vom fi iarăşi prieteni şi, ca întotdeauna, amândoi vă iubim foarte mult.

— Putem să-l vedem pe tăticu' în fiecare zi, corect? Şi pe tine? întrebă Nathan. Kat dădu din cap.

— Bine! sări el în sus şi, îmbrăţişând-o, se cuibări la pieptul ei. Va fi grozav! Acum putem petrece toate weekend-urile împreună şi nu va mai trebui să ne fie dor de niciunul din voi. Corect, mami?

— La dracu', replică în şoaptă Kat, lăsându-şi fruntea în palma unei mâini. Weekend-urile! Asta era o complicaţie la care nu se gândise. Avea oare Rand să insiste în continuare să-şi petreacă weekend-urile cu copiii, deşi acum îi vedea zilnic? Iar dacă da, ce trebuia ea să facă? în apartamentul de la subsol nu era loc să doarmă şi ei, dacă Rand îşi instala planşeta de desen şi computerul în al doilea dormitor. Ar fi însemnat să urce în casă pentru a fi cu ei. Şi cu ea.

Pur şi simplu nu mergea.

— Nu, spuse ea fermă, privindu-i în ochi pe copii. Nu vom petrece weekend-urile împreună. Când vine rândul weekendului vostru cu tata, eu… eu am să plec undeva. Lui Katie îi căzu faţa.

— Nu, mămico! Nu vreau să pleci. Vreau să stai cu noi. Unde-ai să te duci?

Pe Kat o cuprinse uşurarea. Aceasta era calea ei de scăpare? Da! Copiilor, şi, mai ales lui Katie, le-ar fi fost prea greu să suporte o asemenea situaţie. Instinctul ei dintâi avusese dreptate. N-avea să ţină

figura.

— Nicăieri, puiule, răspunse ea repede, ridicându-şi fetiţa în poală. Nicăieri, dacă nu vrei tu.

— Nu vreau. Îmi place să mă bagi în pat de culcare. Şi-mi place ca şi tăticul să mă

— Bage-n pat la culcare. Şi, zâmbindu-i lui Kat:

— Acum puteţi s-o faceţi amândoi împreună nu, mami?

Kat ezită, apoi clătină din cap: Nu, n-aş crede, scumpi. Ţine minte ce-am spus deja despre vieţile separate. Tăticul va avea programul lui, mai ales când sunt eu aici. Nu trebuie să ne-amestecăm.

— Mai mult ca sigur, interveni Rand.

Kat tresări, răsucindu-se în scaun. Stătea în spatele ei. Îl privi cum se apleca s-o sărute pe Katie, apoi pe Nathan, apropiindu-şi foarte mult capul de al lor. După care, înainte ca ea să poată reacţiona în vreun fel, se întoarse şi-i plantă un sărut scurt şi tare pe buze, cu o lucire jucăuşă în ochi.

Un lung răstimp, privirile li se ciocniră, iar râsul lui Rand păli. Ochii săi negri îi sfredeleau pe-ai ei, ca pentru a căuta ceva anume. Nu ştia dacă găsise, însă el îşi mută primul privirea, apunându-i lui Katie:

— Programul meu îmi va permite, fireşte, să te bag în pat la culcare, îngeraşule, dacă asta vrei. Katie sări din poala mamei sale, repezindu-se în braţele tatălui, în vreme ce Nathan îl trăgea de încheietura mâinii, cerându-i să-l urmeze ca să vadă ceva important în camera lui. În timp ce copiii îşi târau tatăl afară, Kat împinse scaunul înapoi şi îngrămădi în chiuvetă cele trei castronaşe cu fulgi de cereale. Dădu drumul apei să curgă peste el, lăsând-o în acelaşi timp să-i răcorească şi încheieturile mâinilor.

Rand şi copiii trecură prin spatele ei, spre scara

apartamentului de la subsol.

Kat închise apa, ascultând. I se puse un nod în gât când îl auzi revenind sus, dar fără să deschidă uşa care dădea pe palier în spălătorie şi, de acolo, în bucătărie.

Auzi o portieră de maşină trântindu-se, alţi paşi, copiii cerându-i agitaţi să-l ajute la despachetat. După ce se şterse cu grijă pe mâini, Kat se strecură în toaletă şi-şi aranjă părul, îşi trecu vârfurile degetelor peste sprâncene, apoi şi peste buzele palide pe care Rand le sărutase atât de recent. Privi ochii pe care-i străpunsese privirea lui iscoditoare. Culoarea lor cenuşie semăna cu apa de la rufele murdare. Genele, oricât de lungi şi dese, erau prea spălăcite pentru a putea fi interesante. Se pomeni dorindu-şi să-şi fi dat cu rimel, în dimineaţa aceea, şi cu puţin ruj. Oare gura ei avusese gust de lapte cu fulgi de cereale?

Of, la naiba! îşi trânti palmele pe masa de toaletă şi închise strâns ochii. Ce se-ntâmpla cu ea? Pesemne că-n noaptea trecută fusese nebună.

În ochiul minţii, văzu mâna lui, bronzată, mare, cu smocuri de păr negru pe dosurile degetelor, strângându-se peste cele trei chei. Aproape avusese senzaţia că mâna se închidea uşurel împrejurul inimii ei, a propriei ei vieţi, capturând-o din nou.

Nu! clătină Kat din cap. Nu-l primise în viaţa ei. Pur şi simplu îi dăduse cheile unei case în care avea tot atât de mult dreptul să locuiască pe cât îl avea şi ea.

Puteau şi aveau să-şi menţină separat vieţile particulare. În pofida dorinţei copiilor. Simţindu-se supraîncălzită şi tulburată, reveni cu paşi grei în bucătărie, îşi înhaţă geanta de cumpăr şi smunci uşa subsolului.

— Grăbiţi-vă, voi doi! strigă ea, în josul scării. S-o luăm din loc, altfel întârziaţi la şcoală.

— Vrei să-i duc eu? scoase Rand capul în uşa apartamentului. Kat îi aruncă o privire feroce, simţind că toate fracturile ei emoţionale i se datorau lui.

— Nu, răspunse scurt, câştigând astfel o privire întrebătoare din partea fiului ei.

— N-ai părut prea prietenoasă când tăticul a spus la revedere, o acuză acesta, în timp ce străbăteau trotuarul însorit, spre şcoală. Ai spus că o să fiţi din nou prieteni.

— Ştiu şi vom fi. La fel de prieteni cum am fost eu cu doamna Gold. Vom vorbi când o să ne vedem. Vom face schimb de impresii despre cum e vremea, despre cum a fost ziua. Zâmbi.

— Şi, desigur, despre voi doi. Dar eu voi continua să am prieteni, iar tăticul vostru va avea şi el.

— Prietene?

— Fireşte.

— Şi dacă nouă nu ne place de ele? întrebă Katie.

— Sunt sigură c-au să vă placă, dar, în orice caz, sper că vă veţi aminti să fiţi foarte politicoşi.

— Cum trebuie să fiu cu Craig, replică Nathan dezgustat. Îl antipatiza pe Craig, deşi pe Todd îl găsea „excelent”.

— Şi dacă tati o să se simtă prost când vin prietenii tăi la tine?

— N-o să se simtă. Şi, adăugă ea repede, pentru a preîntâmpina următoarea întrebare logică, nici eu nu mă voi simţi prost când îl vor vizita prietenele lui.

După ce lăsă copiii la poarta şcolii, Kat se grăbi spre casă, urcându-se în maşină fără a mai intra înăuntru. Avea să facă unele târguieli, trecând apoi pe la birou pentru a anunţa că viaţa-i revenea la normal

şi că avea să se întoarcă la serviciu a doua zi dimineaţă. Înapoi la normal, îşi spuse, în timp ce se înscria pe principala arteră, peste White Rock. Avea să fie vreodată viaţa ei din nou „normală”?

— Mămica zice că tu şi cu ea n-o să vă iubiţi iar, îi spuse Katie lui Rand, şi că n-o să se simtă prost când vor veni cucoane la tine în vizită. Tu o să te simţi prost când vor veni Craig şi Todd la ea?

Rand auzise câte ceva despre Craig şi Todd, de mai bine de-un an. Încă nu se împăcase cu ideea. Termină de agăţat un tablou, apoi îi răspunse fiicei sale, în timp ce făcea un pas înapoi să-şi admire opera:

— Numai dacă apar amândoi în acelaşi timp şi se iau la bătaie pentru ea, sau aşa ceva. Fetiţa chicoti:

— Ce prostie. Oamenii mari nu se bat.

A, ba da, cum să nu, îi veni lui Rand să răspundă. Se bat şi oamenii mari. Cumplit. Catastrofal. Şi totuşi, privind retrospectiv, ar fi preferat certurile acelea pe lângă liniştea îngheţată, ce le cuprinsese casa în ultimele luni, dinaintea despărţirii.

— Pari trist, tăticule. Se sili să zâmbească:

— Cum aş putea fi trist, când te am pe tine?

— Nu ştiu, răspunse ea; apoi, ca şi cum nu i-ar fi crezut răspunsul negativ, îl bătu pe mână: o să fie bine, tăticule.

— Crezi, draga mea? Dădu din cap solemnă.

— Ştii ce mă face totdeauna să mă simt mai bine, tăticule?

— Ce, Katie? întrebă Rand, lăsându-se pe vine lângă ea şi cuprinzând-o cu braţele.

— Fursecurile.

— Chiar aşa? Probabil asta-nseamnă că ai vrea unul. Fetiţa încuviinţă cu sinceritate. Rand se ridică,

râzând:

— Cred că avem timp de-un fursec înainte de-a merge să-l luăm pe Nathan.

— Mămica-mi dă totdeauna câte douăzeci. O luă în braţe, petrecându-şi-o pe după umeri şi ieşi cu paşi mari din dormitor, trecând în bucătăria cât o cambuză de vaporaş, unde avea mari îndoieli că va găsi până şi un singur fursec. Poate fetiţa se mulţumea cu brânză şi crochete.

— Tu, micuţa mea iubire, spuse, eşti o cabotină clasa-ntâi. O aşeză pe un scaun, lângă măsuţă.

— Ce-i aia cabotină?

— Aşa i se spune unei fetiţe care nu spune adevărul ca să obţină ceea ce vrea. Katie făcu o mutră atât de vinovată, încât Rand trebui s-o lase mai moale. În timp ce întindea pe o crochetă brânză dintr-un borcan, adăugă:

— Sunt sigur că mama ta ţi-a spus ce urât este să minţi. Ştia părerea lui Kat despre minciuni. Tatăl ei îşi minţise soţia ani de-a rândul. Ura mincinoşii.

Se încruntă. Oare faptul de-a o fi lăsat cu impresia că trebuia să locuiască în apartamentul de la subsol fiindcă nu-şi putea permite plata chiriei era într-adevăr o minciună? Prefera să creadă că nu. I-ar fi spus adevărul, dacă ea nu s-ar fi repezit la concluzia greşită. Fusese pe punctul s-o facă, gata de a-i oferi o sută unu motive de ce era mai bine să fie de acord cu mutarea lui în apartament şi îngrijirea copiilor, când Kat spusese pe neaşteptate: „Te poţi muta oricând vrei”. Pe toţi dracii, era om. Se repezise să nu scape ocazia. Şi nu-i spusese lui Kat adevărul. Dar nu minţise de fapt, nu? Întrebarea era, care avea să fie părerea lui Kat când va afla?

— A! Bună. Kat se opri în uşa bucătăriei. Nu se

aşteptase ca Rand să fie în bucătărie. Nici să-l găsească afundat pân-la coate în aluatul de fursecuri nu se aşteptase, cu copiii de-o parte şi de alta, îngenuncheaţi pe taburete, tăind siluete de clowni cu formele de plastic. Un alt lucru la care nu se aşteptase era felul cum îi sărise inima-n piept. Era ridicol. Pur şi simplu trebuia să se stăpânească.

Îşi puse poşeta pe masă, lăsă servieta în echilibru pe tăblia unui scaun şi-şi zăngăni cheile maşinii în buzunarul jachetei.

— Bună. În ochii lui Rand se ivi un zâmbet, în timp ce se întorcea spre ea, privind-o.

— Scuze pentru murdărie. Fac eu curat. Am încercat jos, dar în bucătăria mea nu-ncap trei persoane.

— Nu face nimic. Lăsă cheile în pace. Clănţănitul lor o zgâria pe nervi. Katie alergă şi o cuprinse cu braţele pline de făină. Kat se ghemui lângă ea, îmbrăţişând-o strâns.

— Cum a fost la şcoală, Nate? Ce-ai mai făcut?

— Bine, răspunse băiatul, în timp ce Katie alerga să se caţere din nou pe taburetul ei. Am luat o steluţă la citire. Todd a sunat din Honolulu, imediat după ce-am ajuns acasă. Nathan era mândru să aibă un prieten care dădea telefon din diferite zone ale globului. Urmărea traseul călătoriilor lui Todd, pe-o hartă a lumii pe care i-o dăruise pilotul.

— Tati a spus că pot să răspund înainte de robot, dacă tot eram aici.

— Da. Privirea ei fugi spre Rand. Stătea întors cu spatele, continuând să lucreze la fursecuri.

— Desigur. A fost foarte bine. Nu putea decât să se bucure că nu răspunsese Rand însuşi la telefon. Se întrebă dacă şi-l cuplase pe-al lui. Şi se mai întrebă şi

dacă le dăduse numărul ei… prietenelor lui, astfel ca să-l poată suna. Spera sincer că nu.

Afurisită să fie dacă avea de gând să alerge la subsol cu mesaje pentru el, de la femei ale căror nume se terminau în i. Bambi, Trixi, Cooti. Rânji în sinea ei, cu o răutate pe care şi-o simţea pe deplin justificată.

— Todd soseşte mâine în oraş, continuă Nathan. A zis că ne ia să facem turul unui 747, dacă putem fi gata până la ora nouă. Putem, mami? A spus c-o să-mi arate până şi magaziile de mărfuri. Kat îi aruncă o nouă privire lui Rand. Acesta rula aluatul de fursecuri cu mare grijă şi concentrare pe care i le remarcase întotdeauna când desena. Se-ndoia că-l auzise, măcar, pe Nathan, necum să se mai şi „simtă prost” din cauza mesajului lui Todd.

— Cred că da, Nate, răspunse ea. Katie strâmbă din nas.

— Eu nu vreau să merg, mămico. Pot să stau cu tine, tăticule, în loc de-asta? Pot, te rog?

— Katie, am mai discutat şi altă dată, mai ţii minte? interveni repede Kat. Tatăl tău şi cu mine n-am vorbit despre weekend-uri şi, oricum, ăsta nu-i al lui. Nu se cade să ne-amestecăm în planurile lui.

— Dar, mămico…

— Katie, răspunsul este nu.

— Katherine… Rand se răsuci, trântind făcăleţul cu o asemenea forţă, încât în jurul lui se ridică un nor de făină, făcându-l să pară că fumega.

— Sunt perfect capabil să răspund în numele meu însumi, iar de vreme ce Katie m-a întrebat pe mine, nu pe tine, cred c-ar trebui să mă laşi să hotărăsc eu. N-am niciun plan pentru mâine pe timp de zi, aşa că fetiţa poate sta cu mine.

Lui Kat nu-i scăpă discreta accentuare a

cuvintelor „pe timp de zi”. Însemna că avea planuri pentru mâine seară? Lua-o-ar dracu’, ce-ar fi putut spune fără a suna ca un monstru care-şi forţa fiica să facă un lucru pe care nu-l dorea, când exista o alternativă perfect viabilă?

Nici ea însăşi nu murea de nerăbdare să se târască prin măruntaiele unui Boeing 747, dar de vreme ce lui Nathan îi plăcea, avea să se ducă. Îi trecu prin minte că poate-ar fi fost mai bine să stea acasă cu Katie şi să-l trimită pe Rand cu Todd şi Nathan. Instalaţiile interne ale oricărui vehicul erau, de obicei, mult mai interesante pentru bărbaţi decât pentru femei. Aproape că-i veni să zâmbească, când se gândi la mutra lui Rand, dacă i-ar fi propus-o.

— Bine, atunci, spuse ea. Rand avu un zâmbet de pură satisfacţie:

— Voi fi liber până-n jurul orei opt seara, deci Katie e binevenită să petreacă toată ziua cu mine, dacă vrea. Tu ai să rămâi seara acasă, presupun, ăsta fiind weekendul tău de stat cu copiii? După câte se părea, n-avea intenţia să renunţe la planul alternativ de weekend. Fireşte că nu. Probabil că ieşea în mici evadări la sfârşit de săptămână, ori de câte ori putea. Prima oară când făcuseră dragoste, se întâmplase cu un asemenea prilej. Nu avea niciun motiv să presupună că i se schimbase sistemul de seducţie, îşi muşcă atât de tare partea interioară a obrazului, încât simţi gust de sânge. Ea nu mai evadase în vreun weekend de nu mai ştia când.

Părea că ar fi încercat să sublinieze faptul că era liberă şi ea să aibă o întâlnire sâmbăta seara, dar nu de-asta era vorba. La naiba, mai bine se ţinea de-ale ei şi angaja o guvernantă, nu să-şi primească fostul soţ înapoi în casă. Dacă el era o doică autentică, ar fi

trebuit să stea acasă, nu-i aşa, când persoana care-l angajase avea treabă în oraş? Înhăţă servieta, îşi agăţă poşeta pe umăr şi se răsuci pe-un călcâi, lăsându-i să-şi vadă de fursecurile lor.

În camera ei, dezbrăcă blezerul de pânză roşie, îl aruncă pe spătarul unui scaun, scoase fusta bleumarin şi-o trimise pe urmele jachetei. Trântindu-se pe pat, îşi aruncă braţele deasupra capului, apucând tijele de alamă ale patului.

Era nedreaptă. Dacă ar fi angajat o guvernantă, tot ar fi trebuit să negocieze cu ceasurile libere. Nu se putea aştepta la un devotament valabil douăzeci şi patru de ore pe zi, timp de şapte zile pe săptămână. Şi nimeni nu spunea că n-ar fi putut angaja o femeie cu ziua, dacă Todd dorea să facă seara ceva propriu, strict adulţilor. Sau că nu le putea da pur şi simplu copiilor masa mai devreme, culcându-i, pentru a-l primi apoi pe Todd în casă pentru o cină intimă în doi.

Un surâs i se aşternu încet pe faţă, în timp ce se gândea mai pe-ndelete la această variantă. Da, exact asta avea s-o facă. Iar apoi, dacă Rand îşi aducea amica pentru a-i arăta noul lui apartament, ea n-ar fi trebuit să stea acolo încercând să nu le audă glasurile şi râsetele înălţându-se în zona din casa locuită de ea.

Doamna Gold fusese o locatară liniştită, care nu se distra decât rareori. Nu se putea aştepta la aceeaşi consideraţie din partea lui Rand. Şi, astfel stând lucrurile, de ce s-ar fi aşteptat el la altceva din partea ei? Poate că ea şi Todd aveau să fie foarte zgomotoşi sâmbătă seara. Totuşi, era, încă, abia vineri, când Kat tresări la auzul unui ciocănit în uşă.

Nu la o uşă de-afară, îşi dădu ea seama când răsună din nou, ci la una din casă. Cea care dădea din spălătorie în bucătărie.

Rand! Ce-o fi putut vrea la – îşi privi ceasul – zece şi-un sfert seara? De ce n-avea o întâlnire? îi trecu prin minte că poate avea. Poate o adusese pe individă să le facă prezentările!

— Cooti, Cooti, murmură Kat pentru sine, în timp ce sărea în picioare. Cumva, totuşi, nu reuşi să-şi aducă pe faţă un zâmbet satisfăcut. Ieşi valvârtej din cabinetul ei, coborî în fugă cele patru trepte de la nivelul dormitorului, fugi prin hol şi bucătărie şi se opri exact înainte de a deschide uşa. Îşi privi capotul de casă, din bumbac subţire, singura haină pe care-o avea pe ea. Ar fi trebuit să se repeadă-n camera ei pentru a-şi lua ceva mai substanţial?

Evident că nu! Nu era decât Rand. O văzuse îmbrăcată în mult mai puţin de-atât şi, oricum, era acoperită decent, de la gât până la călcâie. Asigurându-se că nu era nimic rău în a o vedea astfel, deschise uşa exact în momentul când Rand ridica din nou mâna. La vederea lui, singur, fără cămaşă, cu blugii stându-i strânşi şi lăsaţi pe şolduri, cu o pată de cerneală pe obraz, sfârcurile sânilor îi săriră prompt în poziţie de drepţi. Ca şi cum ar fi avut nişte clopoţei legaţi de ele, privirea lui Rand căzu din dreptul feţei ei spre piept. Holbă ochii.

Vru să-i trântească uşa-n nas, dar el prinse canatul în pumn. Vru să păşească înapoi, însă picioarele desculţe-i păreau lipite de dalele reci de ceramică ale duşumelei.

— Bună, spuse uimită de calmul propriei sale voci, în ciuda tumultului interior; era hotărâtă să nu-i dea de veste cât de mult o copleşea sexual. Pot face ceva pentru tine? O, Doamne! Lui Rand i se uscă gura la vederea ei. Putea face destule pentru el, ba bine că nu! Făcea destule pentru el. Şi cu el. Era doar pe

jumătate îmbrăcată! Sânii i se conturau clar înăuntrul veşmântului pe care-l purta. Pe dedesubt, era sigur, n-avea nimic. Capotul era încheiat cu nasturi pe toată partea din faţă, de la guleraşul simplu până la tivul drept de la nivelul genunchilor. Un material alb, imprimat cu floricele roz şi albastre, puţin strâns pe trup pentru a evidenţia pieptul. Nu-l evidenţia nici pe departe atât cât ar fi trebuit şi era atât de total feminină, atât de sexy, încât îi venea să i-l smulgă de pe ea.

Îi venea să-l smulgă aproape atât de tare pe cât îi venea şi să descheie rând pe rând toţi nasturii aceia mici şi să-i scoată capotul pas cu pas, aţâţător.

Îşi smulse privirea dinspre sânii ei, revenind către faţă, pentru a întâlni o expresie neutră, un zâmbet mic şi convenţional, dar şi doi ochi prudenţi. Avea obrajii îmbujoraţi, buzele întredeschise. Văzu că bărbia îi tremura, atât de slab încât nici nu putea fi sigur dacă nu cumva era nălucirea propriei lui imaginaţii.

Înghiţi în sec, încercând să găsească destulă salivă pentru a-şi umezi gâtlejul.

— Te superi dacă intru să dau şi eu un telefon? reuşi el să îngaime.

Kat clătină din cap, părul despletit şi ondulat legănându-i-se pe umeri, atrăgându-i privirea spre şuviţele inelate la capete – şi din nou către sâni. Se uită la ei încă o dată, ţinându-se în continuare de uşă. I se înmuiară genunchii.

— Un telefon? repetă Kat. Vrei să dai un telefon?

— Eu… ăă… da. Scuză-mă. Clipi din ochi şi-şi mută privirea de la sfârcurile ei erectate ţanţoş.

— Erai… erai, ăă, gata de culcare. Nu trebuia să te deranjez.

Of, pe toţi dracii! Voia s-o deranjeze, nici vorbă. Voia s-o deranjeze cât era şi el de deranjat. Sfârcurile acelea dulci ale ei îi indicau că deja se afla în apropierea stării respective. Cât ar fi trebuit ca s-o atragă imediat peste buza prăpastiei, împreună cu el? Un sărut? Două? Un bobârnac cu unghia degetului mare peste un sfârc? O pălmuţă la fund? Şoapta unei respiraţii peste coapse?…

— Poftim, spuse ea, făcându-l să tresară. Serveşte-te. Rand se clătină, simţind că-i cădea faţa.

— Să mă… servesc? Kat arătă spre peretele din fund al bucătărie?

— Da, desigur. Telefonul e-acolo, unde-a-fost dintotdeauna.

— A. Mda. Telefonul. O mai privi în ochi câteva secunde.

— Ăă, îmi… stai în drum, spuse, neajutorat. Dacă ar fi atins-o, fie şi doar în treacăt, intrând în bucătărie, ştia că jocul ar fi luat sfârşit Ar fi cuprins-o în braţe, devorând-o, înăbuşind-o; copleşind-o… Kat simţi o roşeaţă fierbinte lunecându-i în sus pe piept şi peste faţă. Ce idiot! făcu repede un pas înapoi.

— Iartă-mă. Nu… mi-am dat seama.

Sigur că nu-şi dăduse seama. Stătuse acolo, zgâindu-se la pieptul şi umerii lui goi, la toată acea întindere de piele masculină oacheşă, pudrată uşor cu păr pe mijloc. Fusese magnetizată, năucită până aproape de catatonia, de către un fizic pe care-l mai văzuse de mii de ori. Precum atâtea alte femei, îşi reaminti Kat.

Probabil că toate intraseră în stare de şoc, în tocmai ca ea. De asta-i era atât de uşor lui Rand

— Scuză-mă, spuse, în timp ce el se strecura pe-alături, fără a-şi desprinde o clipă privirea de pe faţa

ei. Am de lucru. Se răsuci pe călcâie, ieşind din bucătărie aproape în fugă, spre cabinetul său şi se trânti în scaunul rotativ cu spătar înalt.

Trăgându-l lângă birou, se ascunse acolo, cu capul în mâini, ascultându-i murmurul glasului în timp ce vorbea la telefon.

Rămase cu ochii pe imprimatele de computer pe care le avea între coate, fără ca un singur număr să i se înregistreze pe scoarţa cerebrală. Nu se putea gândi decât la subţirimea capotului ei de bumbac şi la felul cum i se ridicaseră sfârcurile în clipa când îi deschisese uşa lui Rand.

Ştia că i le văzuse. Ce şi-o fi spus? Pe chip nu i se citise nimic. Cât timp reuşise să se menţină rigidă, astfel încât să nu întindă mâna pentru a-l atinge pe piept? Cât timp se holbase la el cu gura căscată?

O, Doamne! „Îmi stai în drum…” De mult nu se mai simţise atât de prosteşte. Trebuia să-i spună să se dea la o parte din drum! Stătuse acolo ca o neroadă absolută, blocând intrarea, cu ochii căscaţi la el!

Un sunet, în spate, o făcu să se învârtă cu scaunul, strângându-i puternic braţele. Era Rand, fireşte, cu o înfăţişare straniu-şovăitoare, ţinând într-o mână un fursec cu ciocolată. Din nou, privirea îi fu atrasă spre pieptul lui gol. Clipi din ochi, silindu-se să-l privească în faţă.

— Mulţumesc, spuse el. A trebuit să sun la ziar, cu câteva corecturi, înainte de-a intra la tipar. Era ceva important, altfel nu te-aş fi deranjat. Cei de la compania telefonică au spus că-mi fac legătura mâine după-amiază.

Kat îşi încrucişa braţele pe piept, protector.

— E-n regulă. Nu m-ai deranjat cu nimic. Nu mă pregăteam de culcare. Lucram.

— Văd, dădu el din cap; apoi privi în jur. Camera asta rămasă liberă îţi serveşte de minune ca birou. Kat dădu din cap:

— Mutându-mi în camera mea patul de alamă, am făcut aici loc pentru o sofa, aşa că încă mai pot folosi camera asta pentru oaspeţi, la nevoie.

Îi lăsase lui, de bunăvoie, patul lor conjugal, cu salteaua sa superdură. Avea nevoie de ea pentru durerile de spate. Oricum, patul de alamă era cam singurul obiect important adus de ea în căsnicia lor. Acela şi un fetus, desigur.

Rand se rezemă de tocul uşii, muşcând din fursec. Kat bănuia că, de vreme ce el le copsese, avea tot dreptul.

— Ai mulţi musafiri care stau peste noapte? o întrebă. Vreau să zic, care dorm aici?

— Nu. Nimeni nu folosise vreodată a doua sofa. Asemenea lui Rand, Kat nu avea familie. Acesta era unul dintre lucrurile care-i atrăseseră unul spre celălalt, din capul locului. Amândoi tânjeau după un soi de legătură solidă.

— Am văzut că aveai în bucătărie un ibric cu cafea aproape plin, continuă el. Mai bei şi-acum cu găleata, zi şi noapte?

Şi el şi Jenny fuseseră copleşiţi când Kat bea câte două-trei ceşti de cafea de-a lungul alăptatului copiilor de la ora două, reuşind totuşi să doarmă după aceea buştean. Nici pe copii nu păruse să-i deranjeze vreodată.

— Da, răspunse ea. Asta mă ţine în funcţiune, ca benzina pe-o maşină.

— Ţi-aş putea aduce o ceaşcă – înainte să mă-ntorc la subsol şi să te las să lucrezi? îşi muşcă buza. Ce-şi pusese-n cap? De ce făcea asemenea lucruri,

fursecuri împreună cu copiii, cafea oferită ei? Ce-şi închipuia că dovedeşte cu asta? Orice ţel ar fi avut, Kat ştia că n-avea să dureze. Urma să se plictisească, mai devreme sau mai târziu. Cel mai probabil, mai devreme.

Poate putea da şi ea o mână de ajutor, pur şi simplu, ca să nu se obişnuiască prea mult copiii cu situaţia. Să-l facă să se simtă folosit, să-l facă să creadă că ea profita de bunele obiceiuri pe care începuse să şi le manifeste, aşa deodată. Ar fi trebuit să dea rezultate şi încă repede. Prin urmare, acceptă oferta:

— Îţi mulţumesc. Drăguţ din partea ta. Fără a o surprinde câtuşi de puţin, Rand reveni în câteva minute, aducând pe-o tavă două ceşti de cafea şi o farfurie cu fursecuri. Profitase de ocazie pentru a-şi trage pe el un tricou, deşi Kat nu era sigură că asta rezolva prea multe. Totuşi, când o întrebă dacă puteau bea cafeaua împreună, ridică din umeri, consimţind fără cuvinte.

Dacă, aşa cum le spusese lui Katie şi Nathan, ea şi Rand aveau să fie din nou prieteni, trebuia să facă un efort de a-l suporta, de-a purta conversaţii ocazionale. Îşi spuse că, cu cât mai des îl vedea de-aproape, cu atât avea să-i devină mai uşor să-l privească fără a-i lăsa gura apă. În plus, mai avea şi un alt motiv, mai presant, de a-i vorbi, îşi spuse, amintindu-şi felul cum o sărutase în acea dimineaţă, dimpreună cu copiii. Trebuia să înţeleagă că n-o mai putea face şi a doua oară.

Acesta nu era decât încă un lucru cu care nu voia ca Nathan şi Katie să se obişnuiască.

CAPITOLUL 5

Pentru a-şi acorda un moment de răgaz, Kat luă

un fursec şi muşcă din el. Acum, că avea ocazia, îi era mai greu decât se aşteptase să aducă vorba despre ciugulitul acela mărunt pe buze.

— Foarte bun, spuse despre fursecuri.

— Mulţumesc. Stând tot în picioare, Rand ridică o ceaşcă de cafea şi sorbi.

— Şi tu faci aceeaşi cafea grozavă. Kat dădu din cap în semn de mulţumire pentru compliment, neştiind absolut deloc ce să spună.

— Drăguţ din partea ta, continuă el, când tăcerea se prelungi prea mult. E frumos că m-ai lăsat să stau cu tine.

— Aveam… nevoie de-o mică pauză. Cred că şi tu, odată ce lucrezi seara.

— Sunt obişnuit să lucrez serile, răspunse Rand, aşezându-se pe sofaua ecosez şi rezemându-se de spătar; îşi întinse în faţă picioarele lungi, încrucişându-şi-le la glezne. Aşa fac, de obicei. De-asta, faptul că văd de copii în timpul zilei nu-mi schimbă prea mult programul. Zâmbi, împreunându-şi mâinile sub cap.

— Pur şi simplu va trebui să mă scol puţin mai devreme, pentru a-i duce la şcoală la timp. Fusese întotdeauna un noctambul, îşi aminti Kat. Şi-i plăcea să doarmă mult, dimineaţa. În cele câteva luni cât fuseseră împreună, înainte de-a se naşte Nathan, amândoi se delectaseră, uneori, la sfârşit de săptămână, stând în pat până la amiază.

— Îi pot duce eu la şcoală înainte de-a merge la serviciu, spuse Kat, dacă vrei să dormi mai mult. Oferta o surprinse chiar şi pe ea însăşi. Rand o surprinse la rândul său, refuzând-o.

— Am spus că-i duc şi-i iau eu de la şcoală, spuse el ferm. N-o să sufăr că mă scol mai devreme pentru

atâta lucru. De fapt, probabil îmi va face chiar bine.

— Dar ţie-ţi place să…

— Nu. Dacă angajai o guvernantă, condusul copiilor la şcoală ar fi făcut parte din sarcinile ei.

— Dar ea n-ar fi trebuit să lucreze seara, ca tine, pentru a-şi câştiga existenţa.

— Decât dacă erai tu nevoită să întârzii. Mai luă o înghiţitură de cafea, înainte să continue:

— Şi apoi, cred, ar fi fost de gardă. O observa printre pleoapele pe jumătate închise. Zâmbi vag, aproape ironic, i se păru lui Kat.

— De vreme ce eu sunt noua doică, ori de câte ori vei avea vreo întâlnire, Kat, anunţă-mă. Voi sta eu cu copiii. Kat îi înfruntă privirea, deschis:

— Îţi voi cere să stai cu ei seara, numai dacă am mai mult de lucru. Îmi consider viaţa socială ca fiind propria mea responsabilitate şi, ori de câte ori am câte-o întâlnire, am să angajez o guvernantă cu ziua. În afară, desigur, de cazul că e weekend-ul tău cu ei. Atunci va trebui să angajezi tu o guvernantă, dacă vrei să ieşi în oraş. Rand continua s-o privească meditativ.

— Te-am auzit spunându-i lui Katie că vei pleca de-acasă când îmi vine mie rândul la sfârşit de săptămână. Am senzaţia că te-aş face să te simţi în plus în propria ta casă. Kat ridică din umeri şi alese un alt fursec.

— Asta-i o prostie, Rand. Sunt destule locuri unde să mă pot duce. Destui oameni cu care să mă-ntâlnesc.

„Zău, şi cine mă rog?” se întrebă ea în gând în viaţa ei nu exista nimeni cu care să se poată gândi, măcar, la o ieşire în weekend. Niciun bărbat, în orice caz, deşi Craig o presa să-l însoţească la competiţiile de dans de amatori Câteva luni mai înainte, aproape

acceptase să participe la un concurs din Seattle, dar se răzgândise în ultimul moment. Ceva îi spusese că amicul s-ar împotrivi dorinţei ei de-a închiria camere separate la hotel. Îl dorea doar ca partener de dans. În plus, nu considera că erau destul de buni ca să intre în competiţii.

Iar acum, ea şi Rand…

— Cred, spuse el, întrerupându-i şirul gândurilor, că prietenul tău Todd poate obţine bilete gratuit pentru aproape orice destinaţie din lume. Suna aproape duşmănor.

— Da. Şi ea credea la fel. Poate chiar avea să i-o ceară, într-o bună zi.

— Până acum, unde te-a dus? Kat se încruntă, privind fursecul pe care încă-l mai ţinea în mână. Un fulg de ciocolată i se topise pe degetul mare. Îl linse.

Deodată, devenise foarte important ca Rand să ştie adevărul.

— Nicăieri, răspunse, aruncându-i o privire. Nu… avem o relaţie de soiul ăsta. Sprâncenele lui Rand se înălţară.

— Nu? Atunci ce fel de relaţie aveţi?

— Suntem… prieteni.

— E gay?

— Nu. Păru să rămână perplex. Kat oftă. Nu crezuse că un om ca Rand ar înţelege prietenia perfect platonică dintre ea şi Todd. Lui Todd îi plăcea să-şi echilibreze stilul peripatetic de viaţă cu existenţa unei familii pe care s-o viziteze. Copiilor ei le era unchi onorific, iar ei, un fel de frate mai mare.

— Dar nu-ţi face griji, spuse, când Rand continuă s-o privească gânditor. Când vine rândul weekendului tău, voi face unele aranjamente. Am să plec cu plăcere.

— Nu va fi nevoie, replică el. Decât dacă ţii neapărat. Nu-mi vei sta în drum dacă rămâi acasă, iar eu continui să-mi asum deplina responsabilitate cu copiii. Mă scol odată cu ei, dimineaţa, astfel ca tu să poţi dormi, îi distrez şi-i ţin departe de tine, ca să te poţi odihni. Chestii de soiul ăsta.

— Asta… asta va fi bine, spuse ea, ştiind că niciodată nu va merge astfel.

Dacă era de faţă, copiii ar fi vrut să stea cu ea. Dacă cineva îşi julea un genunchi, de mămica avea nevoie, nu de tăticul. Dacă nu găseau ceva, pe ea o întrebau.

Şi, desigur, aşa dorea şi ea să se întâmple. L-ar fi detestat dacă încerca să-i „ţină departe de ea”, astfel făcându-i nefericiţi.

L-ar fi urât la fel de mult pe cât ura deja weekend-urile şi celelalte prilejuri când mergeau să stea la el. Erau puii ei. Îi iubea şi le ducea doru când lipseau. Şi tânjea, cu disperare, după zilele când acest lucru nu fusese necesar.

Ca şi cum i-ar fi citi gândurile, Rand spuse, făcând-o să tresară:

— Poate-am reuşi să facem ceva împreună cu copiii, bineînţeles. Câteodată.

— Nu! spuse ea repede, întorcându-se imediat spre birou; picioarele o împiedicară să-şi împingă iarăşi scaunul lângă masă. Nu cred. Nu trebuie să le formăm concepţii greşite. În legătură cu noi, vreau să zic. De vreme ce „noi” nu mai existăm. Şi mai e ceva. Îi spuse cât de uşor putuseră copiii să interpreteze greşit acel mic sărut de la micul dejun.

— Categoric, nu vreau să mă săruţi în faţa copiilor. Rand rânji:

— Nu? Atunci, cum rămâne când nu sunt ei de

faţă? Strânse din fălci, fixându-l cu o privire furioasă:

— Şi nici atunci.

— Cum zici.

Ca şi cum subiectul ar fi fost închis pentru totdeauna, Rand se îndreptă de umeri şi se aplecă, luând una dintre imprimante şi parcurgând-o dintr-o privire. Cu o expresie de regret, o puse la loc, evident incapabil s-o descifreze.

— Vorbeşte-mi despre munca ta, îi ceru, cu coatele rezemate de genunchi şi ţinând ceaşca de cafea între mâinile lui mari. Ce anume te ţine ocupată toată ziua şi toată seara? Nu obişnuiai să-ţi aduci lucrări şi acasă.

— Nu prea, replică ea cu un hohot scurt de râs, pe jumătate amar. Îmi închipui la ce reacţie să mă fi aşteptat! Şi-aşa era destul de prost că trebuia să-mi neglijez îndatoririle de nevastă pentru a ieşi uneori să supervizez câte ceva.

Lui Rand îi tresări un muşchi pe obraz, dar îşi păstră tonul calm.

— Asta a fost atunci, Kat. Prezentul mă interesează. Vorbeşte-mi despre munca ta. Luată pe nepregătite, şi nu puţin ruşinată de propria-i ostilitate, ridică din umeri:

— Nu-i cine ştie ce de spus. Munca mea nu s-a schimbat prea mult, în doi ani.

— Ai spus că te-au avansat de câteva ori. Presupun că eşti tot la Richardson Associates Research (Cercetătorii Asociaţi Richardson)? Dădu din cap, prudentă. Dacă exista ceva care-i putea face să se certe, aceasta ar fi fost o discuţie despre slujba ei.

— Ce-au însemnat pentru tine avansările alea? întrebă Rand. Ţi-au schimbat viaţa în vreun fel, în afară de faptul că ţi-au adus un cec mai mare la

salariu? Ştiu că ceea ce-ţi doreai tu era să urci pe scara ierarhică. Te bucură c-ai reuşit?

— Păi, da, răspunse Kat cu precauţie. Pe de o parte, sunt şefă de departament.

Nu-şi putea ascunde mândria. Ridicând bărbia, aşezându-se puţin mai dreaptă, spuse:

— Sunt manager general al echipelor de coordonare. Rand păru impresionat.

— Dacă-mi amintesc bine, un şef de departament la R.A.R. poartă titlul de vicepreşedinte. Se ridică în picioare şi-i apucă mâna dreaptă, strângându-i-o rapid:

— Felicitări. Kat îşi retrase mâna din strânsoarea lui caldă.

— Mulţumesc. Sunt uim… Îşi înghiţi restul cuvintelor. Dacă ea şi Rand urmau să-ncerce să convieţuiască, să discute, trebuia să fie suficient de matură pentru a nu trage focuri în beznă. El îi zâmbi, rezemându-şi un şold de marginea biroului. Kat îşi dorea să se fi aşezat la loc pe sofa, sau să-i fi rămas ei destul loc ca să se ridice, îndepărtându-se de el. Şi mai vorbea despre statul în drum! Acoperea complet locul dintre scaunul ei şi masă, nelăsându-i deloc spaţiu de manevră. Îşi linse buzele şi coborî privirea, încleştându-şi strâns mâinile în poală.

— Ce voiai să spui? insistă el. Clătină din cap:

— Nimic important. Rand îi înclină faţa în sus, o privi câteva momente, după care, spre marea ei surprindere, o ridică în picioare. Înainte să fi putut protesta, o răsuci şi o aşeză pe sofa. Luând loc alături, dar, din fericire, fără s-o atingă, spuse:

— Eşti uimită că mi-amintesc atât de multe despre compania ta. Te miră că i-am acordat fie şi numai atâta atenţie cât să fiu conştient de diferitele

niveluri ale structurii ierarhice. Kat râse:

— Cred că n-ar trebui să mă surprindă că ştii exact ceea ce aproape am spus. Mă cunoşti mult prea bine, Rand.

— Şi în acelaşi timp, nici pe departe cât de bine ar trebui. Tu, care eşti… care ai fost soţia mea, te-ai schimbat, în doi ani. Îi luă mâna şi o ţinu lejer, trecându-şi degetul mare peste falangele ei.

— Aşa se pare, îl privi ea o clipă. Dar şi tu te-ai schimbat.

— Da. Mai mult decât ţi-ar putea trece prin minte. Aşteptă, dar Rand nu intră în amănunte, mulţumindu-se s-o strângă de mână, pentru a-i da apoi drumul. Kat continuă să-i cerceteze ochii, cu gândurile învârtejite.

Cum se schimbase? Şi cât de mult credit le-ar fi putut ea acorda acestor schimbări? Dacă deosebirile pe care le observase deja erau reale, putându-se baza pe ele, existau şi altele, încă neevidente? Iar dacă da, ce-aveau să însemne ele pentru relaţia lor?

Întrebarea o înspăimânta, făcând-o să fiarbă pe dinăuntru, s-o doară gâtul. Dacă schimbările erau reale, dacă Rand nu mai era soţul afemeiat, adulterin, pe care-l alungase cu doi ani în urmă, oare iertarea şi uitarea deveneau dintr-odată posibile? Of, pe cine încerca să păcălească? De câte ori nu iertase şi „uitase” mama ei, numai pentru a i se reaminti cu forţa, iar şi iar şi iar?

— Exact, ce anume, întrebă Rand, face vicepreşedintele însărcinat cu departamentul de coordonare? Bucuroasă că avea un lucru concret asupra căruia să se concentreze, îi răspunse repede:

— Şeful departamentului coordonează, colaţionează şi interpretează datele aduse de echipele

care ies pe teren şi adresează întrebările.

— Ce? se aprinse în ochii lui o scânteie de amuzament. S-a terminat cu fâţâiala prin centrele comerciale, cerându-le interviuri unor oameni complet străini? Gata cu pânda prin sălile de aşteptare ale medicilor, sau în curţile şcolilor, sau cu luat de guler oamenii care ies de la teatru, ca să le bagi pe gât chestionarele tale?

Din zâmbetul lui, se vedea că nu-şi râdea de ceasurile îndelungate ale muncii ei de odinioară.

— Exact, răspunse Kat. Sunt mai puţine ore de muncă seara. Zâmbi, aruncând o privire spre birou.

— Cel puţin, muncă seara în afara casei. Rand dădu încet din cap, cu o privire concentrată şi totuşi indescifrabilă. După ce-şi termină ceaşca de cafea, o puse pe masă cu un sunet înfundat şi se ridică.

— Deci, asta trebuie să-ţi lase timp şi pentru a avea o viaţă de societate.

Dintr-odată, prudentă iarăşi, Kat confirmă. Ridicându-se şi ea, se strecură pe lângă el, înapoi în scaun.

— Cât de cât. Privi imprimanta pe care-o studiase Rand. Pe moment, avea tot atâta sens pentru ea, cât avusese pentru el.

— Kat. Îl simţi în spatele ei. Îi simţi mâinile aşezându-se pe spătarul scaunului şi apăsând, înclinând-o înapoi până ajunse aproape la orizontală. O privi, fără nicio umbră de zâmbet pe chipul său posomorât.

— Vreau să fac parte din acea viaţă de societate. Kat îi înfruntă privirea, incomod conştientă de faptul că i se ridicase capotul pe coapse.

— Nu. O lăsă la loc în poziţie dreaptă, după care răsuci scaunul cu faţa la el. Lăsându-se pe vine, o

imobiliză între braţe, apucând braţele scaunului:

— E inevitabil. Nu voi fi în stare să trăiesc atât de-aproape de tine fără a vrea să te… văd. Cu Todd nu te culci. Dar cu Craig? I se opri răsuflarea în gât. Inima-i bătea să-i spargă pieptul.

— Rand, asta nu te priveşte.

— Eşti soţia mea. Deci mă priveşte.

— Fosta soţie! Ochii lui aruncară un fulger. Se aplecă atât de aproape, încât Kat îi simţi respiraţia ca un evantai fierbinte peste faţă.

— Vorbe pe hârtie. Eşti femeia mea, Kat. Iar eu sunt bărbatul tău.

— Nu, repetă ea. Dădu drumul scaunului, apucându-i în loc coatele şi apăsându-i-le pe coaste. Degetele lui mari îi atinseră partea de jos a sânilor. Sfârcurile ei reacţionară instantaneu. Rand coborî privirea spre ele, revenind apoi spre faţa ei.

— Nu? şopti. Trupul tău spune da, Kat.

— Tu care parte a cuvântului „nu” n-o înţelegi? replică ea pe ton de tachinare. Rand clătină din cap şi se ridică, eliberând-o.

— Ştiu ce înseamnă nu, Katherine, spuse el cu deliberată blândeţe.

Trebuia să stea absolut nemişcată, să-l asculte concentrată pentru a-l putea auzi, deşi glasul părea să răsune de pretutindeni împrejurul ei. Din afară şi dinăuntrul ei, în acelaşi timp, acompaniată de un vuiet straniu în urechi.

— Dar mai ştiu şi că dacă aş face asta – se aplecă şi-şi trecu gura peste a ei, o dată, de două ori, uscată şi fierbinte – ca şi cum aş avea intenţii serioase, sau dacă aş face asta – o mângâie cu o mână peste umăr, peste sân – „nu”-ul tău s-ar transforma în „da”. Rapid. Fiindcă – urmă el, cu acelaşi glas scăzut şi gingaş –

am un lucru pe care-l doreşti la fel de mult cât te doresc eu pe tine.

Îi luă mâna şi i-o apăsă pe umflătura tare din partea din faţă a pantalonilor.

— E a ta, Kat. Ochii lui o ardeau până-n adâncul sufletului. Glasul îi deveni răguşit.

— Numai a ta. Tot ce trebuie e să spui da. Kat îşi smulse mâna, încleştându-şi pumnii atât de strâns încât i se înfipseseră unghiile în carne. Privindu-l cu ochi mari, cu gâtlejul palpitând, cu inima amenințând să-i explodeze, se temea de ceea ce avea să facă în continuare şi tot atât de mult se temea că nu va face nimic.

Ceea ce se şi întâmplă. Rand se întoarse fără o vorbă şi plecă. Îşi îngropă capul în braţe, pe birou.

— Îl urăsc! îl urăsc! îl urăsc! izbucni ea în plâns. Mâine dimineaţă, la prima oră, pun un lacăt pe uşa de la bucătărie! Şi niciodată, niciodată n-am să spun da!

Dar în străfundurile minţii auzi glasul obosit al mamei ei, încercând să-i explice oarecare lucruri unei fiice furioase: „Niciodată înseamnă mult timp, Kat. Poţi încuia uşa de câte ori vrei, dar, atunci când iubeşti un bărbat, nu arunci şi cheia.

— Dar nu-l iubesc, şopti, Nu-l iubesc!

Peste weekend, Kat îl văzu foarte puţin pe Rand. Din fericire, îşi spuse ea. I-o trimise pe Katie la subsol, când sosi Todd, să-i ia pe Nathan şi pe ea, vorbi câteva cuvinte cu Rand când se întoarse acasă, şi-i privi maşina ieşind de pe alee la şapte şi jumătate. Nu-l auzi revenind în timpul nopţii.

Duminică, îl zări în trecere. Împreună cu un alt bărbat, cărau pe scările subsolului un televizor-consolă cu diagonala de cel puţin şaptezeci şi cinci de centimetri, când ea şi copiii plecau la biserică. La

întoarcere, nu îl văzură nicăieri şi aproape adormise, seara, când auzi uşa de la subsol deschizându-se, apoi închizându-se la loc. A patra treaptă scârţâi şi altceva nu se mai auzi.

Se întoarse pe partea cealaltă, hotărâtă să doarmă. Somnul, însă, o ocolea şi când îi veni în sfârşit, fu agitat, neodihnitor. Se alese astfel cu o jumătate de oră în plus pentru a se pregăti de plecarea la slujbă, treabă deloc uşoară, lunea dimineaţă, nici măcar când se simţea în formă. Pentru ea, prezenţa lui Rand în apartamentul de la subsol, asemenea unui soi de muzică tulburătoare, semiauzită, pe care nu şi-o putea alunga din minte, nu se simţea deloc în formă.

În seara aceea, veni acasă de la lucru aproape cu o oră întârziere şi mult mai obosită ca de obicei. Explicabil, îşi spunea, de vreme ce dormise atât de prost în noaptea trecută, cu gândul la Rand şi la cele spuse de el. Oftă şi, proptindu-şi pe şold sacoşa cu târguieli, vârî cheia în uşă şi descuie. Auzi televizorul urlând din camera de zi, glasul mult prea puternic al lui Nathan mugind la Rand să se uite la ce făcuse el, râsul ascuţit al lui Katie şi chicotitul profund al lui Rand, toate contopindu-se într-o stranie armonie.

Închise încet uşa şi se rezemă de ea, bucuroasă să se afle acasă şi totuşi neobişnuit de tristă că, de data asta, copiii nu auziseră cheia şi nu veniseră în fugă s-o întâmpine. Dacă ar fi avut o guvernantă, iar ea întârzia la slujbă, ar fi fost la fereastră, aşteptând-o. Ar fi smotocit-o cu sărutări. Ar fi râs cu ea, nu cu altcineva. Bucuria lor datorată sosirii ei ar fi fost la fel de zgomotoasă şi entuziastă ca plăcerea pe care le-o producea ceea ce făceau cu Rand.

Astăzi, însă, n-aveau guvernantă. Astăzi, îl aveau

pe tatăl lor şi, judecând după tărăboiul vesel ce continua, toţi trei se distrau nemaipomenit. Fără ea.

Ei bine, de ce nu? se întrebă, deşertându-şi cumpărăturile din sacoşă pe tejgheaua bucătăriei. Rand nu era cine ştie ce adolescentă plictisită, care insista să se uite la concerte rock pe care copiii le detestau. Era tatăl lor şi, cu el în prezent, ce nevoie mai aveau de mama lor?

Întrebarea o făcu să i se frângă inima. Răspunsul o lovi ca o secure în plexul solar. N-avea nevoie de ea. Nu-i duseseră deloc dorul. Probabil nici măcar nu-şi dădeau seama că întârziase!

Ei, şi? De câte ori nu venise acasă, dorindu-şi să-şi poată vedea numai de ale ei, în loc să trebuiască să se ocupe de nevoile lor? De câte ori nu se gândise cu jind la o cadă plină cu apă fierbinte şi clăbuci până peste urechi? Şi la binecuvântata linişte. De ce să nu profite de ocazie pentru a-şi face tocmai această plăcere?

Numai Dumnezeu ştia, după ziua prin care trecuse, cât de bine i-ar fi făcut o baie prelungită, în singurătate.

— Ha, murmură, scoţându-şi pantofii. Sigur. O baie lungă, liniştitoare, oricând, de-acum şi până la ora unsprezece, are tot atâtea şanse ca o prietenie de durată cu Rand. O aştepta un vraf de rufe, suficient de mare pentru a scufunda feribotul de Alaska, plus cel puţin două ore de muncă la rezultatele unui sondaj în rândurile consumatorilor, pe care n-avusese timp să-l termine la birou. Aceasta din urmă se datora în mare măsură faptului că petrecuse prea multe ore privind pe fereastră, cu gândurile oriunde, numai la muncă nu.

Privind spre camera cu televizorul, văzu că toţi

trei stăteau cu spatele spre ea. Un maldăr de hârtii decupate inunda măsuţa de cafea şi covorul. Un teanc multicolor de hârtie de construcţii atârna pe jumătate de pe canapea, iar alături zăcea o cutie de macaroane deschisă, cu o parte din conţinut dispărând între două perne.

Câteva minute, Kat privi tăcută pe toţi trei; apoi, parcă simţindu-i prezenţa, Rand se uită peste umăr, spre ea. Repede, se ridică în picioare, împrăştiind în jurul său hârtii şi bucăţele de macaroane ca o ploaie de confettii. În cotul cămăşii i se bâţâia o sticlă de lipici agăţată cu gura sa cleioasă. Şi-o smulse, rânjind, şi zise, ca un vecin care dă ziua-bună peste gard:

— Ei, salut. Dădu televizorul mai încet şi o înghionti pe Katie:

— A venit mami. Katie ridică privirea.

— A, bună, mămico. Tăticu-şi-cu-mine facem un dinozaur.

Fâlfâi o coală de hârtie bleu de construcţii. Pe ea era schiţat cu macaroane şi umplut cu fărâme de hârtie colorată conturul unui obiect ciudat.

— Vezi? Kat se rezemă de balustrada din lemn de stejar ce despărţea bucătăria de camera aflată puţin mai jos, admirând opera de artă cu un entuziasm despre care spera să nu sune prea fals. Întorcându-se spre Nathan, îl întrebă ce făcuse la şcoală. Răspunsul fu o ridicare din umeri. Băiatul stătea în genunchi lângă măsuţă, cu părul brunet atârnându-i în ochi şi limba scoasă printr-un colţ al gurii, complet concentrat asupra hârtiei din faţa lui. Când termină, o ridică triumfător:

— Uite! Un Sopwith Camel (Cămilă). Kat miji ochii:

— Seamănă cu un avion, Nathan. Nathan şi Rand

schimbară o privire gen

„Femeile!”, iar băiatul spuse:

— Un Sopwith Camei ESTE un avion, mami. Tati mi-a adus o carte de la bibliotecă. Are poze cu o mulţime de avioane foarte vechi. E interesantă. Şi mi-a mai adus una şi cu elicoptere, şi alta despre dibir… dirib… Tati? Cum le zice la alea?

— Dirijabile, fiule.

— Mhm, făcu Nathan. De-alea. Îşi privi tatăl cu ochi radioşi, plini de adoraţie ca pentru un erou.

— Haideţi, gaşcă, îşi puse Rand mâinile pe o pereche de funduleţe mici, împingându-i uşurei pe copii în mijlocul harababurii. Să facem curat până hotărăşte mama că nu mai avem voie să ne jucăm aici. Spre uimirea lui Kat, ca să nu mai vorbim de iritarea ei, copiii se apucară de treabă fără pic de discuţie sau bosumflare. Până-şi schimbă ea costumul şi ciorapii cu chilot şi despacheta cele câteva cumpărături pe care le făcuse, camera de zi era în perfectă ordine.

În timp ce lucrau, copiii îl bombardau pe Rand cu întrebări, scoteau din fundul cutiei cu jucării articole pe care probabil nu le văzuse şi o lăsară pe Kat să-şi facă netulburată treburile. Când nu era ocupat să le răspundă copiilor, Rand îşi comentă vesel ziua, nepărând să observe – sau poate, să-i pese – că răspunsurile lui Kat erau posomorâte. Venind să se rezeme de şoldul lui Kat, pentru prima oară în cursul serii, Katie întrebă:

— Mămico, putem căpăta sandvişuri cu brânză prăjită şi supă de roşii? Era cina ei favorită.

— Sigur. Cu toată oboseala, era şi cina preferată a lui Kat.

— Bine, atunci eu vă las, spuse Rand, atât de încântat, încât Kat ştiu că era recunoscător de-a nu-l fi

invitat. Cărui bărbat îi conveneau supa şi sandvişurile la cină? Ea ar fi trebuit să fie recunoscătoare că nu trebuia să ţină seamă şi de un apetit bărbătesc în planificarea meniurilor. Îi era recunoscătoare. Sigur că era.

Kat abia se atinse de mâncare, în timp ce copiii înfulecau cu poftă, sporovăind despre cum se distraseră cu tatăl lor. Părea că în cele câteva ore petrecute împreună se înghesuise o săptămână întreagă de lucruri interesante. Sau poate două săptămâni. După ce făcu curat la bucătărie, îl verifică pe Nathan, care se chinuia cu temele la matematică.

— Trebuie să ţii unu, iubitule, spuse ea, aplecându-se peste masa de cafea unde scria el, în genunchi. Vezi, şapte plus trei fac zece. Aşa că scrii zero-ul de la zece şi pe unu îl treci lângă celălalt şir de cifre, după care îl aduni cu ele.

Băiatul împungea hârtia cu creionul, făcând găurele.

— Nu poţi să stai jos şi s-o facem împreună, mămico? Kat se gândi la muntele de rufărie care-o aştepta. În clipa aceea, Katie ţipă din cadă că era gata pentru a fi spălată pe cap. Kat oftă.

— Poţi s-aştepţi până o spăl pe Katie pe cap? Puştiul se supără şi replică:

— Totdeauna eu trebuie s-aştept. Şi ai zis că nu pot să mă uit la „The Simpsons” până n-am terminat chestiile-astea. Nu-i cinstit. De ce o speli pe ea prima pe cap? Eu am cerut mai întâi.

— Scumpule, ştiu, dar dacă aşteaptă, va răci. E udă toată. Vin imediat, bine? între timp continuă să lucrezi, şi-ai să termini la timp pentru Simpsoni.

Nathan îi aruncă o privire rebelă şi împunse din nou foaia. Katie plescăi zgomotos în cadă. Kat îl lăsă

pe Nathan cu aritmetica şi îmbufnările lui.

Când se întoarse, cu Katie înfăşurată în prosoape, Nathan dispăruse din cameră. Kat se încruntă şi îl strigă pe nume. Nu-i răspunse. Căută prin restul casei, deşi ştia unde putea fi. Încruntându-se buzele, deschise uşa de la subsol şi porni în jos pe scară cu paşi apăsaţi. Rand îi răspunse imediat ce bătu la uşă, cu un creion în mână şi un zâmbet cald pe faţă. Vocea ei era încordată:

— Nu-l găsesc nicăieri pe Nathan. Rand ieşi, închizând uşa apartamentului.

— Calmează-te, bine? E aici. Fusese mai mult decât sigură că era acolo, dar tot scoase o pufnitură furioasă:

— I-am spus să aştepte, că vin la el într-un minut, două. N-avea niciun drept să coboare aici şi să te deranjeze.

— Nu mă deranjează. Voia o mână de ajutor la matematică. E ora de culcare?

— Nu, nu-i ora de culcare. Şi nu mi-a spus că pleacă din casă. Rand se încruntă.

— N-a plecat din casă. Pur şi simplu a coborât în vizită la mine.

— La dracu', vreau să vină sus în clipa asta! aruncă la o parte mâna pe care Rand o ridicase ca s-o liniştească:

— N-ai dreptul să-l ţii aici când trebuie să stea cu mine! Când a apărut în uşa ta, trebuia să-l trimiţi înapoi, sus, imediat. La câteva momente după ce se înapoie în partea din casă ce-i revenea ei, Nathan o urmă, cu o expresie prudentă pe faţă. Îşi terminase aritmetica, sub oblăduirea lui Rand. Întristată şi vinovată de reacţia ei iraţională faţă de o atitudine perfect normală din partea copilului – şi dintr-a lui

Rand, că tot veni vorba – Kat intră în camera lui Katie, să ia rufele murdare din coşuleţ. Era gol. La fel şi al lui Nathan. Un control rapid al sertarelor lor dezvălui îmbrăcăminte curată, împăturită cu grijă. Aşternuturile le fuseseră schimbate, cearşafurile curate puse la locul lor, iar în camere se făcuse ordine.

Kat oftă adânc. Rand! De ce Dumnezeu făcuse toate astea? îşi frecă fruntea încreţită de preocupare şi reveni în camera de zi. Urmări „Familia Simpson” împreună cu copiii, după care îi duse la culcare.

— Îl chemi pe tăticul să vină şi el sus, mămico? întrebă Katie.

Niciodată nu se simţise mai puţin dornică să cedeze rugăminţii unui copil, dar o făcu totuşi.

— Copiii sunt gata de stingere, spuse, când Rand o întâmpină în uşă. El zâmbi, o cuprinse prietenos cu braţul pe după umeri şi spuse:

— Atunci, să mergem. Stabilise clar să fie ocupată în cabinetul ei, cu uşa întredeschisă, când Rand avea să iasă din camerele copiilor. Nici măcar n-o strigă. Îi auzi paşii îndepărtându-se, îl auzi trecând prin bucătărie, drept spre scară şi coborând la subsol. Lăsându-şi fruntea în palmă, Kat rămase privind în gol spre hârtiile pe care şi le adusese acasă. O jumătate de oră mai târziu, încă mai stătea la fel. N-avea niciun rost. Nicio nădejde. Inutil. Nu rezolva absolut nimic. Se ridică, îi controla pe copii, le trase păturile până sub bărbie, apoi închise uşile dormitoarelor. În bucătărie, turnă două căni de cafea, adăugă frişca şi trei cuburi de zahăr într-una din ele, şi deschise cu umărul uşa subsolului.

— Pot să-ţi fac cinste cu o cafea? întrebă, când Rand apăru în prag. El deschise larg uşa, cu un zâmbet amplu, ridându-i chipul:

— Exact ce-aveam nevoie. Precis citeşti gândurile. Mă pregăteam să-mi fac o ceaşcă de ness. Intră. Îşi luă ceaşca şi o adulmecă.

— Miroase grozav. E clar că nu-i instant. Trei cubuleţe. Ţi-ai amintit. Kat observă că lampa planşetei de desen era aprinsă.

— Te-am deranjat de la lucru. Scuză-mă.

— Nicio problemă, răspunse el. Poate aştepta până dimineaţă. Împinse cu piciorul un taburet din drum, pentru ca ea să poată ajunge la canapea.

— Uite, stai jos. Destinde-te. Îndesă în colţ o pernă, să se rezeme de ea.

— Merg să-mi închid sistemul, după care putem şedea o vreme de vorbă. Să nu pleci. Trecu în camera de lucru şi închise uşa. Kat îi auzi glasul înfundat şi-şi dădu seama că vorbea la telefon. La naiba, îl deranjase, de la lucru, de la altceva, nu ştia. Incapabilă să se relaxeze, se aşeză pe marginea canapelei, privind în jur.

Apartamentul pe care-l ţinuseră întotdeauna complet mobilat nu arăta decât vag diferit de perioada când îl locuise doamna Gold. Sofaua moale de creton şi fotoliul rămăseseră, împreună cu măsuţa de cafea cu placă de sticlă, toate relicve ale vânzărilor de garaje – dar relicve în stare bună. Rand şi Kat aranjaseră apartamentul cu un buget restrâns şi îl închiriaseră înainte de-a se ocupa prea mult şi de partea lor din casă, întrucât chiria avea să-i ajute la plata costisitoarei ipoteci. Kat îşi ţuguie buzele, amintindu-şi…

CAPITOLUL 6

Costisitoarea casă construită pe niveluri diferite fusese prea mare pentru ei, prea disproporţionată, dar Rand refuzase să asculte de glasul raţiunii. Dorise

acea casă, dorise acel mediu înconjurător şi nimic altceva nu l-ar fi satisfăcut. Enorma ipotecă pe care fuseseră nevoiţi s-o semneze era o datorie pe care se hotărâse s-o achite de unul singur, fără nicio participare a lui Kat.

— Stai acasă, spusese el când îi lovise lâncezeala dimineţii, făcând-o incapabilă să se mişte înainte de amiază. Oricum nu vreau să lucrezi. Obţinerea casei e o datorie a bărbatului. Datoria ta este s-o îngrijeşti. Sunt un tip de modă veche, Kat. Lasă-mă să am eu grijă de tine.

La vremea aceea, nu prea avusese de ales, atât de rău se simţise în timpul sarcinii. Apoi Nathan fusese un bebeluş cu colici şi avusese nevoie de ea. Exact când atinsese o vârstă care-i permitea lui Kat să revină la slujbă, Rand propusese să facă încă un copil. Jenny tocmai îl născuse pe mezin, declanşând cel mai feminin instinct al lui Kat, acela de a ţine un sugar la sân. Acesta, combinat cu nerăbdarea lui Rand de-a mai avea încă un copil, înclinase balanţa. Ce conta, conchisese Kat, încă un an în afara activităţii? Şeful ei de la R.A.R. Îi promisese un post oricând dorea şi ştiuse că vorbea serios.

Iar Rand, fireşte, nu vorbise serios când el şi Karl glumiseră şi vorbiseră despre a-şi ţine nevestele desculţe şi gravide. Ştia tot timpul că soţia lui intenţiona să se întoarcă la serviciu, când venea timpul, ştia că-şi preţuia propria independenţă, îi cunoştea hotărârea fermă de a nu ajunge niciodată ca mama ei.

Mama lui Kat, Carol, suferise cumplit când o părăsise soţul, după şaptesprezece ani de căsnicie. Neavând niciodată o slujbă în afara casei, Carol fusese nepregătită să vadă de sine şi de Kat, iar viaţa lor nu

fusese deloc uşoară în anii de adolescentă ai fetei.

A doua sarcină fusese floare la ureche, iar îngrijirea lui Katie, o bucurie. Când fetiţa avea cinci luni, fostul şef al lui Kat dăduse telefon şi o implorase să revină la birou. Avea nevoie de ea. Jenny fusese de acord să îngrijească de copii, iar Kat se întorsese fericită la serviciu, pentru cinci zile pe săptămână.

Fericirea durase până la înapoierea lui Rand dintr-o călătorie de trei săptămâni în Europa de Est. Ştiuse că intenţiona să revină la lucru, dar, până a nu cunoaşte situaţia pe pielea lui, nu bănuise cât de mult avea să-i displacă.

Îi ceru să demisioneze. Kat refuză. Încercă să-i explice că, făcându-şi meseria, se simţea din nou utilă, că mintea ei avea nevoie de activitate. Zilele-i erau pline de oameni interesanţi şi provocări, nu de scutece ude şi gângureli copilăreşti. Se trezea dimineaţa cu o limpezime a minţii căreia îi simţise prea mult timp lipsa. În plus, o stânjenea să nu aibă banii ei proprii, bani câştigaţi prin muncă. Detesta să se simtă complet dependentă de el. Rand se întreba dacă-l înzestra cu trăsăturile rele ale tatălui ei. Ea îi sugeră că încerca s-o transforme în femeia care fusese mama lui, în loc de-a o lăsa să rămână femeia cu care se căsătorise.

El îi ceru din nou să-şi dea demisia. Ea îi explică faptul că-i era necesară şefului.

El îi spuse că lui îi era necesară. Ea spuse că el nu stătea acasă niciodată destul timp ca să-i simtă lipsa. El răspunse că-şi făcea datoria pentru a întreţine familia. Ea ripostă că acum familia avea două venituri consistente, iar el nu mai trebuia să primească însărcinări peste hotare. El o acuză că încerca să-l submineze.

Ea strigă că acelaşi lucru i-l făcea el ei. Poziţiile

le deveniră atât de polarizate încât, după un timp, indiferent cât de tare încercau, nu mai putură găsi calea de înapoiere spre niciun fel de înţelegere.

Şi încercaseră, îşi amintea Kat acum, dar asta nu fusese de ajuns.

Oftând în urma valului de emoţii amestecate, Kat se ridică şi trase adânc aer în piept, inspirând parfumul pe care-l răspândea Rand în apartament, atât de diferit de felul cum mirosise pe vremea când locuia acolo doamna Gold.

Săpun, şampon, after-shave – esenţă de Rand – înmiresmau aerul cu o aromă masculină de mosc ce-i lăsa lui Kat o senzaţie de căldură şi stranie satisfacţie.

Porni prin cameră, atingându-i cărţile, rechizitele, fotografiile copiilor.

Prin uşa deschisă a camerei, pe care şi-o alesese pentru dormit, văzu picioarele patului, cu o cuvertură cafenie, întinsă ordonat deasupra, şi o pereche de blugi, aruncaţi peste ea. Restul camerei era cufundat în umbră. O clipă simţi tentaţia de a intra să vadă ce fel de fotografii – dacă avea – îşi pusese acolo.

Nu. Asta n-o privea. În plus, cum s-ar fi simţit dacă se-ntorcea Rand şi o găsea băgându-şi nasul? Se bucură că nu pornise să investigheze, căci, exact în timp ce se gândea la asta, Rand ieşi din camera de lucru, având în mână cafeaua adusă de ea. O sorbi.

— Rece. A ta cum e? Şi a ei era rece şi le băgă pe amândouă în cuptorul cu microunde. Kat se aşeză din nou pe marginea canapelei, în vreme ce Rand se lăsă moale în şezlongul său, ca un chiriaş cuminte, la taclale cu proprietăreasa, o doică după orele de program sporovăind cu cea care o angajase. Un fost soţ aşteptând evaziv să vadă ce motiv al vizitei avea-n cap fosta sa soţie.

Ascunzându-se pe jumătate după cana de cafea, Kat îl privi printre aburi.

— Am, ăă, venit să cer scuze pentru cum m-am purtat când a venit Nathan la tine să-l ajuţi la aritmetică. Rand se aplecă spre ea:

— Kat, n-ai niciun motiv să-ţi ceri scuze de la mine. Trebuia să-mi fi dat seama că poate nu ştiai unde-a dispărut. Eu eram dator să mă asigur că avea permisiunea ta, înainte de a-l lăsa să stea. I-am explicat-o clar, când l-am culcat, înţelege.

Kat clătină din cap, punându-şi ceaşca pe masă.

— Nu, nu înţelege. Şi nici tu nu înţelegi. Nu eram îngrijorată. Dacă nu-l găseam cu tine, abia atunci aş fi fost îngrijorată. Adevărul, Rand, este că eram… geloasă.

O privi peste buza cănii sale cafenii de ceramică, cu acea expresie perplexă care le reuşea atât de bine – şi de identic – lui şi lui Katie, cu sprâncenele împreunate.

— Geloasă? Părea că nu-i venea să creadă.

— Geloasă. Tonul ei era inexpresiv, plin de autocondamnare.

— Vă distraţi cu toţii atât de bine când am venit acasă, astă-seară. Am stat acolo cinci minute bune, până a observat cineva că sosisem. Iar apoi, copiii s-au purtat de parcă nici nu le-ar fi păsat. Nu pe mine mă doreau, sau să le acord atenţie. De tine aveau nevoie. M-a… făcut să mă simt lezată şi de-atunci am rămas prost dispusă. N-aveam niciun drept să mă descarc pe tine. Sau pe Nathan.

— Înţeleg. Îşi puse ceaşca jos şi trecu să se aşeze lângă ea pe sofa.

— Kat, ascultă. Ceea ce se întâmplă, cu copiii şi cu mine, în momentul de faţă… este un fel de lună de

miere. Nu va dura. Şi să ştii că le e dor de tine.

Nu era sigură că avea dreptate, dar speră că da. În timp ce-şi terminau cafeaua, Rand îi alungă, cu o ridicare din umeri, mulţumirile pentru spălatul rufelor.

— Dacă angajai o doică, ar fi făcut-o, nu? Vreau să zic, când copiii sunt la şcoală, ce-ar trebui să facă o guvernantă care se respectă? Să vadă operete la televizor? strâmbă el din nas, dezgustat. Kat se îndură să zâmbească:

— Nu dacă acea guvernantă care se respectă e numită Rand Waddell, cedă ea. Dar ai caricaturi de desenat, colaborări de scris. Dacă pierzi vremea cu spălatul şi altele s-ar putea să rămâi în urmă cu propriile-ţi treburi.

— N-am să rămân, o asigură el. Şi vreau să ştii că azi n-a fost doar un foc de paie. Am început săptămâna asta în stilul în care intenţionez să merg până la capăt. Dar, ăă, nu m-am atins de lucrurile tale, Kat.

— Foarte bine. Voi avea ceva de făcut în restul serii, după ce-mi termin temele pentru acasă. Dădu să se ridice, dar Rand îi puse o mână pe umăr.

— Trebuie să pleci chiar acum? Mă gândeam la ceva. La un lucru pe care vreau să ţi-l spun. Se aşeză la loc, iar mâna lui se desprinse, deşi Kat avea senzaţia că-şi lăsase pe ea amprenta.

— Cred că încă vreo câteva minute nu vor pricinui niciun rău.

Îl aşteptă să continue, dar Rand nu făcea decât s-o privească. Ochii lui păreau să caute ceva într-ai ei, deşi ce anume, nu putea bănui.

— Kat… când ne-am căsătorit, când nevoia ta de-a lucra făcea din mine un om atât de insuportabil… mi-am dat seama ce mă sâcâia aşa de tare. Eram gelos

pe tine.

Se încruntă, apoi clătină din cap.

— Nu, gelos nu-i cuvântul potrivit. Vreau să spun că te invidiam pentru dreptul tău de a sta acasă. Îmi închipuiam că ar trebui să te răsfeţi, să-mi fii recunoscătoare că ţi-o făceam posibilă. Şi, tot timpul, cred că ceea ce am vrut cu-adevărat a fost dreptul de-a o face şi eu. Kat îşi simţi ochii dilatându-se:

— Tu…

— Nu, ridică Rand o mână, lasă-mă să-ţi spun, acum când cred că în sfârşit mi s-a făcut lumină-n cap. Sunt mai fericit să lucrez acasă decât am fost vreodată să merg zi de zi la ziar. De când m-am instalat în spaţiul meu propriu, scriu mai mult, mai bine şi mai uşor. Dacă a existat vreodată un tip croit pentru acest gen de viaţă, eu sunt ăla. Kat clătină din cap:

— Tu, om de casă? Credeam că-ţi place să umbli. Credeam că asta este viaţa ta

— Călătorii în străinătate, investigaţii primejdioase. Coborî ochii, privind cana goală.

— M-am gândit adesea că primeai misiuni pe care nici nu erai obligat să le accepţi, numai ca să pleci departe de casă. De mine. Rand ridică bărbia şi o privi îndelung, în tăcere. Ochii lui negri erau gravi şi îngânduraţi.

— A existat un element de soiul ăsta în ultimii câţiva ani. Dar nu atât ca să scap de tine, Kat, cât de situaţie. Înainte ca ea să poată răspunde, continuă:

— Era o situaţie pe care o creasem şi eu, în egală măsură cu tine. Dacă aş fi avut spiritul de pătrundere pe care-l am acum, mi-aş fi dat seama cu cât sunt mai adaptat statului acasă şi lucrului în solitudine, decât eşti tu. Tu ai nevoie de oameni în jurul tău. Ai nevoie

de acest stimul. Eu, nu. Mă simt mai bine lucrând singur. Dacă mi-ar fi trecut asta prin minte şi ajungeam la un compromis, poate am fi avut o şansă. Lui Kat i se-nvârtea atât de tare capul, încât nu putu răspunde preţ de câteva secunde bune.

— Vrei să spui că ţi-ar fi plăcut să stai aici şi să vezi de casă, ca să nu mai vorbesc de copii? Rand ridică dintr-un umăr, cu o expresie spăsită:

— Mda. Aşa cred. Cât timp aş fi avut răgaz să scriu şi să-mi desenez caricaturile, n-ar fi contat nici cât o para chioară unde le făceam. Dintotdeauna mi-a plăcut să stau singur. Când eram mic, petreceam mai mult timp în bibliotecă decât oriunde, cu excepţia şcolii. Trăiam înăuntrul cărţilor. Ficţiuni, fantezii despre lumi pe care n-aveam să le cunosc niciodată, locuri pe care nu credeam să le văd cândva.

Făceau viaţa mai… interesantă. A, sigur, jucam hochei şi fotbal, fiindcă asta fac băieţii, şi aveam o groază de energie de consumat, dar preferam lectura oricărui alt lucru. Să citesc despre oameni şi locuri exotice, atât de îndepărtate de propria mea experienţă, încât uneori mă-ndoiam că pot exista în realitate.

Era o întrezărire atât de rară a copilăriei sale, despre care nu discutase niciodată, încât Kat îşi ţinea respiraţia, sperând să dezvolte subiectul. N-o făcu.

— Deci, după călătorii tânjeai tu de fapt, spuse. Aşa cum am crezut. Asta nu prea se leagă cu ideea de-a fi un soţ casnic, Rand. Văzu ceva tresărindu-i în ochi, o negaţie, avu ea impresia. Rand deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc, clătinând din cap:

— Poate că ai dreptate. Nu-s sigur că orgoliul meu m-ar fi lăsat să devin om de casă. Atunci.

— Şi acum? Ridică din umeri:

— Nu mă plâng. În acel moment, stomacul îi ghiorăi zgomotos. Kat înălţă sprâncenele:

— Ceva tot se plânge.

— Mhm. Îşi frecă abdomenul plat, dur. Şi-o fi petrecut el cea mai mare parte a timpului printre cărţi, computer, planşeta de desen şi alte scopuri sedentare, dar în ochii lui Kat tot ca un atlet arăta. Probabil îşi lucra fizicul ori de câte ori i-o permitea spinarea. Orgoliul, chiar dacă poate i se relaxase întrucâtva, nu l-ar fi lăsat să-şi iasă prea mult din formă. Cauciucul de rezervă, după cât se părea, nu fusese decât vizualizarea unei dorinţe din partea ei.

— Uite ce facem, spuse Rand, sculându-se şi ridicând-o şi pe Kant în picioare. Tu te duci sus şi mai aduci puţină cafea de-aia bună de-a ta, iar eu fac nişte pâine prăjită cu scorţişoară.

— Pâine cu scorţişoară…

Îi lăsa gura apă. De mult nu-şi mai dăduse osteneala să facă o asemenea gustare. Şi chiar mai de mult n-o împărţise cu Rand. Simţindu-se ca o uşuratică – sau, poate, doar cu inima uşoară? – mai că nu se împiedică pe scări ca să aducă ibricul cu cafea. Poate că, la urma urmei, avea să meargă figura.

Şi pentru acele câteva săptămâni dintâi, merse. Merse foarte bine. Kat, copiii şi Rand îşi formară un sistem, cam stânjenitor – cel puţin pentru ea. El îi ducea pe cei mici la şcoală în majoritatea dimineţilor, îi lua pe amândoi în fiecare zi, iar ea aproape întotdeauna îi găsea împreună afară, spre sfârşitul după-amiezii, când ajungea acasă. Spre surprinderea ei, Rand nu făcea numai rufele, ci şi restul gospodăriei. Uneori, seara, se uitau împreună la câte un film, dacă Rand închiria câte o casetă despre care credea că le-ar plăcea ei şi copiilor. Câteodată, după

ce copiii se culcau, urmăreau împreună câte ceva nepotrivit pentru cei mici. Şi râdeau. Asta era o zonă unde Kat simţea că făcuseră imense progrese în a învăţa cum să se înţeleagă din nou. Era uimită de uşurinţa de-a împărtăşi glume cu Rand şi suferea pentru anii aceia când uitaseră acest lucru. Era plăcut să-l regăsească.

Prima oară când îi veni rândul lui la weekend cu copiii îi duse la iarbă verde. Pe ea n-o invită, în acea vineri după-amiază, privindu-i cum plecau într-o rulotă, închiriată, care deţinea loc din belşug pentru încă un ocupant, Kat se simţi parcă abandonată. Petrecu după-amiaza de sâmbătă la curse, cu Todd, iar seara la dans, cu Craig. Duminică, dormi până după ora nouă, după care se sculă şi făcu curat în toată casa, plictisită de sine însăşi pentru a fi fost plictisită că deja casa era atât de curată. Rand vorbise serios când spusese că nu era un foc de paie.

Mhm, reflectă ea. Se conturase ca un mare casnic. Cu atât mai rău că era un asemenea eşec irecuperabil ca soţ. Adesea, se gândea să-l invite cu ei la cină, dar se abţinea. N-ar fi fost corect faţă de copii, să le stârnească speranţele, decât dacă… Decât dacă ce? Decât dacă nimic. Fiindcă nimic nu se întâmpla între ei.

Dacă se gândise serios vorbind despre a face parte din viaţa ei de „de societate”, cu siguranţă, nu părea gata să-şi pună intenţia în aplicare. Dacă o aştepta pe ea să spună „da”, atunci dovedea mult mai multă răbdare decât demonstrase înainte. Şi nu numai asta, dar nu-i cerea niciun lucru la care ea să răspundă cu da. Ceea ce nu însemna că ar fi avut vreo importanţă. „Da” era ultimul cuvânt pe care avea de gând să i-l spună lui Rand.

Într-o luni dimineaţă, spre sfârşitul lui aprilie, Kat îi conduse pe copii la şcoală, după care reveni în casă să-şi ia poşeta şi servieta. Rand o aştepta cu un cec, reprezentând pensia alimentară pentru copii pe luna în curs. Îl privi, peste masa din bucătărie:

— O dată ce tot faci majoritatea treburilor gospodăreşti, nu-mi vine la-ndemână să mai primesc pensia alimentară de la tine. Ochii lui se îngustară şi trânti cecul pe masă. Kat i-l împinse înapoi.

— Nu glumesc. Păstrează banii. Cheltuieşte-i pentru tine, măcar o dată.

Observase că nu avea o garderobă prea extinsă, mai ales ţinând seama de statutul său de burlac. Chiar nu putea suporta să se gândească la el, lipsindu-se de acei bani.

— Ştiu că în prezent n-o duci prea strălucit. Când ai să te repui pe picioare cu banii, atunci mai putem discuta, dar…

— La toţi dracii, o duc foarte strălucit.

— Rand, te rog, ai spus…

— Nu, n-am spus! Aşa ai înţeles tu. Şi eu te-am lăsat. Făcu un pas înapoi.

— Ce? Rand îşi împinse o mână prin păr.

— Te-am lăsat să rămâi cu o impresie falsă. Când ţi-am spus că începusem să lucrez acasă, desenând o caricatură pe săptămână şi scriind colaborări, am mai menţionat şi o rubrică pe care-o scriam. Poate n-ai auzit, dar eu am spus-o.

Kat se încruntă, revăzând scena. În noaptea când îi spusese că se putea instala în apartament, în mintea şi sufletul ei se petrecuseră atâtea, încât multe din detaliile mai mărunte se înceţoşaseră.

— Nu-mi amintesc, dar totuşi…

— „Totuşi” nimic, o întrerupse el. Editorialiştii nu

scriu ieftin, Kat. Fac un articol de opinie. Editorul îmi preţuieşte opiniile, felul cum scriu. Am un public substanţial şi în creştere. Scriu despre afacerile externe.

Privirea lui Kat deveni tăioasă. Asta, conchise ea, suna a lăudăroşenie.

— Zău? Nu făcu niciun efort să-şi ascundă îndoiala, nici amuzamentul.

— Cum poţi scrie inteligent despre afacerile externe, când nu mai călătoreşti nicăieri în străinătate, Rand? Cu siguranţă, toate informaţiile tale nu pot fi decât depăşite cu vreo doi ani. Rand surâse sfidător:

— Într-un cuvânt, Katherine, prin contacte. Contacte cu mulţi oameni din multe locuri, persoane influente care mă prezintă altor persoane influente. Ţin legătura prin modem, telefon şi fax. Oi fi lucrând eu acasă, dar totuşi mă aflu acolo, în lumea reală, la fel de mult ca orice om care sare-n supersonic de trei ori pe săptămână. Tăcu un moment, continuând apoi cu mai puţină îndârjire:

— De-asta în unele dimineţi nu mă scol la timp pentru a duce copiii la şcoală. Adesea, petrec aproape toată noaptea comunicând cu oameni din Europa, Asia şi Orientul Mijlociu. Kat se simţea aspru dojenită.

— Aha.

— Articolul meu, adăugă Rand, a fost sindicalizat, aşa că am bani din belşug. Rămase stupefiat. Sindicalizat? Ştia ce însemna asta în materie de bani. Mai făcu un pas înapoi.

— M-ai… minţit? Rand avu bunul simţ să se-arate vag ruşinat.

— Nu. Nu tocmai. Eu… Kat slobozi o răsuflare explozivă:

— Ba da, tocmai. A nu spune adevărul înseamnă a minţi, Rand. Nu pot tolera minciunile. O ştii foarte bine. Şi…

— În regulă, fir-ar să fie, te-am minţit! strigă el. Dă-mi o şansă să-ţi explic. Kat clătină iarăşi din cap:

— Nu-mi poţi explica satisfăcător o minciună. O minciună pur şi simplu… există. Şi niciodată nu se justifică.

— La dracu’. Frustrat, îşi greblă iarăşi părul cu mâna.

— Trebuie neapărat să vezi întotdeauna lucrurile în alb şi negru? Nu i-ai minţit niciodată, să zicem, pe copii, fiindcă era prea greu să le spui adevărul?

Kat privi vârfurile escarpinilor. Da, existaseră asemenea situaţii. Rand se apropie de ea:

— Şi poate ceea ce-am spus eu, sau n-am spus, n-a fost o mare minciună, Kat. Îl privi.

— Poate, continuă el, când te-ai repezit la concluzia că eram falit, chiar eram, dar într-un alt sens. Eram deposedat, nu de bani, ci de-un cămin, de-o familie şi doream, cu toată tăria, să-ncerc să mi le recapăt.

Văzându-i îndoiala de pe faţă, deruta din ochi, continuă, cu glas mai scăzut:

— Kat, te rog, încearcă să înţelegi. Chiar, vreau să fiu aici. Şi faptul de-a fi ajuns „în mizerie” părea singura cale de-a mă lăsa să revin, aşa că m-am agăţat de ea.

Kat îşi rământă buza de jos în dinţi.

— Nu te-ai gândit c-o să aflu vreodată?

— Ştiam că vei afla, fiindcă intenţionam să ţi-o spun de îndată ce păreai gata să recunoşti că întreaga situaţie acţiona în interesul copiilor şi al nostru, al amândurora. Ar fi trebuit să mă explic mai devreme,

dar niciodată n-a părut să se ivească o ocazie potrivită.

— Până acum. Îşi propti pumnii pe masă, fixându-l cu o privire neclintită, bănuitoare.

— Până ţi-am lezat orgoliul, sugerând că nu-ţi poţi permite să plăteşti pensia alimentară? Rand îi aruncă o privire prudentă:

— Păi, mda. Eu n-aş fi spus-o tocmai aşa dar, în mare, ai dreptate.

— Exact, replică ea, plat; acum în ochii ei cenuşii nu se mai citea o expresie recognoscibilă. Şi eu cum aş putea decide care declaraţie e adevărată, Rand? Să trag la sorţi?

— Îţi spun eu care e adevărul, răspunse el, începând să se enerveze, acum, că vedea încotro i-o luau gândurile. Am minţit cum c-aş fi lefter. Cel puţin, te-am lăsat să crezi…

— Poate că-i aşa, îl întrerupse ea şi poate că nu. Poate că povestea asta ultimă nu-i decât o născocire. Poate eşti la fel de sărac ca Maica Tereza şi prea mândru ca s-o recunoşti. Deci, cred că nu-mi rămâne decât să trag răspunsul din pălărie. Schiţă mişcările, mimând că extrăgea un bileţel de hârtie.

— Iar câştigătorul este… Rand Waddell, ziarist lefter, care continuă să-i îndruge minciuni soţiei. Fostei soţii. Zâmbi.

— Iar eu continui să-ţi refuz cecul cu pensia, încheie ea graţioasă, întorcându-i spatele.

— S-o crezi tu! explodă Rand. La dracu’, Katherine, asta n-a făcut parte niciodată din înţelegerea noastră. Eu…

— Ai contribuit din belşug de când te-ai mutat înapoi aici, îl întrerupse ea. Nu vreau să ne certăm pe chestia asta, Rand.

Luă servieta, îşi agăţă cureaua poşetei pe umăr şi porni spre ieşire.

— Bine, atunci, replică el, deschizându-i uşa. Vom uita c-ai spus-o, măcar, vreodată. Kat se opri brusc.

— Nu. Nu asta am vrut să zic. Adică, nu vreau ca tu să te cerţi cu mine în problema asta. Păstrează-ţi cecul, bagă-l în bancă, fă ce crezi că se cuvine, dar în contul meu n-o să mai intre, fiindcă n-am nevoie de el. Rand îi aruncă o privire feroce, repezindu-şi înainte bărbia.

— Diseară când vii acasă va fi pe masa ta din bucătărie şi acolo o să stea, până-l bagi tu în bancă. Şi la sfârşitul fiecărei luni, va mai veni câte unul. Să nu încapă nicio îndoială în sensul ăsta. Ce faci cu banii, te priveşte.

Kat ridică şi ea bărbia, cu o privire la fel de feroce.

— Am să-l rup. Rand încercă să-şi înăbuşe mânia care ameninţa să-l copleşească. Încăpăţânarea ei reuşise întotdeauna aproape să-l scoată din minţi de furie.

— Îi voi depune în contul tău de economii, spuse printre dinţi. Îi ştiu numărul.

— Am să-mi schimb numărul de cont, replică ea, pe obraji apărându-i o pereche de pete roşii vii.

— Am să ţi-l aflu pe cel nou şi voi continua aşa de fiecare dată când ţi-l schimbi. Kat clipi din ochi:

— Cum ai putea face una ca asta?

— Eu, îi aruncă Rand o privire de stăpân, mă pricep al dracului de bine la computere. Aerul i se revărsă rapid în piept, iar Rand îşi dădu seama că înghiţise într-adevăr găluşca.

— Te-ai infiltra într-o bancă?

— Dacă mă sileşti. Kat inhală printre dinţi. Sânii i

se ridicară, sub ţesătura subţire a bluzei albastre. La naiba, dar el o plăcea în albastru.

— Rand! Dar asta-i împotriva legii!

Rand scrâşni din dinţi. Ochii îi ardeau de-o frustrare intensă. De ce trebuia să arate atât de afurisit de atrăgătoare, fiind totodată aşa de îndărătnică?

Nu ştia că ăia micii lipseau de-acasă? Nu ştia că ei doi erau singuri? Nu putea simţi că el era cât pe ce s-o scoată din bluza aia albastră şi cochetă, din taiorul ăla gri, croit pretenţios, din acei escarpini eleganţi de piele neagră care-o făceau să arate ca o mare doamnă? Nu. Poate că pantofii avea să i-i lase pe ea.

Nu ştia că voia s-o ciufulească, s-o tăvălească, s-o încâlcească în cearşafurile patului şi s-o ţină acolo toată ziua.

— Şi e împotriva legii mele personale ca un bărbat să nu-şi întreţină copiii, spuse, într-o încercare de a-şi forţa mintea înapoi spre discuţia dinainte ca imaginaţia să-l fi covârşit de tot. Kat oftă, impacientată:

— Foarte bine, atunci. Avea vocea rece ca gheaţa, contrastând provocator cu focul din ochi. Care era starea ei reală? se întrebă Rand, în timp ce-şi simţea încordarea crescând în abdomen.

— Fă ce consideri că trebuie, continuă Kat, şi-şi săltă mai sus poşeta, pregătindu-se să plece.

— Perfect. O înşfăcă de reverele jachetei şi-şi trânti gura peste a ei, strecurându-şi limba prin fanta strânsă a buzelor ei şi croindu-şi insinuant drum înăuntru.

Simţi gheaţa crăpând şi topindu-se şi ştiu că nu fusese decât o pojghiţă dintre cele mai subţiri, îi auzi servieta bufnind pe duşumea, simţi poşeta lunecând

de-a lungul propriei lui coapse, după care căzu şi ea. Îi captură oftatul, i-l înghiţi şi o învălui, legănând-o dintr-o parte-n alta, în vreme ce ea devenea tot mai moale şi primitoare în braţele lui. Braţele ei i se agăţară de gât. O sărută din nou, profund, savurându-i gustul dulce cu iz de mentă, simţindu-i căldura, gingăşia. Când înălţă capul, privind-o în ochi, focul de mânie se stinsese, dar Rand putu zări clocotul unei dogori zăgăzuite. Kat îşi lăsă degetele să se strecoare prin părul lui, la ceafă.

— Ai nevoie să te tunzi, şopti.

— Mulţumesc, zâmbi el. Atunci, o să mă duc. Îi atinse cu un deget buza de jos.

— Fă şi tu, frumoasa mea Kat, ceea ce trebuie să faci. Dacă nu vrei banii mei, nu-mi spune. Depune-i pe numele copiilor, sau altceva la fel, dar nu-mi răpi bărbăţia negându-mi dreptul de a-i ajuta. Kat încercă să zâmbească, însă nu reuşi decât să-şi simtă buzele tremurând. Păşind afară din cercul larg al braţelor lui, aruncă o privire în jos, revenind apoi spre el:

— Dacă ţi-am răpit-o, Rand, cu siguranţă că ţi-ai revenit imediat.

Fără jenă, Rand îşi potrivi pantalonii, într-o încercare zadarnică de a se simţi mai comod.

— Iartă-mă, spuse ea. N-am ştiut că refuzul banilor de către mine te va leza. N-am vrut asta. Rand îi potrivi după ureche o şuviţă de păr scăpată din panglica de la ceafă.

— A nu-mi sprijini financiar familia m-ar transforma, în propriii mei ochi, într-un ratat complet, Kat.

— Înţeleg. Încet, aproape cu sfială, adăugă:

— Într-ai mei n-ai putea să pari niciodată un ratat. Înainte ca Rand să poată răspunde, îşi culese

servieta şi poşeta, şi o luă la sănătoasa din casă, parcă speriată că s-ar fi putut lua după ea. Rand se propti în tocul uşii ca să n-o facă.

Kat alergă până la maşină, urcă, blocă portiera şi imediat se simţi ca o proastă. O speriase intensitatea propriei sale reacţii faţă de Rand. Era o nebunie. Nu-şi putea îngădui să se lase prinsă în magia senzuală pe care-o putea el ţese în jurul ei – în jurul oricărei femei. Era un craidon. Un parşiv. Şi, îşi reaminti ea cu severitate, un mincinos, zică el ce-o zice, cum că nu făcuse decât s-o „lase să tragă o concluzie”. Dacă ar fi vrut, i-ar fi putut spune oricând adevărul despre situaţia lui financiară. El însă tăcuse, din comoditate. Nu era un om de încredere.

Dar, îşi spuse ea posomorâtă, în timp ce se îndepărta de casă, nici propriul ei libido supradezvoltat nu era demn de încredere.

Următoarea dată când veni weekend-ul „ei”, Kat îl invită la cină pe Todd, care aterizase în aceeaşi zi. Se hotărî ferm şi să-l anunţe pe Rand că avea un musafir.

— Îi place muzica dată la maximum, spuse ea, aşa că, dacă te deranjează, bate-n tavan cu o coadă de mătură. Rand ridică din umeri, zâmbi şi-i spuse să nu-şi facă griji căci, probabil, oricum n-avea să fie acasă. Kat uită acest lucru când, mai târziu, pregătindu-se să facă singurul desert pentru care se simţea competentă, descoperi că-i lipsea un ingredient esenţial.

— N-avem făină? Privi neîncrezătoare cutia goală, apoi o trânti la loc pe tejghea. Îşi aminti cantităţile liberale pe care le folosise Rand când făcuse fursecuri împreună cu copiii. Ce tupeu, să folosească ingredientele ei pentru a face fursecuri cu

copiii!

— Cum naiba să fac cornuleţe cu mere fără făină?

Se gândi să-l trimită pe vreunul dintre copii la subsol, să ceară puţină de la nesocotitul lor tată, dar amândoi erau în pijama şi desculţi, privind o ultimă emisiune de-o jumătate de oră, înainte de culcare. În plus, furioasă cum era, avea să-i facă bine să sfâşie o bucată din Rand.

Deschizând violent uşa bucătăriei, tropăi pe palier şi trepte, până-n subsol. Ciocănitul ei energic nu primi niciun răspuns. Bătu din nou, cu pumnul.

Gata să se-ntoarcă şi s-o ia valvârtej în sus pe scări, apucă mânerul uşii şi îl zgâlţâi, în timp ce dădea o ultimă lovitură în uşă să se răcorească. Mânerul i se răsuci liber în mână, iar uşa se deschise.

Ezită un moment. S-o facă? De ce nu? Rand nu se purta ca acasă în locuinţa ei? Procedase astfel pentru a fi mai normal pentru copii, dar ea nu putea pierde vremea cu analizele sau consideraţiile etice. Avea nevoie de făină, şi-i trebuia chiar acum. Intră. Se servi rapid cu ceaşca de făină necesară, apoi aproape că fugi înapoi la uşă, cuprinsă de panică, la gândul că Rand se putea întoarce în orice moment, găsind-o acolo şi crezând că-şi băga nasul în viaţa lui personală.

Aproape ajunse, dar se opri când îi văzu vechea jachetă aviatică, de piele cafenie, agăţată pe un cuier-copac, lângă uşă. Mai că nu-i venea să creadă, dar, din nou, de ce nu? îi plăcea să se agaţe de anumite lucruri, îşi aminti ea, mângâind inconştientă o mânecă roasă, crăpată. „Sindromul colecţionarului de vechituri” îl numise ea, zâmbind cu indulgenţă când, într-o zi, Rand o lăsase să-i întrezărească trecutul,

arătându-i „comorile” lui, obiecte rămase din fericita şi calda-i copilărie. În timp ce-i arăta amintirile de la părinţii pierduţi în adolescenţă, vorbise foarte puţin. Majoritatea descoperirilor ei se bazaseră exclusiv pe deducţie, pe ceea ce spusese el că dorea de la viaţă, pe ce considera firesc, normal şi cuvenit într-o căsnicie. Mama lui fusese perfectă – adevărată uşă de biserică – iar tatăl, probabil, era din acelaşi aluat.

Nu păstrase multe obiecte din vremurile acelea, nu lucruri palpabile, dar ceea ce avea preţuia – şi nu se despărţeau. Se întrebă dacă-şi deschisese sipetul cu comori pentru a le arăta copiilor inima veche de hârtie roşie, scorţoasă, cu păpuşa în dantele de hârtie din spatele ei. Mama lui ţinuse mult la ea, fiindcă Rand, la vârsta de şase ani, scrisese: Pentru Valentine a mea. Te iubesc, Mămico.

Şi scurta de piele maro. Asta, bănuia Kat, deşi Rand n-o spusese niciodată clar, trebuia să fi aparţinut tatălui lui, ca s-o preţuiască astfel.

Lăsându-şi mâna să se desprindă de mâneca jachetei, dădu să se întoarcă, dar deodată se răsuci, privind cu gura căscată cuierul-pom.

Nu era o amintire din copilărie! Nu-l mai văzuse în viaţa ei. Nici măcar un obiect pe departe asemănător nu mai văzuse vreodată. Acum, gândindu-se, îşi aminti că-l observase pe Rand, cu câteva zile în urmă, cărând înăuntru un obiect mare, de formă ciudată. Fusese învelit în carton ondulat brun, gros şi legat strâns cu sfoară. În momentul acela, se întrebase ce putea fi. Clătină din cap. Acum ştia.

Îl privi cu fascinaţie oripilată, dându-i ocol pentru a-l vedea din toate părţile. Pe bună dreptate, ar fi trebuit să se înfurie pentru că-i expusese pe copiii ei unei privelişti de-un asemenea prost gust. Mai bine-l

ascundea în cel mai întunecat cotlon al subsolului. Dar n-o făcu. Se rezemă de tocul uşii, prăpădindu-se de râs.

CAPITOLUL 7

Împodobit cu încrustaţii şi turnat în bronz, cuierul-pom era compus din trei statui reprezentând femei nude, cu sâni plini, prezentate de la talie în sus. Stând spate-n spate, fiecare îşi ţinea înainte braţul drept, îndoit de la cot şi încheietura mâinii, pentru a se agăţa de el hainele. Pălăriile puteau fi puse pe mâinile lor stângi, ridicate în poziţii graţioase.

O femeie ţinea un ochi închis, clipind lasciv. Alta avea capul înclinat ademenitor într-o parte, cu vârful limbii scos pe buza de sus. A treia, observă Kat când ridică jacheta lui Rand pentru a o vedea complet, înfăţişa un zâmbet dulce, angelic. Degetul mijlociu al mâinii stângi, însă, stătea ridicat într-un gest atât de trivial şi inconfundabil, încât se bucură că-l acoperise cu haina.

Obiectul era hidos. Obscen de-a binelea. Şi avea convingerea că era exact genul de lucru care să atragă bărbaţii. Simţi tentaţia să-l aducă pe Todd la subsol, când avea să vină şi să i-l arate, doar pentru a-şi verifica teoria.

Ce mai subiect pentru un sondaj în rândurile consumatorilor. Aţi cumpăra un asemenea produs? Aţi dori să primiţi unul în dar? Aţi dărui unul? Cui i l-aţi dărui? De ce?

Asta era, categoric, o bună întrebare. De ce? De ce-l avea Rand? Şi de unde Dumnezeu îl cumpărase? Din vreun magazin ieftin cu articole de mâna a doua? Grăbită, agăţă scurta la loc, unde-o găsise, şi deschise uşa. Apoi, întorcându-se, o ridică şi o mută pe mâna femeii care făcea cu ochiul.

După ce răsuci tot cuierul cu nouăzeci de grade spre dreapta, plecă, încă râzând, şi reveni la bucătărie să-şi termine lucrul. Kat şi Todd jucau calmi Scrabble, cu muzica de dans cântând încet la stereo, când se auzi uşa din spate deschizându-se şi două perechi de paşi coborâră scara subsolului.

— Mai vrei cafea? întrebă Kat, ridicându-se. În drum spre bucătărie, mări volumul muzicii cu o turaţie şi jumătate. Sunetul acoperi orice posibil zgomot ar fi parvenit de la subsol. Lăsă muzica astfel chiar şi după plecarea lui Todd.

Înainte de culcare, deschise difuzoarele care-i inundau dormitorul cu sunet şi nu auzi când se deschise uşa din spate. Dacă se deschise.

— Ei, salut. Kat ridică privirea dinspre buruienile pe care le plivea, punându-şi streaşină la ochi mâna murdară de pământ, în timp ce Rand se apleca asupra ei.

— Bună, răspunse, păstrându-şi vocea neutră pentru a-şi ascunde valul brusc de căldură ce-i năvălise prin trup. N-avea niciun drept să umble în pantalonii ăia tăiaţi scurt, indecenţi, desculţ şi fără cămaşă. Părul său ciufulit arăta de parcă tocmai s-ar fi sculat din pat. La fel şi ochii, somnoroşi şi semiînchişi, lucind negri printre genele dese. Îi miji în faţa luminii puternice.

Nu se bărbierise şi arăta ca un derbedeu. Oarecum, toate acestea păreau pline de păcat, la aproape ora două şi jumătate a unei după-amiezi de duminică.

Mai era păcătos şi felul cum răspundea trupul ei faţă de acest gen de amintire a trecutului. Simpla privire aruncată bărbiei aceleia ţepoase îi făcea sânii să ardă şi s-o furnice, ca şi cum Rand s-ar fi aplecat s-

o sărute. Sfârcurile i se ţuguiară. Rand îşi aţinti privirea asupra lor, zâmbind:

— Friguleţ? Credeam că-i prea cald pentru luna mai. Kat îl privi urât.

— Ţi-am primit mesajul, adăugă el. Sări în picioare, acoperindu-şi sânii cu un braţ.

— N-a fost niciun mesaj şi eşti mitocan dacă aduci vorba de asta! Oi fi crezând tu că-i destul de cald ca să te fâţâi gol, da' pentru mine e frig!

— Ei, Katherine, replică Rand, rânjind lupeşte, numai dinţi albi lucitori şi ochi veseli. Nu la mesajul ăsta m-am referit. Vorbeam despre mesajul pe care mi l-ai lăsat în cuier. Kat pufni, hotărând că atacul era cea mai bună apărare:

— Mai foloseşte-mi tu toată făina, şi uită să-mi spui, şi-am să fac mai mult decât să-ţi arăt degetul, Waddle (Clătinat, ameţit, împleticit).

Rand strânse buzele, încercând să se-arate supărat, dar nu reuşi.

— Nu mă numi „Waddle", spuse el maşinal. Era o luptă pe care Kat ştia că o purtase toată viaţa, cu prea puţin succes. Oamenii aveau mereu de furcă să-i pronunţe numele.

— Se zice Waddell.

— Atunci nu te mai amesteca-n bucătăria mea, ripostă ea, încleştându-şi pumnii pe lângă trup.

— Îmi cer scuze. Arăta oricum, numai pocăit nu.

— Habar n-aveam că bucătăria „ta" ţi-a devenit un factor atât de important în viaţă. Îmi amintesc o vreme când echivalai cuvântul „bucătărie" cu „puşcărie".

Kat nu se putu abţine să nu rânjească.

— M-aş înfuria exact la fel de mult dacă mi-ai scoate priciul din celulă. Rand chicoti:

— Voiam să trec făina pe listă, dar n-am găsit-o şi pe urmă mi-a fugit din minte. Lista. Kat scrâşni din dinţi. Cum mai detesta lista! Devenise un simbol a tot ce aştepta Rand de la ea, tot ceea ce nu reuşise ea să fie. El i-o cumpărase, chipurile ca să-i facă viaţa mai uşoară. Era o tăbliţă neagră, cu o cornişă mică pentru cretă şi, tipărită pe ea, o listă a tuturor articolelor strict necesare de care avea nevoie o gospodărie. Imposibil de şters. Ea ar fi trebuit să bifeze cu creta lucrurile care i se terminaseră şi să ada-uge produse ce lipseau de pe listă. Întotdeauna uitase s-o completeze şi întotdeauna îi lipsiseră ingredientele cheie necesare pentru orânduirea fără probleme a unei gospodării.

— Unde e lista, Kat?

— S-a dus, răspunse ea cu imensă satisfacţie. Am aruncat-o la gunoi. Eu, una, nu consider necesar să păstrez relicve ale trecutului, care adună praful.

Rand făcu o jumătate de pas înapoi, cu buzele strângându-i-se.

— Ce te face să crezi că acel cuier e o relicvă din trecutul meu? Kat clipi în faţa asprimii din tonul lui.

— Jacheta, Rand, jacheta. Cerule, până şi eu ştiu că răposata ta mamă, regretată şi mai mult decât perfectă, n-ar fi permis un asemenea obiect ca suport pentru haine în perfectul ei cămin. Eu… Se întrerupse, clătină din cap şi închise un moment ochii. Vorbea despre relicvele trecutului. Trebuia să înveţe să-şi controleze zvâcnirile genunchilor.

— Iartă-mă, reluă ea, privindu-i ochii în care clocotea mânia. N-ar fi trebuit să spun asta. Cum… cum a fost vizita de azi-noapte? întrebă, pentru a schimba subiectul.

— Minunată, răspunse Rand, relaxându-se vizibil

cu tot atâta autocontrol cât tocmai dovedise şi ea – după câte avu Kat impresia. Şi a ta?

Părea dispus şi el să facă o încercare de conciliere.

— Absolut nemaipomenită. Rand îşi drese glasul.

— Şi azi este o zi nemaipomenită, nu ţi se pare? Am pierdut prea mult din ea, se vede. Nu m-am culcat prea devreme. Kat strânse din dinţi şi se ghemui la loc lângă ronduri, smulgând buruienile cu ambele mâini.

— Şi eu m-am gândit, ţinând seama de ora la care ai apărut. Abia adineauri te-ai trezit? Nu avea de gând să admită că se gândise mult la motivele care-l împiedicaseră să adoarmă. Rand dădu din cap:

— Cam de-o oră. Am băut vreo două ceşti cu cafea, am mâncat ceva şi pe urmă am urmărit o cursă de stock-car la televizor. Tu te-ai trezit devreme?

— Destul de devreme, ca să ajungem la biserică.

— Ei, chiar mă simt vinovat. Ai nevoie de ajutor?

— Nu. Ca şi cum Kat ar fi spus da, Rand îngenunche lângă ea şi începu să smulgă buruienile. Kat nu protestă. Lucrară în tăcere câteva minute.

— Ai găsit destulă făină pentru ce-ţi trebuia? întrebă el după un timp. Şi mie aproape mi se terminase.

— Am luat cât aveam nevoie. Intenţionase un răspuns scurt, aşa cum îl şi dăduse, dar conştiinţa n-o lăsă şi fu nevoită să adauge:

— Scuză-mă că am intrat neinvitată în apartamentul tău, dar, mă rog, am ciocănit, apoi am descoperit că uşa era deschisă şi aveam într-adevăr nevoie de făină pentru desertul pe care-l preparam. Rand ridică o sprânceană:

— Acum faci şi deserturi?

— Uneori, ridică ea din umeri. Lui Todd îi plac

cornuleţele cu mere. De vreme ce el a adus felul principal de mâncare, pui de porumbel cu orez de la un magazin de delicatese, m-am gândit că minimum din partea mea ar fi fost să contribui cu salata şi desertul. Ochii lui Rand se înăspriră o clipă.

— Copiii mi-au spus că lor le-ai făcut musaca de ton.

— Copiii erau gata de culcare, da, când a ajuns el. S-a jucat cu ei câteva minute, apoi i-am culcat şi ne-am aşezat la masă. Gura lui Rand se comprimă într-o liniuţă subţire:

— Şi pe urmă aţi dansat cu burta plină de pilaf de porumbel? Am… v-am auzit muzica. Kat îşi dori să fi putut minţi cu uşurinţă, dar nu reuşi.

— Nu. Scoase un pumn de plante, le scutură rădăcinile de pământ, atât de violent încât împrăştie de jur-împrejur ţărâna, apoi le înfundă într-un coş de-o baniţă, care deja dădea pe dinafară.

— Todd nu dansează.

— Mare păcat, de vreme ce ţie îţi place aşa de mult. Auzind muzica aia, mi-am amintit de sâmbetele când dansam seara în living, numai noi doi.

Îi aruncă o privire piezişă, cu ochii îmblânziţi:

— În zilele noastre de sărăcie, înaintea covoarelor. Îşi amintea şi ea. Mâinile îi căzură printre bălării, inerte.

— Au fost… vremuri fericite, totuşi, spuse, aproape nesigură; oare şi el şi le amintea cu plăcere? Când erai acasă. Rand zâmbi, întâlnindu-i privirea:

— Mhm.

— Ştii, nu-mi amintesc să mă fi simţit săracă. Dar mi-a părut bine să punem covoare în casă atunci când am făcut-o.

— Chiar dacă dansul a devenit imposibil? La

vremea când reuşiseră să-şi cumpere covoare, reflectă Kat, după ce ea revenise la serviciu de un an, încetaseră oricum cu dansul. Parţial, fiindcă el o ducea prea rău cu spinarea pentru a mai risca acest gen de mişcări şi pentru că se îndepărtaseră prea mult unul de altul.

— De-acum, acasă nu mai dansez decât în bucătărie, răspunse Kat, dându-i de veste, subtil, că ea, una, îşi reluase dansul, în pofida celor spuse despre Todd.

Bucătăria era locul unde dansa cu copiii – frecvent. Le plăcea la fel de mult ca ei.

— Îmi pare rău că muzica mea… muzica noastră te-a deranjat fără rost.

Mâinile lui, mai mari şi mai puternice, rezolvară rapid problema câtorva scaieţi pe care-i lăsase în seama unei săpăligi.

— Nu ne culcaserăm, spuse, vesel. Kat nu răspunse nimic.

— Unde-s copiii?

— Katie se joacă, două case mai încolo, cu prietena ei Parjeet, iar Nathan s-a dus la o aniversare.

— Deci, suntem absolut singuri. Zâmbi sâcâitor:

— Te-ar interesa să mergem în bucătărie la un dans?

Simplul gând că ar dansa cu el îi contracta trupul, îi accelera pulsul şi-i usca gura. Gâtul îi înţepenise prea tare pentru a putea, măcar, să dea din cap. Îi vedea prea bine pe ei amândoi încercând să danseze. Rand avea să facă un tur al încăperii, încremenind apoi într-o poziţie de durere acută, când spasmele îi cuprindeau spinarea; ea avea să fie norocoasă dacă ajungea fie şi doar până acolo. Trecuse mult timp de când nu mai dansaseră, ba nici

măcar nu mai fuseseră

„Absolut singuri” împreună. Momentele petrecute cu conversaţii la o cafea nu contau. Atunci copiii erau în apropiere, fie şi adormiţi. Nu ştia prea bine cum să-i facă faţă în lipsa ambilor copii de-acasă. Nu ştia nici ce să-i spună.

Dacă scotea o vorbă, ar fi fost cu siguranţă cea mai nepotrivită, şi aveau să-nceapă să-şi arunce unul altuia cuvinte urâte. Sau asta, sau Rand se ridica, plecând de lângă ea. Ceea ce nu însemna că plecarea sa ar fi deranjat-o prea mult. Putea fi mai uşor de îndurat decât prezenţa lui, mai uşoară decât acea tăcere stângace, incomodă, care cuprinsese grădina. Până şi păsările îşi încetară cântecul. Vru să-l privească, dar n-o făcu. La ce se gândea, ghemuit acolo lângă ea? La femeia cu care fusese azi-noapte sau la dansurile cu soţia sa, cu ani în urmă?

Smulse un mănunchi de creson sălbatic, iar Rand îi atinse cu un deget dosul mâinii:

— Ar trebui să-ţi pui mănuşi. Kat îi dădu degetul la o parte şi se îndepărtă, târându-se doi paşi în genunchi:

— Îmi stau în drum.

— Ca mine? Dezgropă câţiva bulbi de şofran cărora li se uscaseră tulpinile şi-i mută în partea dinapoi a stratului. Acolo se puteau maturiza netulburaţi, până la toamnă, când avea să-i pună la loc pentru a înflori din nou în primăvara următoare.

— N-am spus asta.

— Te porţi de parcă ţi-aş sta în drum.

— Păi, ăsta-i weekend-ul tău liber, se strădui ea să-şi moduleze cât mai atentă tonul, care fusese prea tăios. N-ar trebui să profiţi la maximum, petrecându-l într-un mod plăcut? În compania cuiva plăcut?

Sau, poate vorbise serios adineauri? Dorea, chiar dorea, să-şi petreacă timpul împreună? Timpul de societate? Ştia că dorea să facă dragoste cu ea. Nu încercase în niciun fel să ascundă acest lucru. Într-adevăr, îl etalase, o chinuise cu el.

— Îmi petrec weekend-ul făcând ceva ce-mi place. Luându-se după ea, mai mută câţiva bulbi de şofran, manevrând micii tuberculi cu o grijă şi tandreţe surprinzătoare.

— Îmi place foarte mult să fac asta. Bătători solul împrejurul frunzelor moi, ierboase, după care mătură la o parte bobocii scuturaţi.

— Grădinăria? îl privi mirată Kat. De când? îi aruncă o privire piezişă.

— De… un timp. Poate fi o activitate foarte liniştitoare şi sociabilă, să pregăteşti pământul unde vor creşte viitoarele vietăţi.

— Sociabilă? Nu grădinărise decât de una singură sau cu copiii. N-o văzuse ca pe o activitate în comun. Nu-l putea concepe pe Craig murdărindu-şi mâinile avocăţeşti, iar Todd n-ar fi avut atâta răbdare.

— Poate fi sociabilă, preciză Rand, când ai un partener adecvat.

— Chiar aşa. Se întreba pe cine găsise adecvat. La grădinărie. Preţ de câteva minute, tăcură din nou amândoi. Apoi Rand spuse:

— Nu pari foarte… sociabilă în momentul de faţă, Kat. Smulgi de-acolo rădăcinile alea de parc-ar fi părul meu. Dacă vrei să plec şi să te las să te bucuri în pace de grădinărie, spune-mi-o şi am să plec.

— Atâta doar că-s obişnuită s-o fac singură, răspunse ea. Dar dacă vrei să lucrezi şi tu aici nu prea am ce zice. La urma urmei, e şi grădina ta. Fu în mod vădit de acord, căci nu plecă.

— Ce te-a îndemnat să-ţi adaugi grădinăritul celorlalte corvezi? o întrebă. Habar n-aveam că-ţi place, singură sau altminteri.

— Niciodată n-am avut timp, până… Niciodată n-am avut timp, înainte.

— Până n-a trebuit să-ţi pierzi timpul cu mine, completă el. Îl privi nemulţumită:

— Nici asta n-am spus-o.

— Ştiu că n-ai spus-o, oftă Rand; părea gânditor. Mă-ntreb dacă vom fi vreodată în stare să purtăm o conversaţie fără să ne împungem. În afara cazurilor când sunt de faţă copiii, pe post de tampon.

— Probabil că nu, Rand, zâmbi ea cu răutate.

— Când te-ai hotărât să pui aici, în spate, ronduri de flori?

— În prima vară după ce ne-am despărţit.

Îşi amintea cum săpase o secţiune lată de un metru şi lungă de doisprezece, pe gazonul de lângă gardul din spate, îşi amintea muşcătura cazmalei, răsucirea din braţe şi umeri, când întorcea brazdele. Jenny o numise „sublimare” şi, probabil, avusese dreptate. Nu că ar fi dus dorul vieţii sexuale cu Rand. Nu mai avuseseră niciun contact, căruia să-i ducă dorul, în cele câteva luni dinainte ca ea să-şi facă bagajele şi să plece. Fusese prea rănită, prea furioasă pentru a răspunde preludiilor lui, iar el încetase să mai încerce. Dar, forţând adânc un sol la hârleţ, iar şi iar, lăsându-se pe picior cu toată greutatea, ridicând, răsucind, încordându-se, obosise fizic, cel puţin, suficient ca să poată adormi. Mai existase şi satisfacţia de a privi micile plante ornamentale crescând şi înflorind. Îi adusese un soi de speranţă spirituală că viaţa nu va părea întotdeauna atât de sumbră.

— Aveam nevoie de ceva, explică ea, care să mă ţină ocupată în weekend-urile când copiii erau cu tine.

— M-am gândit la asta. Mie mi se pare o prostie să te ţii de acelaşi obicei, acum, când îi văd pe copii zilnic. Aruncă în coş un pumn de buruieni, după care luă mica furcă de mână pentru a desprinde câteva rădăcini mai adânci.

Kat îi aruncă o privire:

— Cred c-ar trebui. Vreau să zic, ar trebui să trecem iar pe la Curtea de drept familial ca să schimbăm clauzele, dar nu cred că merită osteneala. Din septembrie, Katie va fi toată ziua la şcoală, iar eu s-ar putea să reuşesc alte aranjamente pentru supravegherea din afara orelor de curs.

Ochii lui negri dobândiră un luciu oţelit, în timp ce mâinile îi căzdeau nemişcate pe pământul cald.

— Vrei să spui că nu pot sta decât până atunci? Sprâncenele lui Kat se împreunară. Asta voise să spună?

— Nu… neapărat. Dar cred totuşi c-ar trebui să ne urmăm obiceiurile stabilite, pentru cazul că se schimbă situaţia. Adică, dacă unul dintre noi se recăsătoreşte, n-ar merge să continuăm să locuim în aceeaşi casă, chiar dacă ocupăm zone complet separate. Unul dintre noi va trebui să se mute. Atunci, ar fi nevoie să se aplice din nou formula cu weekend-urile alternative. Pe obrazul lui Rand tresări un muşchi.

— Plănuieşti să te măriţi a doua oară, Kat?

— Nu. Însă… în fine, lucrurile se pot schimba, nu?

— Aşa se pare. Dar până şi dacă nu se-ntâmplă asta, de ce să nu ajungem la o înţelegere privată şi să decidem pur şi simplu că, atâta timp cât locuiesc aici,

folosim fiecare weekend cum se iveşte ocazia?

— Mă rog, fie şi aşa. Se întinse peste mâinile lui neclintite, luându-şi înapoi săpăliga.

— Oricum, va trebui să ne anunţăm unul pe altul cu câteva zile în avans, dacă unul dintre noi hotărăşte să plece, adăugă ea. În caz că nu ni se suprapun planurile.

Dacă eu stabilesc să merg undeva, te anunţ până marţi după-amiază. Rand dădu din cap:

— Sună destul de cinstit. Se ridică în picioare şi goli coşul în tomberon. Când îl aduse înapoi, se lăsă din nou pe vine lângă ea, atingându-şi braţul cu al său în timp ce întindea mâna să ia făraşul de grădină.

Deodată, cu teribilă intensitate, Kat îşi dori ca Rand să plece de-acolo imediat. Departe. Pentru tot restul weekendului. Pentru tot restul anului! Probabil din cauză că era duminică după-amiază, şi-i venea groaznic să se întindă-n iarbă şi să plângă.

— Azi n-ai nimic de făcut? îl întrebă.

— Absolut nimic, replică el relaxat. Întotdeauna îmi iau duminicile libere. O observase, desigur, de-a lungul ultimelor săptămâni. Totuşi, spuse:

— E şi asta o schimbare.

Pentru un om pretins iubitor al căminului, într-o vreme ajunsese să-şi complice drumurile numai pentru a evita casă, chiar şi când nu lipsea din oraş. Oftă tăcută. Nici ea nu făcuse din domiciliul conjugal un cămin deosebit de atractiv pentru el, mai ales după ce revenise la serviciu şi fusese tot timpul prea obosită ca să se mai ocupe şi de căsnicie. Dacă exista vreo vină, vreun cap de acuzare, trebuia să-l împartă în mod egal. Rand se ridică în genunchi şi trase cu putere de lujerii cafenii ai câtorva imortele pe care Kat le lăsase acolo din vara trecută.

— Ţi-am zis, spuse. M-am schimbat. Recunoşti că situaţiile se schimbă, atunci oamenii de ce nu?

— N-ar trebui să faci asta, replică ea, continuând să-i vină să plângă şi să nu se simtă în apele ei. O să te doară spatele. Rand clătină din cap, în timp ce ataca altele dintre detritusurile de grădină mai rezistente. Nu se clinteau, aşa că se ridică în picioare şi înfipse furca mare de săpat, adânc, lângă rădăcină.

— Spatele nu-mi mai creează probleme. Kat se aşeză pe călcâie, privindu-i profilul:

— De ce? Te-ai operat, sau cum?

— Nu, îi zâmbi Rand, în clipa când lujerii plantei ieşiră din pământ. Pur şi simplu am învăţat să trăiesc cum trebuie. Ea îl privi cu îndoială, după care se ridică în picioare pentru a împinge tomberonul până la conteinerul de gunoi. La întoarcere, aruncă o privire spatelui său gol, bucuroasă că nu prezenta cicatrice care să-i întineze perfecţiunea. Erau acolo doar acei pistrui mici şi nostimi, formând un triunghi sub omoplatul drept.

Se întrebă dacă vreuna dintre prietenele lui îi săruta din când în când, doar pentru a-i aminti că se aflau la locul lor.

— Să trăieşti cum trebuie? repetă ea. Presupun că te referi la faptul de a nu mai merge zilnic la redacţie, la încetarea călătoriilor în jurul lumii. Ce legătură au astea cu spasmele spatelui? întrebă, ghemuindu-se la loc.

— Destule. O dată ce-am învăţat câteva tehnici bune de relaxare, durerile au devenit de domeniul trecutului.

— Ce drăguţ. Îşi şterse mâinile de pantaloni şi, fără să-şi dea seama, se frecă pe ceafă.

— S-ar părea că ţi-ar prinde bine şi ţie câteva din

tehnicile alea, observă el. Vrei să-ţi masez ceafa? Nu! aproape că zbieră Kat, reuşind însă să răspundă civilizată:

— Mă simt bine. Dar îţi mulţumesc pentru grijă. Rand îi zâmbi:

— N-ai de ce. Nu-i răspunse şi totuşi, după aceea, tăcerea în care continuau să plivească păru ceva mai puţin încordată.

— Ce anume a provocat această schimbare care simţi că ţi s-a întâmplat? întrebă ea, când buruienile din acel strat anume fură toate transferate în coş.

Rand netezi pământul cu mâinile, apoi îşi scuturǎ puţina ţărână de pe degete.

— Diverse, răspunse el rar, îngândurat, fără a o privi. Timpul, pe de o parte. Pe de alta… Ridică ochii:

— M-am înscris într-un grup pentru sprijinul bărbaţilor divorţaţi, la câteva luni după ce ne-am despărţit. Kat se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Rand nu avusese niciodată prea mult spirit ofensiv.

— Tu? într-un grup? Ridică din umeri, privindu-şi mâinile.

Aşezându-se cu picioarele încrucişate, pe iarbă, la umbra unui mic cedru, Kat rămase cu privirea la el. Rand luă loc la soare, pe zidul de piatră ce împrejmuia stratul cu flori.

— De ce? întrebă ea calmă. El ridică iarăşi din umeri:

— Mi-a propus cineva. Cine? ar fi vrut ea să întrebe. O femeie?

— Şi te-ai dus? Nu făcu nicio încercare de a-şi ascunde uimirea.

— Mhm. Până m-am obişnuit, am constatat că un strop de singurătate însemna mult, mai ales de soiul celei ce urma după ce-mi terminam ziua de muncă.

Mi-am închipuit că înscrierea într-un grup va însemna o seară pe săptămână când mai aveam şi pe altcineva în jur. Glasuri care să nu se-audă doar de la televizor.

Oameni cărora să le vorbesc. Kat înghiţi în sec.

— Credeam că vei avea o mulţime de… oameni cărora să le vorbeşti, îi aruncă o privire sumbră:

— Femei? Strângând fălcile, Kat încuviinţă. Rand clătină din cap:

— N-aveam dispoziţie.

— Deci, te-ai dus la acel… grup. Jenny încercase s-o convingă şi pe ea de ceva asemănător. Se dusese o dată, descoperind cam treizeci de femei şi trei bărbaţi care discutau despre dificultăţile de-a creşte copiii de unul singur. Nu-i folosise cine ştie ce.

— Şi acolo ce s-a întâmplat? Ce-ai făcut? Oare douăzeci de femei flămânde după bărbaţi se repezeau la tine cu diferite grade de subtilitate, în vreme ce restul de zece te ignorau cu îndărătnicie?

— Nu prea multe, răspunse el. Kat zâmbi:

— Sună cam ca grupul unde m-am dus eu. O dată. Am fost dezamăgită. Niciodată n-am mai trecut pe-acolo.

— N-am fost dezamăgit, fiindcă bănuisem că va fi o pierdere de timp, cu excepţia găsirii companiei cuiva. Ştiam că n-aş fi putut cu niciun chip să-mi spăl rufele murdare în public. Dar fusesem asigurat că nu va trebui să scot o vorbă dacă eu nu voiam, că puteam doar să stau şi s-ascult, fără să-i pese cuiva.

Deci, din câte reieşea, grupul lui nu le fusese destinat celibatarilor cu copii. Poate numai părinţii însărcinaţi cu custodia erau îndrumaţi în direcţia aceea. Dar să-ţi

„Speli rufele murdare”? Nu i-ar fi plăcut cu nimic mai mult decât lui. Îl aşteptă să continue. Rand îi

adresă un mic surâs stingherit:

— Credeam că poate voi auzi ceva folositor, dacă ascultam poveştile altora. Că mă va ajuta să înţeleg ce anume greşiserăm noi.

Culese o pietricică şi o săltă în palmă, concentrându-se asupra ei.

— Şi de ce. Nu mi se părea că aş avea mult mai mult de pierdut, aşa că m-am dus. Mai mult de pierdut? Crezuse că pentru Rand despărţirea însemna un mijloc de a-şi recâştiga libertatea. Fusese atât de rău pentru el s-o piardă? Suferise la fel de mult ca ea? Niciodată nu şi-l imaginase dorind cu-adevărat să înţeleagă ce anume mersese prost. Din câte ştia, ea însăşi nu reuşise să fie ceea ce-şi dorea el. Felul ei de-a fi fusese inadecvat pentru Rand. Astfel stând lucrurile, plecarea sa n-ar fi trebuit să conteze prea mult. Acum, începea să-şi pună întrebări.

— Ei, şi ţi-a ajutat? întrebă în sfârşit, văzându-l că rămânea tăcut. Să-i asculţi, adică.

— Mda. Strângea pumnul peste pietricică, iar şi iar, ritmic.

— Ne-a ajutat tuturor să ne dăm seama că problemele noastre erau unice. Să ştim că nu eram singuri, că bărbaţii au tot atâta nevoie de prieteni ca şi femeile.

Prieteni, nu neapărat amici sau tovarăşi de băutură.

Ei! Citise despre grupuri masculine – reacţie contra mişcării feministe, li se spunea. Bărbaţi care reintrau în legătură cu propriile lor sentimente.

— Şi vă ăă, întâlneaţi în păduri şi bateaţi tobele? întrebă sincer, curioasă, încercând să şi-l închipuie astfel pe Rand. Fără niciun rezultat.

Rand râse scurt, un scrâşnet sonor fără niciun fel

de haz.

— Nu. Ne întâlneam în pivniţa cu miros de mucegai a unei biserici şi băteam din gingii. Vorbeam despre fostele noastre neveste, despre copii, despre drepturile de vizitare, şi contribuiam la cotizaţiile de întrajutorare, încercând să ne ajutorăm pe noi înşine. Îi aruncă o privire întristată:

— Unii tipi plătesc de-ajung la sapă de lemn şi nu-şi văd nicio clipă copiii, să ştii.

— Iar majoritatea taţilor divorţaţi, interveni ea tăioasă, niciodată nu-ncearcă să-şi vadă copiii şi nu trimit nici cinci cenţi ca să ajute la întreţinerea lor. Nu-mi cere să-mi pară rău de bărbaţii divorţaţi, în sensul unei clase sociale.

— Hei! ridică el o mână mânjită de pământ, lăsând pietricica să cadă jos; aceasta se rostogoli până la vârful pantofului ei de tenis. Eu n-am făcut-o. Şi ştiu că ai dreptate. Kat dădu un şut pietricelei, calmându-se cât de cât.

— Iartă-mă. Şi ai mai fost şi mai mult decât generos cu pensia alimentară a copiilor.

— După cum ai fost şi tu cu accesul meu la copii.

Izbuti un semizâmbet, privindu-l printr-o şuviţă de păr:

— Avem aici exact societatea micii admiraţii reciproce. Rand dădu din cap şi întinse mâna să-i potrivească părul înapoi după ureche, gest atât de firesc şi familiar, încât Kat nu-l observă decât după aceea. Cu un junghi dureros, se întrebă dacă lucrurile ar fi stat altfel de s-ar fi admirat unul pe celălalt puţin mai deschis în timpul căsniciei.

— Şi ce altceva mai face grupul tău? îl întrebă.

— Vrei să zici, în afară de-a sta în cerc bombănind despre neveste, la nesfârşite ceşti cu

cafea, despre cât de maltrataţi şi neînţeleşi suntem cu toţii?

Strivi o gânganie ce poposise pe unul dintre umerii lui magnifici, lăsându-şi pe piele o amprentă murdară. Oare şi ei îi lăsase o urmă pe faţă? Nu conta. O marcase în sensuri mult mai profunde.

— În afară de asta, răspunse. Părea fascinat de unghiile degetelor mari şi de murdăria de sub ele.

— Ne întâlnim uneori în curtea bisericii şi cimitirul adiacent şi facem ordine şi curăţenie. Ca un soi de recunoştinţă. Îi aruncă o privire:

— Acolo am învăţat să-mi placă grădinăritul. Aceştia sunt oamenii cu care grădinăresc. Şi cu care mă lamentez.

— Asta-i tot ce faceţi, de fapt? Vă lamentaţi doar?

— Ei, nu. De-acum, nu. Acum, unii dintre noi am legat prietenii solide, facem diverse lucruri împreună, ne prezentăm unii altora prietenele, soţiile, copiii. Suntem cam ca o familie, într-un fel, aceia dintre noi care am rămas apropiaţi.

Dar, la început, nu făceam mare lucru decât să ne tânguim. Exact la asta mă şi aşteptasem, la o gaşcă de indivizi care se întrunesc şi se ţin de burtă că vai cât de urât au fost trataţi. Pe urmă, oarecum, înainte să observ cu-adevărat, am ajuns să ne întrebăm de ce. Să ne gândim dacă nu cumva noi înşine n-om fi putut greşi o dată, de două ori. Scoase un uşor pufnet de autoironie:

— Era o idee inedită, pentru majoritatea dintre noi, dă-mi voie să-ţi spun, dar am început treptat să-mi dau seama că poate nu fusesem întru totul corect cu tine, că poate ar fi trebuit să-ncerc să văd lucrurile dintr-o altă perspectivă. Cam în aceeaşi perioadă, mi-am dat seama şi că mă avuseseşi.

— Eu? Zâmbi, parcă citindu-i întrebarea în ochii uimiţi:

— Hai să fim prieteni. Nu era pur şi simplu o altă fabrică de schelălăieli bărbăteşti care se mutase dintr-un bar sau dintr-o cameră cu dulapuri metalice într-o pivniţă de biserică. Era o societate de consultaţii. Pastorul, care se întâlnea cu noi în fiecare săptămână şi care tocmai trecea şi el printr-un divorţ, ne orientase într-un stil calm, neagresiv, şi, curând, fiecare dintre noi a ajuns să gândească în moduri, cum n-o mai făcuserăm niciodată. Rânji:

— Dar să nu mă înţelegi greşit. Încă mai bombănim despre femei.

Kat surâse vag, ştergându-şi de noroi mâinile prin iarba prea înaltă. Trebuia să pună maşina de tuns în funcţiune înainte de-a declara încheiată ziua de lucru.

— Jenny şi cu mine obişnuiam s-o facem la un pahar de vin – ne numeam întrunirile bairamuri-de-smiorcăit. Boscorodeam despre tine şi Karl şi ce neajunsuri aveaţi. Soţii lipsiţi de romantism erau tema generală a sesiunilor noastre.

— Jenny se plângea? se încruntă Rand. Dar ea şi Karl aveau o căsnicie perfectă. Toate le mergeau din plin. O dată nu l-am auzit pe Karl plângându-se de Jen. Părea ofuscat.

— Nu ştiam că-l considera prozaic. Credeam că aveau o viaţă sexuală nemaipomenită. Kat se holbă la el:

— Rand! Pentru Dumnezeu! Sexul n-are nimic de-a face cu romantismul!

— Nu? ridică el din sprâncene. Atunci, ce are a face cu romantismul? în ce sens îl găsea Jenny pe Karl prozaic? Înainte ca ea să poată răspunde, Rand clătină

din cap:

— Nu. Nu, fir-ar să fie, ai spus „soţii” neromantici – la plural, adică şi eu deci, hai să punem pe tapet problema reală, Katherine. În ce sens m-ai găsit pe mine lipsit de romantism?

CAPITOLUL 8

Kat nu voia să răspundă la această întrebare. De ce nu putea Rand să se ţină pur şi simplu de subiect, care fusese căsnicia lui Jenny şi Karl?

— Rand. Te rog, s-o lăsăm baltă. A trecut. Trebuie s-o luăm aşa cum e.

Rand se ridică de pe creasta micului zid şi-şi încleştă mâinile mari şi murdare pe umerii ei, scuturând-o scurt:

— Nu, eu n-o pot lăsa aşa. Nu înţelegi asta, Kat? Am încercat, dar nu pot. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, o dată pentru totdeauna, spune-mi unde-am luat-o razna!

— Ba nu, îl imploră ea. N-a fost numai vina ta. O ştii foarte bine. Amândoi am „luat-o razna”. Şi zău c-am făcut-o. În majoritatea situaţiilor.

— Nu schimba vorba, o zgâlţâi el iar, uşurel. Spui că am fost prozaic. Dar niciodată, indiferent câte alte lucruri mi-ai aruncat în faţă, şi-au fost o mulţime, nu m-ai numit aşa. Dacă eram, de ce nu mi-ai spus? Kat îşi muşcă buza, oftând.

— Fiindcă nu făcea parte din problemele importante, Rand. Era un lucru care nu-mi plăcea, dar nici nu-mi făcea viaţa imposibilă. Niciun soţ nu e perfect, cum nici vreo soţie nu este. Iar de vreme ce, atât Jenny, cât şi eu, aveam amândouă bărbaţi lipsiţi de romantism, ne puteam plânge una alteia de asta. Nu era nevoie să-ţi spun. Rand închise ochii un moment, după care îi dădu drumul şi se aşeză la loc

pe zidul de piatră.

— Poate că nu, spuse el. Dar insuficienţa mea romantică… asta sigur era remediabilă. Dacă mi-ai fi spus. Kat smulse un fir de iarbă.

— Nu puteam, Rand. Zău că nu. Vreau să zic, dacă un om face lucruri romantice fiindcă i se cere, atunci nu mai e deloc romantic. O expresie de disperare străbătu chipul lui Rand.

— Se pare că nu pot câştiga nicicum. Dar, chiar dacă atunci n-ar fi ajutat, faptul ca eu să ştiu ce doreai de la mine în sensul ăsta poate va fi de folos în viitor. Spune-mi, Kat, te rog. Ce viitor? se întrebă ea. Sau, mai degrabă, viitorul lui cu cine? Ridică din umeri, alungându-şi un junghi de durere. De ce nu i-ar spune? Nu putea schimba nimic, dar nici n-ar fi cauzat suferinţe.

— Mi-ai dăruit de Ziua Mamei lucruri de soiul acelor mici feţe de masă, şi huse pentru scaunele maşinii când am împlinit douăzeci şi doi de ani, şi altă dată cuţite de măcelărie. O droaie de chestii de-astea. Rand se încruntă.

— Mi-amintesc de husele acelea. Spuseseşi că aveai nevoie de ele.

— Aveam. Sperasem să găsim loc pentru ele în bugetul familiei, de vreme ce n-aveam bani pentru o maşină nouă, dar nu mi le doream de ziua naşterii. În anul acela, îmi stătea inima la un caftan de mătase verde. Văzu o expresie deznădăjduită trecându-i pe faţă şi se întrebă dacă-şi mai amintea şi de alte cadouri banale pe care i le făcuse, ca de pildă acea insuportabilă listă de bucătărie.

— De ce nu mi-ai spus ce voiai?

— Credeam că-ţi spusesem, subtil. Trecuserăm de mai multe ori prin faţa vitrinei unde era expus

caftanul şi de fiecare dată spuneam cât de drăguţ îl găseam. Tu erai de acord, şi mă convinsesem că aveai să-l cumperi. Îi scăpă un mic chicotit:

— Am crezut că faci bancuri, când mi-ai dat cutia aia mare şi grea, care n-avea cum să conţină ceva făcut din mătase fină. Apoi, amintindu-şi cu un zâmbet amar:

— Dar nu glumeai, şi a trebuit să mă prefac fermecată de husele pentru fotolii. Rand clătină din cap:

— Iartă-mă, Kat. Zău, zău te rog să mă ierţi, dar, dacă nu ţi-a plăcut ce-ţi cumpărasem, n-ar fi fost mai bine să-mi spui, decât să i te plângi de-asta lui Jen? Sau, dacă-ţi doreai chestia aia de mătase, de ce nu te-ai dus s-o cumperi singură? Dorea cu adevărat un răspuns, dar Kat nu i-l oferi. Se mulţumi să se aplece înainte, apucându-se de glezne cu mâinile şi privind iarba. Un colibri se repezi în picaj spre părul ei, atras de culoarea sa vie. Îl alungă uşurel, amintindu-şi cât de mult îi plăceau micile făpturi verzi, iridescente ce zburau ca săgeţile, cum se bucura în fiecare lună de mai când reveneau din iarna lor mexicană.

Îi plăcea tot ce era mic. De ce nu-şi amintise Rand niciodată, când era vorba să cumpere cadouri? Se simţea mai nevolnic ca un şarpe. Kat nu-şi cumpărase singură lucruri frumoase fiindcă, indiferent că-i convenea lui sau nu, salariul ei se ducea pe strictul necesar, ca încălţăminte pentru copii cărora cea veche părea să le rămână mică de pe-o săptămână pe alta, uriaşa ipotecă cu care o înşeuase orgoliul lui. Leafa ei, leafa lui, se cheltuiau până la ultima centimă încă înainte de-a fi fost câştigate. Rand nu putuse suporta de unul singur totul, dar fusese prea încăpăţânat şi mândru ca s-o recunoască.

— Kat? întrebă el calm. Aş vrea să-mi fi spus. Ţi l-aş fi cumpărat, caftanul acela.

Ţi-ar fi stat frumos cu el. Ca un colibri. Şi, de vreme ce-am fost atât de neghiob încât să nu ştiu că ţi-l doreai, trebuia să ieşi singură să ţi-l cumperi. Ar fi trebuit să te poţi bucura şi tu de banii pe care-i câştigai. Kat înălţă capul:

— M-am bucurat de multe. Dar… caftanele de mătase nu-s lucruri pe care femeia să şi le cumpere singură. Nu atunci când altele sunt mult mai importante. În plus, voiam să te gândeşti din proprie iniţiativă la cadouri drăguţe fiindcă te-ai fi simţit romantic faţă de mine, nu deoarece îţi spuneam eu că trebuie.

Rand luă mica furcă de grădină, începând să se joace cu ea.

— Dacă nu mi-ai spus, de unde să fi ştiut?

— Nu-s sigură. Poate că noi, femeile, ne aşteptăm ca soţii noştri să ne citească gândurile. Ştiu că nu-i cinstit. Dar o femeie vrea să fie tratată cu mai multă consideraţie decât ca un obiect din casă. Se consideră insultată când bărbatul uită că înainte de orice este femeie, şi abia apoi gospodină.

— Înţeleg. Pe neaşteptate, Kat zâmbi:

— Probabil că nu, da’ tot e bine. Curios, după tot timpul care trecuse, era bine. Sigur, în unele zile i-ar fi plăcut să fie tratată ca o regină – cel puţin o parte din timp – dar ea şi Jenny căzuseră adesea de acord că n-o duceau chiar atât de prost. Ar fi putut să fie mult mai rău. Devenise mult mai rău. Pentru ea.

Rand clătină din cap, privind-o:

— Nu, nu e bine, Kat. Încă nu-s sigur de ce nu e-n regulă ca un bărbat să-i dăruiască soţiei lui un lucru de care are nevoie, ceva care-i uşurează viaţa. Îmi

amintesc clar că te-ai înfuriat într-o zi şi-ai aruncat în chiuvetă un cuţit de carne ieftin, tocit, fiindcă nu era ascuţit. De asta ţi-am cumpărat setul cel bun, în suportul de lemn. Presupun că şi pe ăla lui urât?

Kat îşi încrucişă picioarele şi se ridică, frecându-se pe braţe cu mâinile. După-amiaza de primăvară începea să se răcească.

— N-am urât cuţitele, Rand, sau husele. Pur şi simplu nu le-am… preţuit cum aş fi făcut-o cu alte lucruri. Voiam să-mi dăruieşti obiecte mărunte, lucruri mici, delicate, să-ţi placă să mă vezi purtându-le fiindcă… mă iubeai. Voiam să mă vezi, să te gândeşti la mine ca la o femeie frumoasă, sexy, cu un trup pe care să-ţi facă plăcere să-l împodobeşti cu veşminte frumoase, atrăgătoare – pentru plăcerea ta, ca şi a mea. Când îmi făceai cadouri impersonale, obiecte de gospodărie, mă făceai să mă simt că te gândeai la mine nu ca la o femeie, nu ca la o iubită, ci ca la o nevastă şi mamă şi nimic mai mult. Rand se ridică şi el.

— Erai nevastă şi mamă, sublinie el, cu ochii plini de tristeţe şi uimire. Ce-i în neregulă la un bărbat care se gândeşte astfel la soţia lui? Soţie şi mamă e tot ce poate fi o femeie mai minunat! La fel ca maică-sa, îşi spuse deznădăjduită Kat.

Întreaga discuţie probabil că n-avea niciun sens pentru Rand. Totuşi, ceva o îndemna să continue.

— Aşa o fi. Dar doreşte ca soţul ei s-o preţuiască şi în alte feluri. Rand pufni iritat.

— Dar te-am pre… Se întrerupse.

— Dacă un tip nu vrea nimic mai mult decât o amantă, atunci nu se mai deranjează cu însurătoarea. Amantele se găsesc cu zece cenţi duzina. Credeam că femeile nu vor să fie considerate nişte obiecte sexuale,

ce Dumnezeu! Soţia unui bărbat e o persoană deosebită, importantă în atât de multe privinţe. Ea…

Se opri din nou, îşi împinse prin păr mâna plină de noroi şi reluă:

— Când ţi-am cumpărat lucrurile despre care tu ai hotărât că erau impersonale nu-ţi insultam senzualitatea, ci te onoram, îţi respectam poziţia de mamă a copiilor mei.

— Înţeleg asta, replică ea, după care adăugă, cu un uşor zâmbet: cred.

Dar ceea ce uneori nu înţeleg bărbaţii este că noi, femeile, nu considerăm întotdeauna poziţia de mamă a copiilor, unui bărbat, ca fiind răsplata supremă.

— Jenny da! ridică el glasul. Jenny era mândră de a fi soţie şi mamă, ai uitat? Găsea în asta răsplata supremă. Îi plăcea să stea acasă, îi plăcea să vadă de copii.

Chipul i se schimonosi.

— Pe toţi dracii, îi plăcea atât de mult, încât şi-a asumat până şi sarcina de a ni-i creşte şi pe-ai noştri.

— Eşti nedrept! Kat era conştientă că striga. Puţin îi păsa.

— Nu-i „creştea” pe ai noştri, Rand! Nu făcea decât să aibă grijă de ei cât timp eram eu la slujbă. Când veneam acasă restul îl făceam eu. Tot restul, adăugă ea cu subînţeles, pentru a-i reaminti cât de rar intervenea şi el să-şi aducă vreo contribuţie. Rand făcu un pas, mai aproape, prea aproape, trupul său aproape atingându-l pe-al ei.

— Ea a învăţat-o pe Katie să folosească toaleta! Ea a învăţat-o să bea din ceaşcă. Ea a fost de faţă, nu tu, când Katie a făcut primul pas. Kat simţi că se topea într-o mânie incandescentă.

— Şi eu am fost de faţă, nu tu, când s-au născut amândoi copiii noştri, Rand. Aşa că nu-mi vorbi de neglijarea lor. Îl împinse cu ambele mâini, murdare:

— La o parte din calea mea, Waddle! Să nu te mai văd!

Se răsuci pe călcâie şi ar fi plecat, dar Rand o apucă de cot şi o întoarse la loc.

— Ţi-am spus să nu mă mai numeşti aşa! Ştii că nu pot să sufăr! Miss Butts (poponeţe)! Furia lui Kat se stinse la fel de rapid pe cât se aprinse. Îşi acoperi faţa cu o mână.

— O, Doamne sfinte, clătină ea din cap. Ce ne-a apucat? Iartă-mă că ţi-am zis aşa. A fost o copilărie şi… îi scăpă un mic hohot de râs răutăcios, când ridică ochii spre el.

— Am fost pur şi simplu imatură. M-ai făcut neglijentă şi am văzut roşu-naintea ochilor. Strânsoarea mâinii lui Rand pe braţul ei se relaxă, dar nu-i dădu drumul.

— Nu de neglijenţă te-am acuzat, Kat. Pur şi simplu de… prezenţă insuficientă.

— Iar eu subliniam că nici tu nu erai destul de prezent. Pentru ei. Sau pentru mine.

— Dar încercam să câştig tra… Tăcu, înghiţind cu greu, iar Kat văzu roşeaţa risipindu-se de pe faţă.

— Ai dreptate, spuse el după un moment. Îmi pare rău.

Îi cercetă ochii pentru a vedea dacă-i pare rău într-adevăr, deşi nu era sigură de ce anume exact. Dădu din cap:

— Nu face nimic. Rand îşi coborî mâna de-a lungul braţului ei până li se încleştară degetele. Kat le privi, îşi privi unghiile, încărcate de noroi, pe ale lui, la fel. Era o privelişte ciudată, datorită murdăriei şi

apropierii dintre ei. De mult nu mai făcuseră nimic împreună. Niciodată nu săpaseră cot la cot pământul. Şi, pentru un scurt răstimp, fusese o activitate sociabilă. Apoi începuseră să vorbească, ca şi cum ar fi vrut să regăsească momentele când stătuseră de vorbă ca doi prieteni.

Rand ridică mâinile încleştate ale amândurora şi-şi frecă bărbia cu falangele ei murdare.

— Ai vrea… ai vrea să ieşi la o plimbare, sau… ceva, cu mine, Kat?

Un moment, Kat ezită, după care clătină din cap şi-şi eliberă mâna.

— Nu. Mi-a ajuns atât soare pentru o după amiază.

Îi văzu fălcile încordându-se, pe când privea în jurul curţii, acum pe jumătate cufundată în umbră, apoi din nou la ea. Bine, deci lui nu-i ajunsese atâta soare, şi nu era decât o scuză. N-avea încotro. Chiar nu mai era nimic de spus.

— Îţi mulţumesc că m-ai ajutat la grădinărit. Acum, scuză-mă.

— Sigur, răspunse el, dându-i drumul.

Privi spinarea şi umerii rigizi ai lui Kat îndreptându-se spre casă şi oftă. Un pas înainte, un pas înapoi? Sau nu fusese decât o jumătate de pas înapoi? La dracu', de ce nu-şi putea ţine gura aia mare? Se încruntă. Şi de ce nu-i trecuse niciodată prin minte să-i spună lui Kat că se bucura de a o avea atât ca amantă, cât şi ca soţie şi mamă a copiilor lui? Sau să fi găsit o cale de a i-o demonstra?

Fiindcă presupusese că a fi soţia lui era atât de important? Ei, da, aşa crezuse.

N-avea ce face. Unele lucruri n-aveai cum să le schimbi. Se bucurase că-l luase de bărbat, fusese

mândru. Îl făcuse să se simtă ca un erou, ştiind că-i purta în pântece copilul, ştiind că avea nevoie de el. Dar el îi dăruise lucrurile de care avea ea nevoie? Sau îi dăruise ceea ce credea el că-i era necesar? Şi-o aminti spunând, în ziua când îl primise să locuiască în apartament, că dorise ca ea să fie ceea ce credea el că e, dar în realitate fusese nepotrivită pentru el.

Se gândi la lucrurile pe care i le adusese, cadouri prosteşti, banale. Le cumpărase oare pentru persoana fictivă pe care-l acuza ea că şi-o crease din necesitate? Da, poate că aşa era. Dar, la toţi dracii, stătuseră prost cu banii. Avusese mai multă nevoie de cuţite bune şi ascuţite la bucătărie, decât de *negligée*-uri sexy.

De şi-ar fi dat seama mai demult, numai, că nu dorea obiecte practice. Acestea nu-i indicaseră, categoric, că o preţuia în toate sensurile şi mai ales în sensurile în care dorea ea să fie preţuită, îşi dorea să i-o fi spus. Îşi dorea ca el să fi fost destul de ager pentru a-şi da singur seama.

Intră în casă, încruntat, oprindu-se să se spele pe mâini la chiuveta din spălătoria de rufe. Pe pervazul de deasupra chiuvetei se aflau cele două inele ale lui Kat.

El dorise să-i dăruiască acel diamant şi fusese nepractic ca toţi dracii. Voise să-i dăruiască unul, înainte de nuntă, pentru a-i arăta lumii ca ea îi aparţinea, dar nu mai avusese bani, după ce achitaseră enormul aconto al casei.

Se simţise înşelată într-o problemă deosebită, neavând dreptul la un inel de logodnă, alături de logodna propriu-zisă? Nici măcar nu făcuseră petrecere de nuntă. Totul se petrecuse în prea mare grabă şi, pe de altă parte, niciunul dintre ei nu avea familie. Că tot veni vorba, nici prea mulţi prieteni nu

aveau, cel puţin nu în apropiere. Ea se mutase în Lower Mainland din Kootenays, el, din Yucon Territory, doar cu puţin înainte de a se fi întâlnit.

Se căsătoriseră în oficiul unui ofiţer al stării civile, cu o ceremonie durând cinci minute încheiate. Oare inima ei feminină, romantică, jelea şi după această pierdere? îşi aducea aminte cum străluciseră ochii lui Kat când deschisese caseta de la bijutier şi văzuse inelul cu diamant pe care i-l cumpărase la prima aniversare a căsniciei, îşi amintea cum luciseră în ei lacrimile. Buzele i se despărţiseră într-un surâs tremurător şi şoptise numele lui ca un oftat.

Apoi spusese: „Nu trebuia”, iar el replicase că ştia că n-ar fi trebuit să arunce aşa cu banii, dar considera că ea meritase. „Mi-ai dăruit un fiu grozav”, spusese. „Meriţi o răsplată pentru că eşti o mamă atât de minunată”.

Kat ezitase, spunând apoi că le-ar fi prins bine ceva mobilă pentru a le umple livingul mare şi gol, dar îi mulţumise încă o dată. Ţinea minte că observase lumina de pe faţa ei stingându-se, iar zâmbetul era forţat. Ce dorise de fapt? se întreba Rand. Să-i spună că i-l cumpărase numai fiindcă o iubea? Fiindcă socotea că mâinile ei frumoase meritau podoabe? Dar o iubea; ştia prea bine. Şi avea părerea aceea despre mâinile ei, dar s-ar fi jenat să i-o spună. În lumina celor discutate azi, însă, îşi dădu seama că, fără-ndoială, asta dorise.

Probabil, Kat ar fi fost fericită s-o îngroape sub ploi de diamante, de blănuri, mătăsuri, satinuri şi toate celelalte, descurcându-se şi fără covoare pe jos. Lenjerie drăguţă, astfel încât să ştie că încă o găsea sexy.

Oftă. Poate ar fi fost frumos să lepede încet o

cămaşă de noapte din satin, dar cel mai adesea se culcau amândoi goi, cu excepţia perioadei când copiii erau foarte mici. Atunci ea dormise îmbrăcată cu un tricou de-al lui, vara, şi ceva suficient de cald iarna, pentru a se scula şi a se ocupa de ei în timpul nopţii.

Închise apa şi rămase acolo, ascultând melodia ţevilor, în timp ce Kat făcea duş, gândindu-se la ea aşa cum era în acel moment, netedă şi lucioasă, udă, cu broboane de apă şiroindu-i pe trup. Îşi închipui mâinile ei, lunecoase de spumă cu clăbuci, frecând pielea. Gemu şi se apucă de marginea căzii pentru rufe. Ca amantă, fusese mai mult decât şi-ar fi putut dori. Dar îi amintise oare vreodată despre asta, după naşterea copiilor? Jinduia dureros să meargă la ea în momentul acela şi să i-o demonstreze din abundenţă.

„Pleacă din casa asta”, îşi spuse Rand, tăcut.

„Pleacă singur la promenada aia. Fă o plimbare cu maşina. Du-te de te-aruncă într-o prăpastie! Dar încetează cu fantasmele. Încetează cu amintirile”.

Duşul se opri. Rand rămăsese cu privirea pe fereastră, spre stratul din grădină unde petrecuseră un timp cum nu se mai poate mai sociabil, lucrând împreună pământul cald, sub soarele primăverii. Se întrebă ce voia Kat să sădească acolo.

Orice-ar fi fost, avea să iasă mâine şi să le cumpere el, pentru a le putea sădi apoi împreună, la apusul soarelui. Flori. Florile erau un cadou romantic. Când îi cumpărase ultima oară lui Kat flori? Doamne! La naşterea lui Katie. I le trimisese la maternitate, căci în ziua aceea era plecat. Se ofiliseră demult, până să ajungă el acasă, aşa că nu ştiuse niciodată ce alesese florarul, în numele lui. Nici nu-i pasase să întrebe. Da, mâine avea să cumpere o ladă de flori pe care să le planteze împreună. Cum ar merge nişte

trandafiri?

Poate vor reuşi să stea mai mult de vorbă, aşa cum făcuseră azi, ajungând la unele probleme esenţiale, în loc de-a se menţine doar la suprafaţă.

Stătu astfel un timp, cu gândul la trecut, la lucrurile despre care, poate, aveau să discute a doua zi, la un posibil viitor pentru amândoi. Era pe cale să se întoarcă şi să coboare la subsol în apartamentul său, când un sunet slab îi atrase atenţia. Întorcându-se dinspre fereastră, înclină capul, ascultând. Nu ştia exact ce auzise, dar totuşi îl tulbura.

Fără zgomot, lipăi cu tălpile desculţe peste dalele reci ale bucătăriei şi aruncă o privire în camera de zi. Nu văzu nimic, aşa că o luă spre hol. Pe peretele scării se mişca încet o umbră, iar Rand făcu un pas într-acolo.

Kat! Aşezată pe trepte, cu capul peste genunchi, plângând.

Kat îl lăsă pe Rand afară şi intră grăbită în casă, poposind la spălătorie pentru a se spăla pe mâini şi braţe în vana de beton şi a descălţa pantofii de grădinărie plini de noroi. Dădu să-şi ia înapoi verigheta şi inelul cu diamant, nu tocmai asortate între ele, apoi îşi retrase mâna, lăsându-le pe pervazul ferestrei.

Poate, îşi spuse ea, în timp ce urca în fugă scara spre camera ei, Darinder, mama lui Parjeet, avea un ibric cu cafea pe foc. Soţul lui Darinder era de serviciu în acest sfârşit de săptămână. Puţină sporovăială pur feminină i-ar fi prins dumnezeieşte de bine, în clipa aceea.

Un val de durere o cuprinse, amintindu-şi cu dor de prietenia cu Jenny. Jenny ar fi ştiut ce să facă într-o asemenea situaţie. Kat terminase duşul şi îmbrăcase o

pereche de colanţi roz şi un cardigan de bumbac alb, când îi trecu prin minte că, dacă Jenny s-ar mai fi aflat pe acest pământ, la-ndemână să vadă de copii, situaţia nici măcar n-ar fi existat.

— Jenny, spuse ea, ieşind din dormitor, uneori mă-nfurii aşa de tare pe tine c-ai murit, că-mi vine de-a dreptul să scuip!

Şi, ca şi cum Jenny ar fi vorbit cu voce tare, Kat auzi glasul prietenei ei spunând: Ei, Kat, haide, să fim recunoscătoare. Poate n-om avea noi soţi romantici, dar ia să ne gândim la toate lucrurile bune pe care le-avem. Atât de des pusese Jenny capăt, râzând, bairamurilor-de-smiorcăit, cu nota asta de veselie.

Kat încercă. Se aşeză pe scară, îşi apăsă podurile palmelor pe ochii ce-o înţepau şi încercă. Dar era atât de greu! Cum ar fi putut să fie recunoscătoare, când viaţa îi răpise atât de multe? Inclusiv pe prietena dragă de care avea chiar acum nevoie. Se frecă la ochi, surprinsă să şi-i descopere inundaţi de lacrimi. Le şterse grijulie cu manşeta puloverului, dar pe bumbacul striat tot rămaseră mici urme de rimel. Nu se cădea să meargă acasă la Darinder, iar Katie să vadă că plânsese.

Oricum era o prostie să plângă atât de târziu. Căsnicia i se sfârşise, dar se alesese de pe urma ei cu doi copii frumoşi. Doi copii şi un nume pe departe preferabil faţă de „Butts”. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Nu scăldată-n lacrimi.

Dar acestea pur şi simplu nu voiau să înceteze. Suspine uriaşe o înecau, ridicându-i-se în piept, strângând-o ca într-o menghină dureroasă care nu se putea desface decât eliberându-le. În tăcere, rezemându-şi fruntea de genunchi, le lăsă să curgă. Jenny, Jenny, unde eşti? La cine se poate duce o femeie

să caute alinare şi sfat, când cea mai bună prietenă a ei tocmai i-a murit în braţe? Singurătatea o apăsa ca un capac, mai mult decât putea să îndure.

O, Doamne, Jenny! De ce?

— Puiule, puiule, ce s-a-ntâmplat?

— Jenny, strigă ea. Vreau aşa de mult să stau de vorbă cu Jenny! Am nevoie de ea, Rand! Am mare, mare nevoie de ea! De ce-a trebuit să plece şi să moară tocmai când aveam mai multă nevoie de ea? Nu mai am pe nimeni! Am nevoie de cineva, Rand. Atât de mult. Trebuie să vorbesc cuiva.

Părea atât de potrivit, îşi spuse, în timp ce Rand o cuprindea în braţe, trăgând-o spre el. Kat îşi apăsă faţa pe pieptul lui gol, îi cuprinse trupul şi izbucni în hohote.

— Vorbeşte-mi, Kat, gânguri el. Vorbeşte-mi. Sunt aici.

— Cum ţi-aş putea vorbi când despre tine am nevoie să vorbesc? se văită ea.

— Şi cine-ar fi mai potrivit? întrebă el, dar Kat nu răspunse.

Nici nu părea să-l fi auzit. Nu făcea decât să plângă, în vreme ce Rand continua s-o ţină, s-o legene, desfătându-se cu mirosul părului ei, cu senzaţia trupului ei cald în braţele lui. Când o ridică şi se sculă în picioare, purtând-o spre canapeaua din camera de zi, Kat îşi îngropă faţa udă în scobitura umărului său.

După ce lacrimile îi secară, rămase nemişcată pe genunchii lui Rand, cu faţa mereu îndesată în trupul său. Mâinile-i stăteau nemişcate, moi, una pe pieptul lui, cealaltă pe talie. Respira în mici oftaturi cutremurate, ca şi cum nu şi-ar fi putut controla complet răsuflarea. Smârcâi umed pe nas, iar Rand întinse o mână după un şerveţel dintr-o cutie din

apropiere. I-l vârî în mână, iar Kat îl luă şi-şi suflă nasul. Rand mai scoase unul, ştergându-i faţa, deşi ea refuză să şi-o ridice şi să-l lase s-o privească, înţepenind din tot trupul şi rezistând tentativelor lui. Amintindu-şi cât de mult detesta ca s-o vadă plângând, o lăsă în pace.

Îi mângâia spatele, gâtul, părul, fără să spună nimic. Într-un târziu, Kat şopti:

— Iartă-mă.

— Pentru ce?

— Pentru că te chinuiesc cu asta. La naiba, ţine de luni de zile. Ar fi trebuit să se termine de-acum.

— Cât a durat până ai trecut peste moartea mamei tale?

— Câţiva ani. Dar a fost altceva. Când a murit ea, aveam douăzeci de ani. Acum sunt mai bătrână, eu însămi mamă. Ar trebui să pot înfrunta mai uşor suferinţa. Când colo, după înmormântarea lor, am fost mai doborâtă decât după a mamei mele.

— Am vrut să stau alături de tine, la înmormântare, spuse el. Am… vrut să te îmbrăţişez. Să te-ajut să răzbeşti. Îşi înghiţi nodul mare din gât.

— Cu puţin ajutor, m-aş fi putut descurca şi eu, cred. Kat şi-o aminti pe femeia brunetă aşezată lângă Rand, într-unul dintre primele rânduri. Crezuse că avea pe cineva care să-l ajute să reziste. Dar, pesemne, el se referise la cineva care-i cunoscuse pe Jenny, Karl şi copiii lor.

— Nu cred că ne-am fi putut ajuta mai mult unul pe altul, spuse ea. Poate chiar am fi înrăutăţit situaţia. Jenny voia să fim din nou împreună. Aproape la fel de mult cât o doreau copiii.

— Ştiu. Kat oftă, ştiind că ar fi trebuit să se ridice, să plece. O dorea şi totuşi avea nevoie să se

sprijine de el, fie doar pentru câteva minute, încă. Trecuse atâta timp de când nu se mai simţise… răsfăţată astfel. Rand îşi strecură o mână prin părul ei, peste ceafă, unde începu s-o frece blând cu degetul mare şi cel arătător. Avea pielea caldă şi uşor umedă. Mirosea a săpun şi şampon şi a propria-i inimitabilă aromă. Kat deveni încordată, dar Rand răspunse repede:

— Mai alaltăieri mă gândeam la Jen şi Karl, amintindu-mi ce weekend comic am avut când părinţii amândurora au sosit neanunţaţi în acelaşi timp.

Se întâmplase imediat după naşterea primei fetiţe a lui Karl şi Jenny, Colleen. Fusese prima nepoată în ambele familii şi avea patru bunici emoţionaţi.

Rand şi Kat oferiseră spaţii de dormit suplimentare, fiind prin urmare incluşi în festivităţile de familie. Le plăcuse să facă parte dintr-o reuniune între trei generaţii, mai ales de vreme ce niciunul dintre ei doi nu mai avea părinţi.

Kat zâmbi:

— Şi mai ţii minte cum li s-au terminat trataţiile de Halloween şi Jenny cu mama ei s-au înfăşurat în cearşafuri ca să facă turul vecinilor? Rand râse răguşit.

— Exact. Hei, mai ştii când… Stătură împreună o oră, amintindu-şi despre Jenny, Karl şi copiii lor. Câteodată, pe Kat o podideau din nou lacrimile, iar Rand îi dădea şerveţele uscate. Alteori, el lăsa capul pe spate pentru a privi în tavan, incapabil să vorbească preţ de câteva minute, iar ea se prefăcea că nu observă.

Cu timpul, însă, Kat se retrase din poala lui, lunecând spre capătul opus al canapelei, cu capul în

piept şi părul ascunzându-i chipul jalnic, congestionat.

— Rand…

— Mhm…?

— Îţi mulţumesc. Mi-a fost de folos, să ştii. Să vorbim aşa despre ei. Să ne amintim vremurile bune.

— Şi mie mi-a ajutat. Glasul îi suna hârşâit. Kat se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi. Rand o urmă, oprindu-se în spatele ei. Îi simţi căldura pe ceafă, apoi mâinile, pe umeri. O întoarse cu faţa spre el. Kat rămase cu capul plecat, chiar şi când Rand îi cuprinse gâtul cu ambele mâini, proptindu-i degetele mari sub bărbie, pentru a-i forţa faţa în sus.

— Nu, şopti ea. Nu vreau să te uiţi la mine. Arăt ca dracu'.

— Nu vreau să mă uit la tine, replică el. Nu vreau decât să te sărut. Am ochii închişi. În glas i se simţea o undă de râs, iar Kat îl lăsă să-i încline faţa în sus. Riscă o privire furişă printre pleoapele umflate. Ţinea într-adevăr ochii închişi. Genele negre şi dese îi stăteau aşternute pe obraji, palpitând slab.

Chiar şi cu ochii închişi, Rand îi găsi gura cu precizie, fără greş, iar Kat se simţi străbătută de un fior. Îi răspunse fiorul care-l cutremură pe el, în timp ce-o învăluia cu braţele şi o trăgea apăsat la piept. Oftând, ridică propriile-i braţe, punându-i-le pe umeri, apoi le strecură primprejur şi le împreună după ceafa lui. Îi primi gura peste a sa, mişcându-şi buzele pe buzele lui, gustându-l.

Făcea oare şi asta parte din tămăduirea reciprocă pe care o începuseră, terapia durerii, pentru a se ajuta unul pe altul să se adapteze la pierderea prietenilor lor, sau era altceva? Kat nu credea, dar ştia că avea nevoie de acest lucru la fel de mult pe cât avusese nevoie să-i plângă în braţe. Fu un sărut blând,

la început nimic mai mult decât o atingere a buzelor, a vârfurilor limbilor, în mici săgeţi aţâţătoare. Stomacul îi palpita de senzaţii pe care le uitase complet în momentul când trupurile le veniră în contact. Muşchii i se contractară, încordându-se în spasme fierbinţi, profunde. Simţi un nou suspin ridicându-i-se-n piept, de alt soi, totuşi şi dintr-o altă cauză. Şi-l înăbuşi şi îl auzi scăpându-i sub forma unui mic scâncet de poftă.

Poftă la fel de mare ca a lui Rand, se vede, căci, fără alte ezitări, gura lui se repezi deodată, căutând fierbinte, dornică, în vreme ce mâinile o frământau lipită de el. În timp ce el îi despărţea buzele cu limba, străpungând-o, Kat îi apucă de umeri, cuprinzându-i apoi pieptul cu braţele, agăţându-se de el, înfigându-i degetele în spinare. Rand îşi împinse un picior într-ale ei, apăsându-i fesele cu mâinile.

Vârtoşenia lui o ispitea, o zorea să se ridice în calea lui, o făcea să se încordeze spre a se apropia şi mai mult. El o mişca seducător peste trupul lui, obţinând ca răspuns un geamăt prelung, cutremurat. Când în sfârşit Rand înălţă capul, respiraţia lui Kat ieşea în mici rafale accelerate.

— Rand, murmură ea. Rand… Oh.

— Oh, exact. Eu… Mai mult nu spuse, doar o ţinu cu tâmpla apăsată pe obrazul lui aspru, ţepos. Ea îi inspiră mirosul, vag asudat după munca din grădină, pământesc, complet ispititor. Sub mâna ei, îi simţi inima bătând atât de tare, încât se temu că-l pândea vreun pericol. Cu atât mai rău. Pe ea o pândea pericolul.

Îşi lăsă faţa în jos şi sărută dârele lăsate de propriile-i lacrimi pe pieptul lui, lingând apoi sarea. Rand trase aer în piept, zguduit.

— Kat… Era un avertisment. Kat se opri,

apăsându-şi obrazul pe pielea lui. Rămase astfel, încercând să memoreze exact senzaţia, pentru momentele din viitor când avea să uite cât de bine se putea simţi în apropierea lui Rand.

Când el îşi mişcă mâna, crezu că se pregătea să desfacă îmbrăţişarea, că va păşi înapoi. Când colo, Rand îşi încurcă degetele în părul ei, îi murmură numele şi-şi coborî din nou gura peste a sa. I se-nvârtea capul în timp ce se sărutau, disperat de dornici, jinduind după ceva pierdut… şi, poate, regăsit. O mai sărutase cineva vreodată aşa ca Rand? Punea în sărutări tot ce-avea, tot ce era el.

Profunde, bogate, voluptuoase, puteau întoarce o femeie pe dos într-un moment, ca pe-o mănuşă. Îşi trecu limba peste partea interioară a buzei lui de jos, gustându-i aroma unică, desfătându-se în ea. Rand îi făcu acelaşi lucru, de astă dată cerând. I se deschise, iar el intră, mângâind, retrăgându-se, apoi revenind, parcă silit.

La fel de silit cum era şi ea. O ardeau locurile atinse de el. Cele unde n-o atinsese o dureau. Devenea moale, lichidă şi un geamăt tremurând îi scăpă de pe buze pe când genunchii i se făceau ca de unt. În timp ce-şi întingea mâinile în părul lui des, el o apăsă între picioare cu genunchiul, frecându-şi coapsa de a ei. Trupul i se mişca în acelaşi ritm cu mâinile lui pe spinarea ei, iar Rand mormăi din nou şi-i apucă şi mai strâns fesele, ridicând-o în sus.

Nevoia îi pulsa prin vene, nevoia de mai mult, nevoia de Rand. Se topea pe el, strângându-l, unduindu-se odată cu el, în vreme ce şoldurile lui pompau în ritm erotic. Rand gemu şi o învălui strâns, apăsând-o pe el însuşi, umplându-şi o mână cu un smoc de păr şi aplecându-i şi mai mult capul pe spate.

Gura lui o prăda pe a ei, iar Kat îl întâmpina cu bucurie, îi primea impulsurile limbii şi i le înapoia, răspundea dorinţei propriului ei trup de a se repezi într-al lui, de la genunchi până la sân, să satisfacă fiecare dorinţă. Materialul tricotat subţire al colanţilor nu-i putea servi drept pavăză împotriva dogorii pielii lui, a părului aspru de pe şold.

Delicioasele senzaţii îi forţau picioarele să se depărteze tot mai mult, căutându-i textura aspră cu pielea fină dinlăuntrul coapselor, duritatea erecţiei cu umezeala caldă a propriei excitaţii. Devenea tot mai greoaie, mai ameţită, i se-nvârtea capul, iar sunetele pe care le scoteau amândoi păreau să provină de departe, de foarte departe. Nu era de-ajuns. Avea nevoie de mai mult, de-atât de mult. Nu se mai putea opune, nu putoasă se mai lupte cu ea însăşi. Cu un uşor ţipăt nearticulat, capitulă în faţa dorinţei.

CAPITOLUL 9

În timp ce trupul cald, molatic, al lui Kat, se lăsa greu peste el, Rand o prinse în braţe. Întorcându-se, făcu doi paşi împleticiţi, până ajunse la canapea. O aşezase acolo şi o urmă înainte ca proprii lui genunchi să cedeze, întinzându-se alături.

Kat… Ah, puiule, murmură el, strecurându-şi o mână peste trupul ei, oprindu-se la sâni, coborând peste pântec, apăsând-o cu palma între picioare. Acestea se desfăcură la atingerea lui, ca şi cum ar fi murit de nerăbdare, şi o mângâie, simţindu-i fierbinţeala, iubindu-i-o, dorind să-l înconjure, să-l uşureze, să-l desfete. Dar nu încă. Nu se putea repezi, n-avea s-o facă. Trecuse prea mult timp pentru a grăbi neeastă plăcere, îi datora atât de mult, voia să-i dăruiască atât de mult, să-i arate ce însemna ea pentru el. Soţia lui, da, dar şi amanta, nepreţuita,

adorata amantă. Se aplecă şi-i sărută din nou gura, limba sa străpungând-o la fel cum dorea el să-i străpungă trupul. Şoldurile i se mişcau instinctiv în acelaşi ritm cu mângâierile îndrăzneţe, explicite.

— Da, puiule, gâfâi el, ridicând un moment capul.

Îi simţi fiorii adânci de plăcere, îşi simţi propria nevoie crescând şi întărindu-se până ştiu că era în pericol să explodeze sub presiunea ei.

— Aşa e. E bine, nu? Kat scoase un vag sunet de încuviinţare, ridicându-şi şoldurile în timp ce picioarele i se depărtau şi mai mult pentru a face loc mâinii lui mângâietoare. Respiraţia întretăiată, cutremurele profunde, ce-i zguduiau trupul suplu, îl alertară şi-şi încetini mângâierile, nevrând s-o lase nici pe ea să se grăbească. Îşi mişcă mâna spre pieptarul puloverului, descheie câţiva nasturi şi înclină capul să-i sărute curbele superioare ale sânilor. Simţind-o cum se înfiora, cutreieră cu limba conturul cupelor sutienului, gustându-i pielea, savurând-o. Kat îi ţinea capul în mâini, mângâindu-i părul, urechile, obrajii. Îi auzi foşnetul aspru al palmelor pe favoriţi şi ridică ochii s-o privească o erupţie roşie i se forma deja împrejurul gurii, pe gât, pe arcurile palide, cu vene albastre, ale sânilor. Gemu şi-şi frecă bărbia nerasă.

— Of, la dracu', iubito, iartă-mă! Atinse blând iritaţia cu degetele:

— Uite ce ţi-am făcut. Kat uită că avea ochii injectaţi, uită că faţa-i era urâtă şi buhăită de plâns. Îi cuprinse chipul în căuşul palmelor şi înălţă capul să-l sărute.

— O, nu, şopti, cu buzele lipite de ale lui. Nu te opri. Te rog, Rand. Mai sărută-mă. Nu mă doare. Gura lui Rand se strâmbă:

— Mă doare pe mine, Kat. O, Doamne, cât mă mai doare să ştiu că te-am rănit.

Îl privi, şi-i văzu pe chip patima, nevoia, dorinţa. Petrecându-şi braţele pe după gâtul lui, îl trase spre ea, cu o dorinţă la fel de mare ca a lui, o foame la fel de imensă.

— Dacă asta-i durere, atunci sunt masochistă. El râse încetişor şi-i atinse gura cu buzele.

— Rand, te rog! insistă Kat, când el se îndepărtă după un sărut mult prea scurt. Mă doare mai rău să nu te am. Închise ochii, agitându-şi capul dintr-o parte-n alta:

— Of, te rog… şopti.

— Mă rogi, ce? îi cuprinse sânul, masându-l tandru prin satinul subţire. Asta? îi descheie sutienul, îl scoase şi gustă izul deosebit al unui sfârc, sărutându-l, sugându-l, absorbindu-l în gură. Kat oftă, mişcându-se într-o parte şi-n cealaltă, în timp ce Rand îşi făcea palma căuş peste celălalt sân, mângâindu-i vârful cu unghia degetului mare.

— E frumos, suflă el.

— S-au micşorat. Ar fi vrut să şi-i poată ascunde cu mâinile. Soţ fiindu-i, se desfătase cu sânii ei, dar niciodată mai mult decât atunci când era gravidă sau alăpta.

— Sunt mai mici, confirmă Rand, dar tot ţi-i iubesc.

— Nu mai iau pilula. Rand… o, Doamne, da’ bine mai e.

— Mai bine decât asta? îşi strecură mâna bătătorită în josul abdomenului ei dezgolit. Se înfioră şi tresări sub atingerea lui.

— Nu. Da… eu… Cuvintele i se prefăcură într-un geamăt nearticulat, pe când se arcuia spre Rand, iar

el îi mângâia din nou umezeala fierbinte, apăsându-şi palma pe muntele ei, mişcându-şi degetele printre picioare. Kat se legăna apăsându-l, plimbându-şi mâna peste pântecul lui, capturându-i erecţia în pumn şi stârnind un mormăit de voluptate. Rand îndoi piciorul, iar ea îi zgârie coapsa cu unghiile, de la genunchi până la marginea zdrenţuită a şortului de doc şi iarăşi înapoi.

— Atinge-mă! Cuvântul lui sună scurt, răguşit, nerăbdător. Se mută într-o parte, uşurându-i accesul. Degetele ei se arcuiră din nou împrejurul lui, foşnind cu unghiile pe ţesătură.

— Desfă-mi pantalonii, Kat. Atinge-mă.

— Încerc, încerc, răspunse ea, chinuindu-se cu capsa din partea de sus a şortului, stânjenită de nerăbdarea reciprocă. Nimic nu mai conta, doar ceea ce voia el, ce avea ea nevoie. În timp ce Kat se lupta cu fermoarul, Rand îi luă sânul în gură, sugând cu putere, adânc. Uterul ei se contractă în spasme aproape dureroase.

Câştigă bătălia cu şortul şi-şi strecură mâna înăuntru, lunecând dincolo de bareta elastică a chiloţilor, peste dogoarea pielii. Când mâna i se strânse pe carnea lui extinsă, amândoi rămaseră absolut nemişcaţi, cu gurile pe jumătate despărţite, după care pe Rand îl străbătu un fior. Capul îi căzu înapoi pe perne. Un sunet prelung, i se revărsă din piept.

Fără a slăbi strânsoarea, Kat începu să-şi mişte mâna; puţin în sus, puţin în jos. Fierbinţeala lui mătăsoasă era exact aşa cum şi-o amintea. Tăria ba dură pulsându-i în palmă, mireasma emanată de trupul încins, erau la fel de îmbătătoare. O topeau, o opăreau, o făceau să tremure de dorinţă din tot trupul.

Îl mângâie iarăşi, mai prelung, mai puternic, provocându-i încă un geamăt.

— Doamne, te doresc! murmură el, smulgându-i mâna şi bâjbâind la elasticul colanţilor ei. Acum, puiule. În clipa asta!

Kat ridică şoldurile, ştiind ce urma, bucurându-se, dorind-o, dorindu-l.

— Da, răspunse ea, cu vocea complet pierdută în vacarmul ce-i răsuna ascuţit în ţeastă; se chinui să nu-l ia în seamă, repetând: o, da… o, Rand… O, la dracul Rand, stai! îi apucă mâinile, imobilizându-le pe propriile-i şolduri, cu colanţii pe jumătate coborâţi.

— Opreşte-te, spuse ea din nou.

— Ce? Rand săltă capul, alb la faţă, cu ochii arzători.

— Să mă opresc? De ce?

Pe buza de sus îi apărură broboane de sudoare, agăţate în ţepii negri ai mustăţii.

— Telefonul… Sună din nou.

— Poate să fie unul din copii.

— Nu… Nu-i venea să creadă.

— Nu! Kat se lupta să se elibereze:

— S-ar putea să aibă nevoie de mine. Rand, nu pot neglija copiii!

Se holbă la ea. Copiii? îi veni să spună. Care copii? Dar ştia care copii şi ştia că avea dreptate. Gemu şi se ridică greoi, aplecându-se şi luând receptorul telefonului ce continua să sune.

— Da? răspunse el, apoi dădu din cap, spunând: Kate? Care Kate? A. Mda. Sigur. Un moment. Poftim… Pe tine te caută, spuse aruncându-i receptorul.

Se ridică în picioare şi-şi încheie şortul, sfâşiind-o din privire în timp ce dibuia după telefon. Kat îl scăpă în poală, îşi încurcă firul împrejurul mâinii, în timp ce

încerca să-şi stăpânească tremurul.

— Amicul tău, se pare, adăugă Rand, cu glasul îngheţat şi ochii ca două cioburi gemene de oţel înnegrit. Unul dintre ei. Se întoarse şi ieşi din cameră fără o singură privire în urmă.

— Craig, spuse Kat, când în sfârşit reuşi să ridice receptorul.

Avea gâtlejul atât de strâns, încât abia dacă-şi putea forţa cuvintele să iasă. Numai două persoane în toată lumea o numeau Kate. Craig şi mama lui.

— Ce doreşti?

— Pentru început, răspunse el, doresc să ştiu cine-a răspuns la telefon.

— Rand, spuse ea, auzind uşa din spate trântindu-se. Rand…

Nu era sigură dacă răspundea întrebării lui Craig sau doar rostea numele lui Rand, dorindu-şi să se întoarcă. Dacă revenea, ar fi dat drumul telefonului şi i-ar fi căzut în braţe. Ardea. O durea. Tot trupul continua să-i palpite de nevoia de a face dragoste cu el.

— Rand? repetă evident şocat Craig. De la Randall Waddell, soţul tău?

— Da. Afară, porni maşina de tuns iarbă, cu un vuiet ascuţit, furios. Kat îşi fixă receptorul între umăr şi bărbie, în timp ce-şi încheia sutienul.

— Fostul meu soţ. O, Doamne! Ce făcuse?

— Kate, lasă subterfugiile.

— Nu-mi mai spune Kate, replică ea automat, începând cu nasturii puloverului; o numea astfel numai fiindcă mama lui considera „Kat” un nume caraghios pentru o femeie în toată firea. Ceea ce făcuse era că aproape se împerechease cu fostul ei soţ.

— Katherine, ce face fostul tău soţ la tine casă? Mă-ntoarce pe dos.

— Cred că tunde peluza.

— Tunde pe… De ce Dumnezeu? Se ridică în picioare, îşi potrivi betelia colanţilor, apoi se apropie de fereastră atât cât îi permitea cablul telefonului. Rand străbătea cu paşi mari curtea din spate, gonind cu maşina de tuns, din care ţâşnea iarba. Nu-i ataşase sacul.

— Cred c-o tunde fiindcă iarba e prea înaltă, spuse ea, cu mintea la Craig doar pe jumătate. O tunde pentru că l-au apucat pandaliile. Rand părea foarte, foarte furios. Sau foarte, foarte frustrat. Sau amândouă. Lui Kat îi scăpă un mic sunet de deznădejde.

— Kate, ce se-ntâmplă?

— Nimic… O, Doamne, plângea, suspina sonor aşa cum făcea Katie când i se frângea inima de ceva.

— Te şi cred, răspunse Craig. Te porţi mult prea ciudat. Vin acolo.

— Craig! Nu! Reuşi să-şi înăbuşe plânsul isteric. Nu voia să-l vadă azi pe Craig. Credea că probabil n-avea să mai vrea niciodată să-l vadă pe Craig, deşi ar fi fost nedrept şi ilogic. Fusese un prieten bun şi n-avusese absolut nicio cale de-a şti că telefonul ei îi putea întrerupe.

— Nu face asta. Te rog. Nu-i nevoie. Acum mi-e bine.

— Draga mea Kate, e foarte multă nevoie! E clar că nu „ţi-e bine”, nici nu gândeşti cu capul tău. Nu ştii cât de grav ţi-ar putea prejudicia cazul, să-l laşi pe omul ăla să-ţi îngrijească grădina? Kat clătină din cap. Fără-ndoială, îi scăpase ceva, undeva.

— Cazul?

— Chiar, chiar nu-l putea suferi pe Craig când îi băga pe gât chestiile lui avocăţeşti. Îşi suflă zgomotos nasul.

— Când ai nevoie de mai mulţi bani de la el, explică plin de răbdare şi gravitate Craig, ca şi cum Kat ar fi fost un copil deficient intelectual. Nu-ţi va folosi la nimic, dacă poate dovedi instanţei că a dat o mână de ajutor la întreţinerea casei unde locuiţi tu şi copiii.

— E şi casa lui.

— În sens tehnic, poate. Dar acolo voi locuiţi, Kate. Nu el. Trase adânc aer în piept, expirându-l apoi încet.

— Întâmplător, Craig, locuieşte şi el. Explozia rezultată fu întru totul satisfăcătoare, precum şi edificatoare. Nu-şi dăduse seama cât de greţit interpretase Craig prietenia lor, sau intenţiile ei faţă de el. Crezuse că, refuzând să meargă împreună la concursul din Seattle şi să împartă aceeaşi cameră de hotel, se exprimase destul de clar. Era evident că nu.

Acum, se asigură de acest lucru, politicoasă la început, iar când el începu s-o contrazică, mult mai violentă. Trânti telefonul cu înverşunare, aproape simultan cu Craig. Afară, Rand continua să bântuie înainte şi-napoi, încoace şi-ncolo, pe gazon. Kat se opri la fereastră, privindu-l cu o căutătură feroce. Pieptul şi umerii lui sclipeau de sudoare în lumina soarelui. Transpiraţia îi îmbrobona fruntea şi-i şiroia pe faţă. Pradă încă marii tensiuni emoţionale, datorate discuţiei cu Craig, ieşi afară cu paşi apăsaţi şi smulse din priză cablul maşinii de tuns iarbă. Rand se răsuci spre ea. Furia îi era vizibil mai mare decât frustrarea.

— Asta de ce mama dracului ai făcut-o?

— N-am chef să faci un atac de inimă în curtea

mea din dos.

— Fac atacuri de inimă oriunde-mi place naibii, mârâi el, şi-i smulse din mână şteckerul, smucind cablul spre el; acesta se încolăci dansând prin curte ca un şarpe scos din minţi. Du-te şi mai pălăvrăgeşte niţel cu amicul tău. N-am nevoie de tine aici.

— Doar lasă-mi gazonul în pace. Eu n-am nevoie de tine nicăieri!

— Eu nu aşa îmi amintesc, replică Rand, cu ochii înguşti şi gura încordată. Vrei să ne-ntoarcem pe canapeaua din camera de zi, Katherine?

— Niciodată! Rand înşfacă şteckerul şi-i înfipse în priza magaziei de scule, după care îi aruncă lui Kat o pereche de cuvinte. În zgomotul reînviorat al maşinii, Kat nu le auzi, dar îi putea citi pe buze de minune.

Îl privi cu gura căscată. Niciodată nu-i mai spusese aşa ceva, nici măcar în perioada cea mai proastă a căsniciei. Îşi dori să fi avut la îndemână un hârleţ, ca să-i poată zbura de pe umeri capul ăla pătrat. Poate că de la el învăţase Nathan acel cuvânt. Lui Nathan putea să-i spele gura cu săpun. Doamna Mamă Perfectă ar fi trebuit să-i facă la fel băieţelului ei, acum treizeci de ani.

În timp ce Rand se îndepărta cu pas întins, îl privi până ajunseră să-i ardă ochii, din lipsă de clipit. Ajuns la capătul curţii, se întoarse, pornind înapoi spre ea. Îşi ţinea fălcile încleştate într-un bloc pătrat, masiv, decis. Arăta ca un om care jurase moarte ierbii. De ce dracu’ trebuia să fie atât de furios?

N-avea niciun drept să se aştepte de la ea să nu aibă prieteni, niciun drept să-l apuce năbădăile fiindcă unul dintre aceştia întrerupea accidental o partidă sexuală care din capul locului n-ar fi trebuit să se

întâmple.

Şi n-avea dreptul să folosească limbaj de şanţ cu ea! Plină de vioiciune şi recunoştinţă, Kat îşi lăsă mânia să fiarbă până o umplu toată, distrugând orice vestigii ale altor emoţii clocotitoare ce-ar fi putut rămâne.

Furia era bună. Era curată. Era un lucru pe care-l putea înţelege. O mâncau mâinile să se ocupe de ceva. Picioarele îi zvâcneau în nevoia de-a se mişca.

Braţele îi vibrau de energie fără nicio cale de-a se consuma. La dracu', nu peluza ei era aceea pe care-şi descărca el frustrările? N-avea şi ea dreptul la câteva şi la o cale de a şi le elibera? Asta trebuia să facă, să-i smulgă din mâini maşina aia afurisită de tuns, să-i ceară s-o lase pe ea să facă treaba. Dar, în acest caz, el ar fi trimis-o să spele vreo toaletă, ca orice femeiuşcă de ispravă.

Ha! Dacă n-ar fi fost casa atât de sclipitor de curată, probabil c-ar fi făcut-o. Aruncându-i încă o privire arzătoare, furioasă, fostului ei soţ, care i-o întoarse cu nimic mai prejos, îl privi cum pornea pe lângă casă, spre curtea din faţă.

În regulă, dar. Avea să-i lase lui uşurarea fizică a tunsului ierbii. Oricum era o muncă pe care ea n-o putea suferi. Alături de spălatul toaletelor, se înscria în capul listei de corvezi detestabile. Avea să grebleze.

Luase grebla din magazie şi începu să tragă iarba tăiată, scrâşnind din dinţi. Ce dracu-i apucase pe amândoi? Un soi de nebunie, pesemne. Dar, orice-ar fi fost, a dracului să fie dac-o va mai lăsa să se-ntâmple vreodată.

Cu furia accelerându-i mişcările, greblă toată peluza din spate cât ai bate din palme. Când Rand se întoarse din faţă cu maşina de tuns, Kat abandonă

mormanul de iarbă tăiată şi plecă decisă să grebleze acolo unde lucrase el.

O dată sfârşită şi această treabă, iar iarba strânsă şi aruncată, nici urmă de Rand. Îi părea bine, bine, bine! Poate plecase. Poate căzuse într-o groapă. Poate o navă extraterestră îl culesese şi-l dusese în veşnică robie, să dea la nesfârşit târcoale cu maşina de tuns iarbă. Intră în casă, fără a se osteni să se-ntrebe de ce iritarea ei faţă de Craig, faţă de sine însăşi, faţă de o situaţie la crearea căreia contribuise şi ea, se concentrase atât de mult asupra lui Rand. Făcuse al treilea duş în aceeaşi zi şi se îmbrăcase din nou, când telefona Katie, cerându-i permisiunea să cineze acasă la Parjeet. I-o acordă cu bucurie. N-avea stare să se poarte civilizat cu nimeni, nici măcar cu propria ei fetiţă.

Zece minute mai târziu, la bucătărie, privea în frigider, gândindu-se cu ce să-şi facă un sandviş pentru cină, sau dacă să se deranjeze mâncând ceva cât de cât.

Rand bătu la uşa dinspre spălătorie şi bucătărie. O deschise cu o smucitură.

— Ce? se răsti, pe tonul unei femei care înghiţise destule pentru o singură zi. Zâmbetul lui dezinvolt nu contribui cu nimic să-i aline supărarea. Se bărbierise, făcuse duş şi îmbrăcase o cămaşă verde deschis, asortată aproape perfect cu treningul lui Kat. Chestia asta o încântă şi mai mult, în cel mai iraţional mod.

— Hei, spuse el. Hai să nu mai fim supăraţi. Kat clipi din ochi.

— Ce?

— Acelaşi cuvânt, altă intonaţie. Cred că facem progrese. Cu zâmbetul ştergându-i-se, Rand continuă:

— Kat, azi m-am purtat ca un mojic, după

telefonul ăla. Încerc să-mi cer scuze. Okay? Un moment, Kat nici nu putu vorbi. Apoi spuse:

— Când un mojic îmi tunde peluza, chiar dacă o face fiindcă are draci, cred că ar trebui să-i accept scuzele. El se rezemă de tocul uşii. Privirea lui părea să-i mângâie faţa. O căldură insidioasă, nu întru totul senzuală, începu să se înalţe încet pe dinăuntrul lui Kat.

— Şi eu am fost mojică, şi-mi cer scuze. Fu uimită să descopere cât de uşor îi venise s-o spună. Înainte vreme, atât ea cât şi Rand ar fi preferat să mănânce broaşte râioase vii, mai curând decât să-şi ceară scuze unul altuia. De obicei, certurile lor erau pur şi simplu lăsate să cadă treptat pradă uitării, nefiind niciodată discutate. Parcă ar fi hotărât amândoi de la bun început că, dacă nu acordau atenţie conflictelor, puteau pretinde că acestea nici măcar nu existau.

Cât de amarnic se înşelaseră!

— Unde-s copiii? întrebă el, după câteva momente.

— Tot acolo unde erau când ai întrebat ultima oară. Sprânceana dreaptă a lui Rand se ridică suspicioasă, fie la adresa acestui stil de-a răspunde, fie faţă de judecata ei ca mamă.

— Nu e aproape ora cinei? întrebă, neutru. Ai vrea să mă duc s-o iau pe Katie? De data asta, poate, nu-i pusese la îndoială judecata maternă. Poate ar fi trebuit să-l lase cu îndoială. Kat clătină din cap:

— Ia cina cu prietena ei. Aniversarea la care e invitat Nathan e programată să se încheie la „McDonald’s”. Va fi acasă la şapte jumătate, i-am spus lui Katie că, imediat înainte de asta, trec eu s-o iau şi venim pe jos până acasă.

Rand o privi câteva momente, după care întrebă

încet:

— Şi tu, Kat? Ai ceva planuri pentru următoarele două ore?

Kat se gândi la sandvişul pe care intenţiona să şi-l facă. Ridicând bărbia cu un centimetru, deschise gura să spună „da” şi auzi o voce slabă, melancolică, rostind:

— Nu. Absolut nimic.

— Bun, replică el. Cum îţi sună un hamburger? Cu triple o şi cu toate garniturile! Kat închise ochii o secundă şi-şi înfundă în buzunarele mari, aplicate pe pieptul cămăşii groase, mâinile ce începuseră deodată să-i tremure. În minte i se ivi o imagine: a doua oară când se întâlniseră, fuseseră la un hamburger într-unul din puţinele restaurante drive-in rămase în zonă.

Îi plăcuseră hamburgerii groşi, zemoşi, cu sosul pe care proprietarii localului îl numeau „triple O”, dar cel mai drag rămânea momentul când Rand se aplecase şi, cu degetul mare, îi şterse o picătură scursă în bărbie. Apoi, trăgând aer în piept, împinsese tăviţa la o parte, îi cuprinsese faţa în mâini şi-i linsese sosul de pe buze. Asta dusese la un sărut adânc, înfierbântat, care-i lăsase pe amândoi ameţiţi şi zguduiţi. Rand continuase să-i dea în gură bucăţele de hamburger, sărutând-o alternativ, până terminaseră masa şi trupurile amândurora începuseră să ţipe dornice de a se uşura. În seara aceea, nu lipsise mult să facă dragoste în maşină, într-un loc ce domina oraşul din înălţime, dar un poliţist patrulând îi luminase cu farurile. Fără tragere de inimă, Rand o dusese înapoi la Y.W.C. A.

unde avea o cameră. În următorul weekend, peste trei zile, plecaseră împreună…

— Kat? Glasul lui era blând, ademenitor. Oftă,

capitulând:

— Ştii toate butoanele pe care trebuie să apeşi, nu, Waddell?

— Sper, puiule. Îi dădu uşurel un pumn în bărbie, iar Kat îi văzu în ochi o expresie serioasă, ce nu se potrivea tocmai bine cu tonul lui uşuratic.

— Fiindcă ţintesc să le-apăs, unul după altul, până vei cânta o melodie pe care să putem dansa amândoi. O apucă de mână şi ajunseră la jumătatea drumului spre maşina lui, când Kat îşi aminti să respire. Şi-şi aminti şi că Rand încetase să mai danseze cu ea de multă, multă vreme. Dacă intenţiona într-adevăr să reînceapă, Kat nu era sigură că ea însăşi îşi va mai reaminti paşii.

Rand o invită să se aşeze cu o plecăciune şi o mişcare amplă a braţului, elegant, suav, amuzându-se de spectacolul ce i-l oferea. Totuşi, o dată aşezat şi el la volan, rânjetul i se şterse. Se întoarse spre ea, îi prinse din nou mâna şi-şi frecă degetul mare peste locul gol unde-ar fi trebuit să se afle inelele.

— Azi am început ceva, Kat. Aş vrea să ne văd pe amândoi continuând.

Kat îşi eliberă mâna, în timp ce înăuntrul ei se războiau semnalele de alarmă cu fierbinţelile – de astă dată, strict sexuale.

— N-aş crede. E o idee foarte, foarte proastă. Mai ţii minte ce-am spus în ziua când m-ai întrebat dacă te poţi muta în apartament? Azi a fost acelaşi lucru, cred.

Vorbeam despre Jen şi Karl, amintindu-ne, plângându-i. Iar apoi, trupurile noastre au dorit… să sărbătorească viaţa. Rand zâmbi:

— A fost o sărbătorire minunată, Kat. Ochii lui o provocau să-l contrazică. Nu putu.

— A fost minunat, încuviinţă ea; înghiţi un nod, înainte să poată continua. Dar n-ar rămâne multă vreme atât de minunat. Pur şi simplu nu suntem buni unul pentru celălalt. Avem prea multe probleme, Rand, prea multe diferenţe, ca să ne sărutăm şi să ne treacă pur şi simplu.

— Mda. Rand îşi privea mâinile, pe volan.

— Dar poate am putea interveni asupra acestor probleme, a acestor deosebiri. De fapt, eu despre asta vorbeam când am spus că am început ceva ce-aş vrea să continuăm. Să stăm de vorbă Kitty-Kat. Să comunicăm, cum le place experţilor să spună. Kat îşi muşcă buza.

— Nu ştiu. De fiecare dată când încercăm să vorbim, sfârşim luându-ne iar la ceartă. Rand îi întâlni privirea, i-o susţinu, în timp ce-şi aminteau amândoi scenele urâte, cuvintele crude pe care le schimbaseră în trecut.

— Dar… acum e o deosebire. N-o vezi? N-o simţi? Când vorbim, părem a spune lucruri diferite de cele pe care le spuneam înainte. Iar când ne certăm, amândoi ne abţinem puţin. Kat continua să-şi morfolească buza de jos.

Avea dreptate Rand. Îşi amintea mai multe ocazii din ultimele câteva săptămâni când fusese cât pe-aci să-şi dea drumul cu vreo expresie usturătoare şi-şi muşcase limba. Dacă el era dispus să facă la fel, atunci, poate…

— Cred c-o putem face să meargă bine, discutând împreună, Katherine.

Oftă. Îi plăcea tare, tare mult, când o numea Katherine fără indignare în glas. Părea că începuse cumva s-o vadă ca pe o persoană adultă şi matură, care merita un nume adult. Se foi neliniştită în fotoliu,

îşi încheie centura de siguranţă, o descheie din nou.

— Înainte, când voiam să discutăm despre problemele noastre, de obicei o luai din loc. Încheie centura.

— Sau zbieram unul la altul. Descheie centura. Rand îi înfipse capătul centurii în cataramă şi îi rămase cu mâna deasupra, pentru a n-o mai putea desface din nou.

— Ştiu. Mă speria să ştiu că aveam probleme. Cred că te închisesem într-o cutiuţă cu eticheta „Nevastă şi Mamă”. Când tu ai vrut să-i pui o altă etichetă, eventual să-i împingi pereţii pentru a-ţi face mai mult loc, eu am încercat prea tare să-i forţez înapoi peste tine. Am greşit. Acum ştiu. Ţi-am spus, m-am schimbat.

Înăuntrul lui Kat clocoteau îndoielile, înfruntând unda de speranţă.

— Kat… o luă el de mână, ţinându-i-o uşor într-a lui. Katherine, dac-ai putea vorbi cu Jenny – despre mine – ce i-ai spune? Nu-l putea privi. Abia dacă era capabilă să respire.

— Cred că sunt… confuză. Că atunci când mă uit la tine, azi, văd mult din omul de care m-am îndrăgostit, cel cu care m-am măritat. Dar nu văd atât de mult din omul pe care aproape am ajuns să-l urăsc. Îşi dorea s-o fi putut spune, dar cuvintele i se opreau în gât.

— Şi atunci… atunci privesc din nou, continuă ea în cele din urmă şi văd un om complet diferit. Un străin pe care nu-l mai cunosc.

— Deci eşti de acord că m-am schimbat? Glasul lui suna ca un duruit blând, instalându-se în jurul ei, uşurându-i inima. Kat dădu din cap, ridicând ochii spre chipul lui.

— Dar nu ştiu cum să reacţionez în faţa acestor schimbări. Nu ştiu cât de… autentice sunt. Sau cât de permanente.

— Bine. Asta o pot înţelege. Vrei să-mi dai o şansă să ţi-o demonstrez? Şi eu m-am vârât într-o cutiuţă, Katherine. Şi, schimbându-mă, cred că am crescut până când tiparul în care credeam că mă potrivisem s-a spart. Băgă maşina în marşarier şi ieşi cu spatele de pe alee. Kat privi automat peste umăr, pentru a se asigura că drumul e liber. Rand râse scurt:

— Ştii, asta mă irita ca toţi dracii. Să te uiţi peste umăr când sunt eu la volan. Vinovată, îşi răsuci rapid capul la loc.

— Iartă-mă. N-are nicio legătură cu aptitudinile tale de conducător auto. Pur şi simplu, cred, am senzaţia că două perechi de ochi fac mai mult decât una singură.

— Şi că două salarii fac mai mult decât unul singur.

— Încă o mai cred, Rand, dar doream mai mult decât un salariu. Era un sentiment de valoare personală, pe care statul acasă nu mi l-a oferit niciodată. În plus, mă simţeam singură, cu tine lipsind atât de mult. Singură, dornică de companie adultă. La colţ, Rand frână.

— O aveai pe Jenny. Cu mare efort, Kat îşi menţinu privirea drept înainte, în timp ce Rand se asigura la intersecţie.

— Adevărat, răspunse ea. Dar Jenny şi Karl aveau şi ei o viaţă proprie, după cum ştii. Nu puteam trăi din buzunarele lor. Maşina demară. Cât se poate de calm, Rand spuse:

— Ştiu asta. Am ştiut-o şi atunci. Am reuşit să continui mult timp cu credinţa că aveam nevoie să fiu

singurul susţinător al familiei pentru a mă dovedi vrednic ca bărbat, dar nu era numai atât.

— Altceva, ce mai era? întrebă Kat, după ce parcurseseră câteva străzi fără ca Rand să fi continuat.

— Nu, mm, voiam să lucrezi în locuri unde erau şi alţi bărbaţi. Kat se holbă la profilul lui hotărât.

— Tu nu aveai încredere în mine? Rand ridică din umeri, aruncându-i o privire fugară.

— Nici tu n-aveai încredere-n mine, Kat. N-o putea nega. Nu mai mult decât negase Rand vreodată că existau motive întemeiate să n-aibă încredere în el.

— Nu mi-am călcat niciodată jurămintele, spuse ea, după care aproape i se tăie respiraţia, întrebându-se dacă va spune şi el acelaşi lucru. Dacă o sperase într-adevăr, ar fi rămas dezamăgita. Ce voia, s-o mintă la fel cum îşi minţise tatăl ei soţia? Ar fi putut crede mai uşor o minciună – avusese Rand suficient interes ca să fabrice una – acum decât atunci?

— Ştiu, replică el. Am ştiut-o şi atunci, dar mă temeam că ai putea-o face. Că ai fi ispitită. Eram gelos. Nesigur. Kat trase adânc aer în piept. Întotdeauna, Rand i se păruse persoana cea mai plină de încredere în sine. Ideea că el s-ar fi simţit nesigur era aproape hilară. Aproape. Cu excepţia faptului că explica îngrozitor de multe lucruri.

— De ce? întrebă ea.

— Fiindcă… Lăsă fraza în suspensie, cu un oftat exasperat.

— De unde naiba să ştiu? Eram şi gata. Datorită felului cum arătai. Datorită faptului că niciunul dintre noi nu învăţase vreodată să aibă prea mare încredere în ceilalţi oameni. În clipa asta, nu mi-aş dori decât să ai încredere în schimbările pe care recunoşti că le vezi

la mine. Să ai încredere atâta cât să mă primeşti înapoi în viaţa ta… Într-un fel sau altul. Totuşi, Kat ezită.

— Nicio presiune, continuă el. Niciun contact sexual dacă nu eşti pregătită pentru un asemenea angajament. Doar să stăm de vorbă. Să fim împreună. Poate să ne facem curte, aşa cum n-am prea avut timp prima oară. Sau, dacă preferi, nimic mai mult decât prietenie. După un timp, Kat dădu din cap:

— Okay. Ne-am înţeles. Nu spuse, totuşi, în ce sens se înţeleseseră. Spre surprinderea ei, Rand nu insistă să afle ce anume acceptase. Care anume era varianta norocoasă. Ce dorea de la el, cu el? Conversaţii? Prietenie? Curte? Ceva vibra înăuntrul ei, la gândul că şi-ar face curte unul altuia.

Îi luă mâna stângă în mâna lui dreaptă, fiind cea pe care i-o putea atinge, şi i-o strânse, solemn, stângaci.

— E o înţelegere mai grozavă decât am avut de mult, mult timp, domnişoară Waddell. Kat zâmbi:

— Şi eu, domnule Waddell. Şi eu.

CAPITOLUL 10

A fost cea mai plăcută masă pe care o luaseră împreună de ani de zile, reflectă Kat în timp ce reveneau spre casă – în pofida faptului că-şi mâncaseră hamburgerii zemoşi în restaurant, nu în maşină şi folosiseră şerveţele ca să se şteargă la gură. Din timp în timp, vedea câte un firişor de sos pe buzele lui Rand şi se simţea străpunsă de un junghi fierbinte. Când şi când, îi observa privirea aţintită asupra gurii ei, încinsă şi tulburătoare, şi ştia că-şi amintea şi el. Niciunul din ei nu vorbea despre aceste amintiri. În chip ciudat, lucrul le făcea să fie cu atât mai vii pentru Kat. Mai târziu, în timp ce străbăteau

cvartalul pentru a o lua pe Katie acasă, Rand o apucă de mână şi o trase sub un copac, oprindu-se exact în faţa fostei case a lui Jenny şi Karl.

— Acum cine locuieşte aici? întrebă el.

Kat încercă să-şi continue drumul, dar Rand o reţinu lângă el, uitându-se spre casa pe care ea avea tot timpul grijă să n-o privească.

— O pereche mai vârstnică, răspunse ea. Nişte oameni foarte drăguţi.

— Au copii?

— O fiică adolescentă care vine uneori la mine să aibă grijă de copii şi încă una, la facultate.

— Vă vizitaţi?

— Nu, clătină Kat din cap. Rand, hai să mergem. E timpul s-o luăm pe Katie acasă.

— Ai mai fost în casa asta de când…?

— Da, spuse ea, pierzându-şi răbdarea. O dată sau de două ori.

Păruse aproape o profanare, să vadă mobila altora în casa lui Jenny, maşina altcuiva pe alee, altă zugrăveală pe faţadă. Intrase să le ureze bun-venit noilor vecini, cu speranţa că, văzând schimbările, ar putea şterge o parte din oribila claritate pe care o păstra amintirea ultimei sale vizite la Jenny. Nu reuşise.

— Ne-am certat, continuă Kat. Jenny şi cu mine. În ziua când îşi făcea bagajele să se ducă la părinţii lui Karl, de Crăciun. O adiere fugară străbătu coroana copacului, aruncând peste ei o ninsoare de petale de cireş.

— Am ieşit din casă valvârtej, furioasă. Şi n-am apucat niciodată să-i spun că-mi părea rău.

— O, iubito, spuse Rand, înlăturându-i din păr o mână de petale roz căzute. Jen o ştia. Şi pariez că-şi

dorea să-ţi fi putut spune şi ea că-i părea rău. Kat îl privi prin penumbra asfinţitului.

— Nu ştiu. Era supărată rău pe mine. El îi cuprinse bărbia în palmă, strecurându-şi vârfurile degetelor în părul ei. Kat tresări.

— Rand, şopti. Te rog, nu.

— De ce v-aţi certat, tu şi cu Jenny?

— Eu, ăă, simple… chestii. Rand îi percepu nota de deznădejde din glas. Ştia că ar fi fost mai bine să renunţe, dar trebuia să ştie.

— În legătură cu noi doi, nu? Kat închise ochii.

— Da, răspunse ea încet, privindu-l apoi. Cu noi. Vocea i se frânse pe rostirea acelui cuvânt. El o strânse la piept, cu gândul s-o îmbrăţişeze iar, doar pentru o clipă.

— Mă acuzase că nu te-am invitat să petreci Crăciunul cu n… cu copiii.

Rand strânse din dinţi, mângâindu-i şuviţele de păr mătăsos cu o mână încordată. Fusese vina lui. Lăsase ca Jen să vadă cât de abătut era, fiind Crăciunul şi trebuind ca în acel an să-l petreacă fără copiii lui. Fără copii şi fără Kat. Cu un an în urmă, Katie şi Nathan veniseră la el, iar Kat făcuse Crăciunul la Jenny şi Karl.

— Mi-a amintit, continuă Kat, cât de deprimată fusese în urmă cu un an şi m-a certat că nu te chemasem. Îi dădu mâna la o parte şi-l privi:

— Ai fi venit? Rand se gândi un moment.

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

— I-am spus că eram sigură că n-ai fi venit. Dar nu din motivul ăsta nu te chemasem. Mi-era… teamă să te văd. Teamă să privesc în faţă porcăria pe care o făcuserăm din toată situaţia. El o îmbrăţişă strâns:

— Porcăriile pot fi curăţate, Katherine.

— Nu şi asta, Rand, îl contrazise ea, eliberându-se.

— Nu băga mâna-n foc, puiule. Cred că deja am luat un start al naibii de bun. Nu suntem prieteni?

— Sigur. Suntem prieteni. Cel puţin învăţaseră cum să-şi ceară scuze fără a le sări muştarul. Şi poate că „prietenia” nu era un început chiar atât de rău.

— Prietenii, zise Todd, îşi spun unul altuia ce-i roade, Kat. Toată după-amiaza ai stat bosumflată, abia dacă ai scos o vorbă. Pe lângă entuziasmul tău faţă de jocul triplu al lui Redmond, până şi un cioclu ar fi părut vesel. Ce este? Soţul ăla al tău?

— Nu e soţul meu. Mi-e dor doar de copii. Niciodată nu mă simt bine când ei nu sunt aici. Ştii asta.

— Mda, dar niciodată nu te posomorai aşa ca acum, când îi lua cu el. Îţi plăceau weekend-urile libere.

— Da, numai că ăsta-i al doilea weekend la rând când au plecat toţi trei în sânul naturii. Ştiu că ne-am înţeles să nu mai respectăm cu stricteţe weekend-urile, dar nu mi se pare prea corect să fi făcut asta. Acum stă cu ei mai mult decât mine.

Rand o invitase şi pe ea, atrăgându-i atenţia că în rulota pe care o închiriase era loc mai mult decât destul. Kat rezistase eroic tentaţiei şi refuzase.

— Dacă nu ţi-a convenit, zise Todd, ai fi putut s-o spui. Kat aruncă o privire piezişă:

— Copiii voiau să meargă. Nu-i pot priva de distracţii numai fiindcă mi-e dor de ei.

— Cred, spuse Todd, dându-şi pe ceafă cascheta de baseball, că de Rand ţi-e tot atât de dor, dacă nu chiar mai mult decât de copii. Kat îşi mototoli şerveţelul de hârtie pătat cu muştar şi-l aruncă într-un

coş de gunoi, la capătul parcării.

— Asta-i ridicol.

— Chiar aşa? întrebă el, deschizându-i portiera Jeepului. N-aş crede. Kat nu spuse nimic şi urcă. N-avea ce să zică. Cum i-ar fi putut respinge afirmaţia, când nici măcar nu era sigură că greşea? Todd se aşeză la volan, privind cum ieşeau pe rând din parking maşinile altor suporteri, mai grăbiţi decât ei.

— Voi înceta să te mai vizitez, spuse, într-un târziu. Nu cred că ar trebui să ne mai vedem.

— Nu! protestă Kat. Todd, de ce?

— Fiindcă, eu cred că-i timpul să-ţi faci şi tu o viaţă a ta, Kat, răspunse el, înscriind în fine jeepul într-un spaţiu dintre celelalte maşini. O viaţă care să-l includă şi pe soţul tău. Eşti îndrăgostită de el. Îl doreşti? Dă-i bătaie. N-aştepta să vină el la tine. În zilele noastre, bărbaţii se tem să mai facă asta.

— Rand? pufni ea. Rand nu se teme de nimic.

O fi râs ea atunci, dar, în următoarele câteva zile, cuvintele lui Todd continuară se bântuie.

Prima oară se întâmplă când veni acasă de la slujbă şi descoperi că Rand săpase două fâşii de gazon paralel cu aleea. Adusese un camion întreg de pământ-deflori şi, la sosirea ei, tocmai termina de plantat pansele, reprezentând o sumă de dolari şocantă. Culegând una, Rand veni spre maşina sa, în timp ce Kat deschidea portiera. Îi oferi floarea, privind-o în ochi:

— Pentru tine, doamna mea. Aş fi dorit să fie o duzină de trandafiri roşii, dar încă n-au înflorit. Năucită şi incredibil de mişcată de gestul său romantic, Kat luă floricica, mângâindu-şi obrazul cu petalele violete, catifelate.

— Mulţumesc, Rand. Dorise să fie un răspuns

însufleţit, prietenesc, dar ieşi sub forma unei mici şoapte frânte. Clipind rapid din ochi, coborî privirea spre pansea. Ştia că o făcuse numai datorită celor spuse de ea despre lipsa lui de romantism, dar, cu toate acestea, îi atinsese o coardă sensibilă.

— Hei, replică el, doar n-o să plângi! Pentru tine am făcut-o. Voiam să te fac fericită. Kat înghiţi un nod.

— Ştiu. Şi sunt. Foarte fericită. Privi singura panseluţă pe care-o ţinea în mână, apoi culorile vii adunate lângă bordură.

— Sunt foarte frumoase şi-mi dau seama cât ai muncit. Îţi mulţumesc.

Rand se rezemă cu şoldul de capota maşinii ei şi-i cuprinse talia cu un braţ:

— Asta-i tot ce capăt? întrebă, sugestiv. Inima lui Kat începu să bată repede. Privi în jur.

— Unde-s Nathan şi Katie? Rand rânji:

— În spate. Se joacă într-un morman de nisip pe care l-am adus eu. Aşa că suntem complet singuri.

— Aha. Erau departe de-a fi singuri. Se vedeau vecini cât era strada de lungă, lucrând în grădini, tunzând peluze, plimbându-se. Copii care se jucau, se dădeau cu bicicleta, cu skateboard-urile, cu patinele cu rotile. Dar chiar aveau vecinii vreo importanţă? Nu. Nu atât de mare. Îşi strecură o mână pe după capul lui, îi trase faţa în jos şi-l sărută pe buze. Rand nu se mişcă, acceptând doar ceea ce-i oferea ea, dar, păşind înapoi, Kat văzu câtă plăcere îi făcuse.

— Poftim, spuse, simţind cum o inunda pe dinăuntru o bulboană de fericire. Satisfăcut? Rand râse tare şi o îmbrăţişă strâns, ridicând-o de la pământ.

— Nici pe departe. Dar mă mulţumesc cu ce pică. Deocamdată.

Seara aceea păru să stabilească un sistem. Kat venea acasă şi, dacă era frumos afară, îi găsea în grădină, uneori cu copiii alături, alteori nu, Când se întâmpla astfel, Rand găsea în mod normal un motiv întemeiat ca ea să-l sărute, sau s-o sărute el. Kat ajunsese s-o aştepte, să fie nerăbdătoare, să speculeze în cursul zilei ce scuză va găsi Rand ca să-şi frece buzele de-ale ei, s-o tragă aproape şi s-o ţină un moment în braţe. În ziua de după ce-o văzuse examinând bobocii graşi ai arbustului de liliac şi o auzise încurajându-i să înflorească pentru prima oară în viaţa acestuia, o întâmpină acasă cu un enorm buchet de liliac vânăt-închis, pus într-o vază din living.

— Mi l-a dat o doamnă drăguţă care stă cu câteva case mai încolo, spuse el. M-am oprit şi-am întrebat-o de ce liliacul ei înfloreşte şi al nostru nu. Zice că al ei e un arbust bătrân, cu rădăcini adânci şi e plantat chiar lângă casă, la adăpost. Poate-ar trebui să-l mutăm şi pe-al nostru?

Lui Kat îi plăcea din ce în ce mai mult să audă pronumele „nostru” şi „noi”.

Dar abia seara când dansară împreună o făcu să-şi dea seama că Todd avusese perfectă dreptate. Era îndrăgostită de Rand.

În seara aceea de sâmbătă, când el le spusese copiilor că în acest weekend nu pleacă nicăieri, fiindcă şi mama lor merita să petreacă puţin timp cu ei, venise să-i culce ca de obicei. Apoi, conform unui alt nou obicei, se aşezase lângă Kat şi statură o vreme la şuetă. Diferenţa interveni în clipa când Rand se ridică şi o luă de mână.

— Crezi că de-acum dorm adânc? o întrebă.

— Presupun că da. De ce?

— Fiindcă am ceva pentru tine. Jos.

— Zău? îl lăsă Kat s-o ridice în picioare. Ce?

— O surpriză. Vino să vezi. Făcuse curat în subsol, restabilind o ordine care nu mai existase acolo de ani de zile. Gunoaie, mobilă veche, cutii – cu un conţinut necunoscut – fuseseră stivuite pe lângă pereţi, lăsând loc liber, întins la mijloc. Se vedea clar că Rand spălase pe jos, căci vopseaua cenuşie a pardoselii lucea ca oglinda.

— Rand! Deci asta ai făcut toată după-amiaza. Credeam că desenai.

Se simţise lezată că, în acest weekend pe care catadicsise să-l petreacă acasă, îi lăsase ei singură grădina. O făcuse ostentativ, pentru a o lăsa să-şi petreacă timpul cu copiii care se jucaseră amândoi cu prietenii, toată ziua.

— Îţi mulţumesc, spuse. Subsolul avea nevoie de mult de-o curăţenie generală.

— A, dar nu de-asta am făcut-o. Ţine-te de mâna mea, ordonă Rand şi apăsă comutatorul lămpilor cu neon; încăperea se cufundă instantaneu în beznă. Acum hai cu mine, o chemă. Intrigată, Kat îl urmă, mişcându-şi încet picioarele, deşi ştia că nu-i stătea în cale niciun obstacol. Rand ajunse la capătul subsolului şi deschise uşa spre apartament, după care intră şi apăsă un alt comutator.

O lumină blândă inundă subsolul, de la lămpile pe care le instalase împrejurul pereţilor, iar odată cu ea prinseră să se răspândească acorduri muzicale. Kat văzu că-şi scosese boxele din apartament şi le amplasase în capetele opuse ale încăperii. Rămase nemişcată, ascultând notele dulci ale melodiei şi înfruntându-şi durerea din gât. Era una din bucăţile pe care le plăcuse odinioară să danseze.

— Oh, Rand… Îi întâlni ochii şi-i văzu intensitatea

din privire, unde se ghicea un miliard de întrebări.

— Nu ţi-am mai auzit muzica de câteva săptămâni, spuse el. Credeam că poate simţi lipsa dansului.

— Aşa e, dădu ea din cap.

— Unde e? întrebă Rand, cu încordare în glas. Prietenul tău, cel cu care dansai?

— Ne-am înţeles că nu ne potriveam. Deci, se pare că-mi lipseşte partenerul de dans. Rand clătină din cap:

— Poate că nu. Râse, conştient de sine însuşi, auzindu-şi vocea o idee cam frântă.

— Domnişoară Waddell, continuă el mai ferm, dar Kat observă că mâna pe care i-o întindea, cu palma în sus, tremură puţin. Îmi acordaţi, vă rog, acest dans?

Kat începu să tremure, lăsându-i-se în braţe şi simţindu-le cum o cuprindeau. Parcurseseră un circuit complet al ringului, fără o vorbă. Mai făcură unul, iar el îşi mută mâna pe care i-o ţinea la spate, coborând-o până la curbura şoldului. Kat o simţea fierbinte prin haine. Paşii li se potriveau perfect. Îi simţea intenţiile şi se mişca instinctiv odată cu el. Întotdeauna fusese aşa. Rand o răsuci, o aplecă, o privi în ochi şi surâse cu satisfacţie.

— Frumoaso, spuse el. Kat i se rezemă de braţ:

— Nu-s îmbrăcată cum se cuvine pentru aşa ceva. Regreta blugii şi tricoul. Înainte vreme, întotdeauna când dansaseră în living-room-ul nemobilat, se îmbrăcase anume. Făcuse parte din ritual, din distracţie.

— Ar fi trebuit să port o fustă înfoiată.

— Îţi pot vedea fusta, replică el, învârtind-o pe ring. E albastră-vie, cu flori albe. Iar când fac aşa – şi o roti într-o piruetă ameţitoare – se învolburează de

jur-împrejurul tău. Kat râse. Chiar mai ţinea minte fusta de bumbac pe care-o avea când se căsătoriseră?

— Cât de lungă e? îl provocă ea.

— Când dansăm apropiaţi, aşa – o lipi strâns de el – îţi ajunge exact până la genunchi. Dar când fac aşa – şi din nou o îndepărtă de el învârtind-o, rotind-o iar şi iar în jurul ei, ţinându-i o mână pe cap – se ridică şi-mi înfăţişează coapsele până la dantela chiloţeilor. Iar ei, şopti el în continuare, trăgând-o din nou la piept, sunt roşii-aprins, cu dantelă neagră. Sunt incredibil de sexy, şi-mi vine să mă uit şi să mă tot uit. Cuvintele acestea o străpunseră ca o prelungă lance a dorinţei, iar Kat se cutremură, ca şi cum Rand s-ar fi uitat într-adevăr la chiloţii ei şi i-ar fi găsit

„Incredibil de sexy”. Dansară până rămaseră fără suflu, uscaţi complet, când Rand desfăcu berea. Se aşezară pe marginea unei stive de lemne, rămase de ani de zile. Kat se întreba când avea să-nceapă s-o farmece cu sărutările cărora ştia că nu putea să le reziste, se întreba când avea să-ncerce s-o atragă în apartamentul lui, în patul lui… Se mai întreba şi dacă va fi în stare să reziste acestui lucru.

Însă nu fu nevoită să rezolve această dilemă. După ce se odihniră, începură iar să danseze, până trebui să mai ceară o pauză.

— Mda, şi eu vreau, răspunse Rand, trecându-şi o mână prin părul umed şi scoţând-o complet cleioasă. Trupul meu nu mai e obişnuit cu gimnastica de soiul ăsta. E vremea de culcare. O cuprinse cu braţele, o conduse până la uşa bucătăriei şi-i pecetlui buzele cu o sărutare fierbinte.

— Îţi mulţumesc. A fost cea mai minunată seară a mea, cum de mult, mult timp n-am mai avut. Şi, mângâind-o cu un deget pe obraz:

— Crezi c-o mai putem repeta vreodată? Kat nu putea vorbi. Putu doar să dea din cap afirmativ.

— Bine, spuse el. O vom face în curând. Se întoarse şi reveni la subsol, lăsând-o pe Kat să se târască până-n patul ei. Ceea ce-i readuse în minte cuvintele lui Todd.

Dacă trebuia făcut un anume pas pentru a schimba relaţia lor, pentru a progresa, îi revenea ei într-adevăr rolul de a-l face?

Dorea să-l facă. Şi, fără-ndoială, ştia şi cum. Noaptea nu trebuise să se sfârşească astfel. Ar fi putut schimba oricând mersul evenimentelor. De ce n-o făcuse?

De-a lungul săptămânilor petrecute cu Rand, revenit în casă, văzuse cât de drastic se schimbase. Dacă n-ar fi existat sfaturile pe care recunoştea că le primise, Kat ar fi fost mai puţin dispusă să creadă că acele schimbări puteau fi reale, sau de durată. Dacă nu i-ar fi văzut cu propriii ei ochi noile atitudini, profunzimea de înţelegere, nu numai a ei şi a nevoilor sale, dar şi a sa însuşi şi a motivaţiilor care-i guvernau acţiunile, s-ar fi îndoit că era capabil de maturizare într-un asemenea grad. Şi se schimbase şi ea. Şi ea se maturizase. Precum şi relaţia lor. Da, încă se mai certau. Uneori, aproape că se luau la bătaie. Dar exista o deosebire distinctă, îşi spunea Kat. Niciunul nu se mai repezea să-l rănească pe celălalt, ca odinioară. Se abţineau amândoi; şi recunoscuse deja că acum le era mai uşor să-şi ceară scuze. Asta trebuia să fie privită ca un progres, dar era oare de-ajuns? Şi dacă… Kat se rostogoli în pat, încercând să alunge gândul, încercând să-şi înăbuşe sentimentul de greaţă pe care i-l provocau întotdeauna aceste amintiri. Totuşi, amintirile şi sentimentele dădeau

buzna. Dacă Rand avea să-şi ceară iertare pentru lucrul acela? Dacă avea s-o roage să-l ierte pentru ceea ce cândva păruse de neiertat? L-ar fi putut ierta?

Poate ar fi fost în stare să-l iubească din nou pe Rand. Ar fi putut să-l primească înapoi. Dar cum să mai poată avea încredere în el? Avea să se-ntrebe, de fiecare dată când erau despărţiţi, dacă nu cumva era cu altă femeie? Avea să lase gândul s-o bântuie aşa cum se întâmplase în lunile de înstrăinare dinainte ca ea să-l fi părăsit? Continua îndoială avea să acrească orice nouă relaţie s-ar fi putut forma între ei? Ştie că alte femei reuşiseră să ierte infidelitatea. Se întreba, totuşi, dacă fuseseră vreodată capabile să uite. Dacă ei şi lui Rand le era menită vreo şansă, ştia că trebuia să găsească o cale de-a le izbuti pe amândouă.

— Te invit la cină, spuse Rand peste câteva zile. Spre surprinderea ei, lui Kat îi fu foarte uşor să surâdă şi să fie de acord. Nu tot atât de uşor era să-şi ascundă nerăbdarea. Se aşeză, uimită de masa ce-o pregătise el şi de bucuria evidentă pe care i-o pricinuia gătitul. Ca şi cum friptura de vită, cartofii prăjiţi crocanţi, budinca de Yorkshire şi două zarzavaturi n-ar fi fost de-ajuns, Rand aduse o prăjitură de ciocolată siropoasă, cu glazură de-un deget, lucitoare, la desert. Kat mâncă până la ultima firimitură şi se linse pe degete.

— Haide, mărturiseşte, spuse ea, după ce Rand le permisese copiilor să se uite la televizor în livingul apartamentului lui; Rand umplu două ceşti de cafea şi, printr-un consimţământ tacit reciproc, rămaseră la masa din bucătărie. Te-ai furişat până la un magazin de delicatese şi-ai cumpărat toate astea de-acolo.

Rand râse:

— Nici prin gând nu-mi trece să mărturisesc aşa

ceva. Toată după-amiaza am trudit pe brânci la aragazul încins. Devenind serios, îi luă mâna şi o strecură sub masă, ţinând-o într-a lui.

— Ţi-am mai spus, Kat, m-am schimbat. Kat îşi menţinu degetele încârligate în mâna lui.

— Da. Ştiu că te-ai schimbat. Zâmbi, eu gândul la seara când dansaseră împreună. Rand cel de altă dată, ar fi folosit seducţia pentru a obţine ceea ce voia. Era o capacitate a noii sale maturităţi pe care n-o avea.

— Când ai descoperit că-ţi place să găteşti? Rand rânji:

— Când m-am plictisit de sandvişuri cu unt de arahide, am urmat un curs de gospodărie. Instructorul a declarat că am vocaţie nativă şi mi-a dat lecţii suplimentare, acasă, după încheierea cursului, aşa că am putut învăţa un pic mai mult chiar. Suntem şi-acum buni prieteni. Kat simţi trupul devenind încordat, dar se strădui să-l privească în continuare în ochi.

— Ştia ea ce ştia. Eşti un gospodar înnăscut.

— Ştia el ce ştia, repetă Rand, accentuând prenumele. Facem multe lucruri împreună, Joe şi cu mine. Vreau să-i cunoşti, pe el şi pe soţia lui. Mă gândeam să-i invit în seara asta, dar aici e prea puţin loc să ne distrăm. Kat îşi simţi surâsul subţiindu-se. „Aha”-ul ei fu o şoaptă sufocată. Dregându-şi vocea, spuse:

— Poate că i-am… i-ai putea invita odată, şi să-i primeşti în sufrageria de sus. Degetele lui Rand se strânseră imperceptibil

— Poate cândva o s-o facem. Rămaseră amândoi tăcuţi, ascultând sunetele din living-room Televizorul. Copiii chicotind. Apoi, calm, Rand spuse:

— Kat, n-a fost nicio femeie. Se holbă la el până

începură s-o ardă ochii, după care lăsă privirea în pământ.

— Îmi pare rău. El îi ridică faţa la loc:

— De ce? Fiindcă tu ai avut bărbaţi? Suntem divorţaţi, Kat. Aveai tot dreptul.

I-ar fi putut spune că relaţiile ei cu Craig şi Todd se rezumaseră doar la simple întâlniri, dar n-o făcu. Nu era gata pentru confesiuni de acest gen. Nu ştia cum le-ar putea interpreta el, sau ce concluzii ar fi dorit ea să tragă – dacă era vorba de vreo concluzie.

— Nu asta am vrut să zic, spuse. Îmi pare rău dacă te-ai… simţit singur. Ştiu cum e acolo, în lumea de-afară. Primejdios.

— Ştiu cum să practic sexul asigurat, dacă e nevoie, replică el liniştit. Dar, cum am spus adineauri, pur şi simplu n-aveam stare. Îi adresă un rânjet strâmb:

— E un lucru pe care-l avem în comun, majoritatea bărbaţilor din grupul meu de discuţii. Se pare că bărbatul proaspăt despărţit de nevastă se transformă într-un babuin, fie devine un introvertit.

— Iar tu ai devenit introvertit. Dădu din cap:

— Mai vreau să ştii şi altceva. Amestecă în cafea cu linguriţa, o bătu de buza ceştii şi o puse cu grijă în farfurioară, înainte de a o privi din nou pe Kat:

— Niciodată n-am avut vreo altă femeie. După ce ne-am căsătorit.

— N-am avut nicio legătură. Îl privi cu ochi mari, nevenindu-i să creadă, amintindu-şi de toate angoasele ei. Avusese pneumonie, fusese atât de bolnavă încât nu mai putea face faţă la nimic. Sunase la ziar, pentru a le cere să-l aducă pe

Rand acasă de unde l-or fi trimis. I se răspunsese că era desigur o confuzie, că nu plecase în deplasare,

ci în concediu. Îşi luase câteva zile libere, de urgenţă.

— Nicio legătură? O privi în adâncul ochilor:

— Nicio legătură. Nici măcar vreo aventură de-o noapte. Nicăieri, Kat. Niciodată. Nici măcar o singură dată. Deodată, îl crezu. Sângele i se scurse din cap. Îl simţea fugind. Îl simţea adunându-i-se în picioare, unde pulsa în spasme grele, incomode. Încercă să vorbească, dar în primele momente nu putu rosti niciun cuvânt. După câteva clipe, şopti, chinuită:

— Atunci, unde-ai fost? Pe chipul lui Rand se aşternu expresia aceea fermecată de care se temea şi pe care o ura cel mai mult. Deşi o privea în ochi, simţi că închisese undeva o parte importantă de sine însuşi… undeva unde ea să n-o poată vedea, şi o făcuse anume.

— Am avut ceva… aveam nevoie să mă gândesc la ceva în linişte. Kat trase aer adânc în piept, aer pe care-l simţea ca şi cum ar fi vrut să se elibereze într-un urlet.

— Dar de ce? întrebă, pe un ton încordat de durere.

— De ce n-am negat-o? Când m-ai acuzat? Dădu din cap, cu o mişcare frântă. Rand descria cercuri mici, grijulii parcă, pe masă, cu coada linguriţei, privind-o, încetând s-o mai privească…

— Nu-s complet sigur. Fiindcă acuzaţia ta m-a durut foarte tare, pe de o parte. Şi fiindcă…

— Fiindcă? îl îndemnă Kat; el ridică din umeri. Fiindcă îţi căutai o cale de scăpare? Din căsnicia noastră? Rand îi aruncă o privire, iar nefericirea pe care o simţi Kat se reflectă din ochii, din sufletul lui.

— Pe-atunci, nu mai era cine ştie ce căsnicie, Kat. I se pusese un nod atât de mare în gât, încât abia dacă mai putea vorbi, dar făcu un efort:

— Ştiu că nu era. Dar, poate ar fi fost o căsnicie mai reuşită, dacă-ţi păsa destul ca să-mi negi acuzaţiile. Şi să-mi spui unde fuseseşi. Rand o strânse de mână:

— Şi poate ar fi fost o căsnicie mai reuşită dacă n-ai fi formulat niciodată acea acuzaţie. Dădu din cap.

— Dar eu credeam ceea ce am spus. Când am spus-o. Era singura explicaţie pe care-o puteam găsi pentru faptul că nu erai acolo unde spuseseşi că te duci.

Vreau să zic, era singura explicaţie cu sens.

— Pari… pari c-ai fi gata să crezi puţin mai mult în mine, acum.

— Da. E ciudat, dar acum chiar te cred. Atunci, însă, chiar dacă ai fi negat totul, probabil că nu ţi-aş fi acceptat explicaţiile, deoarece… Ezită, plecând ochii, după care se sili să-l privească din nou.

— Deoarece nu voiam să-mi admit propria responsabilitate pentru problemele noastre. Nu făceam din locuinţă un cămin foarte fericit pentru tine. De mult n-o mai făcusem. Nu era de mirare că-ţi doreai o… vacanţă departe de mine. Rand îi atinse faţa cu vârful unui deget, trasându-i o linie de la ochi până la bărbie.

— Nimic n-a fost din vina ta, nu mai mult decât dintr-a mea. Ah, Kat, nu plânge, iubito. Clipi din ochi, surprinsă să constate că, într-adevăr, plângea.

— Te rog, spuse el, cu glasul frângându-i-se. Chiar nu mă împac deloc bine cu lacrimile tale. Kat îşi şterse faţa cu un şerveţel de hârtie mototolit şi se ridică stângace în picioare.

— Eu chiar nu mă-mpac deloc bine cu nimic din toate astea, Rand. Aş vrea să ies la o plimbare. Vrei să culci tu copiii, te rog? Rand o privi de jos în sus,

rămânând aşezat, apoi răspunse:

— Sigur. Fără o vorbă, Kat ieşi din apartament. Când se întoarse, toată casa era întunecată, cu excepţia unei lumini aprinse în living-room. Rand ridică privirea de pe cartea pe care-o citea, apoi se sculă în picioare. Veni spre ea, întinzându-i mâna. Ea i-o prinse. Auzea muzica în surdină la instalaţia stereo.

— Dansează cu mine, Katherine, îi ceru el. Trecu în braţele lui, iar Rand îşi lipi obrazul de-al ei. Se bărbierise proaspăt, mirosea picant, sexy, masculin. Trupul îi era dur, cu dorinţa conturată vizibil pe abdomen.

Kat îşi frecă faţa de obrazul lui neted, îi mângâie braţele, urmând contururile bicepşilor umflaţi. El o legăna, strecurându-şi mâinile pe sub betelia blugilor ei, atingându-i pielea goală de la baza spinării. Kat oftă. Oftă şi Rand. Muzica spori în intensitate şi rămaseră locului cu picioarele nemişcate, agăţându-se unul de altul, în timp ce se unduiau pe loc, dansând un dans de soi nou pe-o melodie de soi vechi. Într-un târziu, Kat vorbi, fără să-l privească.

— De ce nu mi-ai spus adevărul, Rand? în ultimele câteva săptămâni, adică. Au fost destule ocazii. El tăcu un minut, apoi oftă iar, spunând:

— Nu credeam că o să accepţi.

— Şi în seara asta de ce-a fost altfel?

— Nu-s sigur. Păreai dintr-odată mai… receptivă faţă de mine. Ca şi cum ai fi încetat să-ţi mai înfrunţi sentimentele pe care mi le nutreşti. Kat ridică privirea:

— Încetasem. Am încetat. Te iubesc. Făptura lui masivă se cutremură în cercul braţelor ei.

— Katherine… Suna ca o rugăciune de recunoştinţă. O cuprinse tandru, mângâind-o pe tot

trupul, răsfirându-i părul, depunându-sărutări dulci, gingaşe, pe tâmple, pe obraji, gât, apoi strângând-o din nou la piept, continuând să se legene în ritmul muzicii ce le umplea amândurora sufletele.

— Hai să ne culcăm împreună, spuse ea, cu vocea tremurătoare şi faţa îngropată la pieptul lui. Vreau să fac dragoste cu tine, Rand.

El îi ridică faţa şi o privi în ochi, zâmbindu-i, după care îi mângâie gura cu buzele sale. Lui Kat i se opri respiraţia în gât. O săltă în braţe şi o purtă până în dormitor, lăsând-o pe propriile-i picioare imediat după ce intră. Împingând-o, închise uşa cu greutatea ambelor lor trupuri rezemate de ea.

Sărutând-o înfocat, vârî mâna prin spatele ei şi răsuci rapid mânerul uşii. Micul ţăcănit trimise fiori de nerăbdare prin trupul lui Kat. Deschise gura în calea limbii lui iscoditoare, i-o întâlni şi-i răspunse cutreierător. Apoi, încet, fără tragere de inimă, ezitând între alte sărutări mai profunde şi restul necesităţilor, se despărţiră.

— Te iubesc, Katherine, repetă el, ridicându-i mâna şi sărutând degetele împodobite cu inele. Kat îi înfruntă privirea:

— Te iubesc, Rand. Rand desfăcu banderola ce-i ţinea părul strâns la spate. Pletele i se revărsară, răcoroase şi parfumate, peste mâinile lui, în timp ce-i cuprindea ceafa. Din difuzoarele aflate în colţurile dormitorului, melodia continua să pulseze precum dorinţa ce pulsa prin el. Încercă s-o aline cu sărutări, cu mângâieri, dar aceasta continua să crească iar şi iar, până deveni întreaga lui existenţă. Kat îşi lăsă capul pe umărul lui, în timp ce Rand o îndepărta de uşă, preluând-o într-un alt dans, aproape lipsit de paşi. Pe când o întorcea, aplecând-o pe spate, Kat zări toată

camera, pe care umărul lui i-o ascunsese.

Lampa de pe noptieră arunca o lumină blândă peste patul de alamă. Cuverturile erau date la o parte. Pe o pernă stătea un trandafir roşu ca sângele, din tufele pe care Rand tocmai le sădise. Pe cealaltă, o cutie de prezervative.

Un râset scăzut, răguşit, îi bolborosise din piept:

— Văd. N-a fost nevoie să ţi-o cer. O plănuiseşi dinainte. Rand făcu o mutră foarte serioasă:

— O plănuisem, Katherine. Dar, da, a fost nevoie s-o ceri. Ea îi cuprinse faţa în căuşele palmelor:

— Şi dacă n-o ceream?

— Atunci, zâmbi Rand cu o undă de durere, ai fi venit aici singură, mi-ai fi văzut pregătirile prosteşti şi ai fi râs. Kat îşi înghiţi nodul cât pumnul.

— N-aş fi râs, Rand. Nu de tine. De tine, niciodată. El trase aer în piept, adânc, nesigur. Ochii îi sticliră, în timp ce-i urmărea cu mâinile forma taliei şi-a şoldurilor.

— Şi ai cerut.

— Am cerut, nu-i aşa? Respiraţia i se acceleră, deopotrivă cu bătăile inimii.

— Şi ce… ce-ai să faci acum?

— O mulţime, răspunse el, muşcându-i uşurel pielea fină de sub bărbie. O mulţime mare, mare, de lucruri. Lucruri încete, chinuitoare, lucruri care te vor face să-mi cerşeşti să mă opresc. Îşi strecură mâinile în părul ei şi se sărutară din nou, prelung, înfocat, provocator.

— Şi lucruri care te vor face să-mi cerşeşti să nu mă mai opresc. Kat se cutremură.

— Abia… aştept.

— A, zâmbi Rand, dar va trebui să aştepţi.

CAPITOLUL 11

— Aşa crezi? Kat îi trase capul în jos, începând din partea ei puţină tortură.

Zâmbi când în sfârşit Rand se desprinse, smulgându-şi lobul urechii din dinţii ei care-l hărţuiau. Dansul lent, senzual, îi purtase până lângă pat. Kat aruncă o privire într-acolo, spre trandafir şi prezervative.

— E drăguţ să văd că practicul meu soţ încearcă să fie şi romantic.

Rand n-o corectă în privinţa stării lor civile, ci doar zâmbi şi-i descheie încet bluza. Când termină, culese trandafirul de pe pernă şi i-l plimbă de la frunte până în vârful bărbiei, apoi în jos printre sâni şi peste abdomen.

— Îmi pare rău pentru toate florile pe care nu ţi le-am dăruit. Ea luă trandafirul şi-i inhală mireasma, după care puse o sărutare în vârful bobocului şi, cu ajutorul acestuia, o transferă pe buzele lui.

— Îmi pare rău pentru toate momentele când ai fi putut-o face şi atitudinea mea te-a descurajat. El îi trase bluza de pe umeri şi în jos de-a lungul braţelor, în timp ce-o săruta pe gât. Kat îi scoase T-shirtul din pantaloni şi peste cap.

— Nerăbdătoare? întrebă Rand, rânjind, în timp ce apărea de sub tricou.

Ea îi atinse un sfârc cu vârful limbii, apoi îl zgârie uşurel cu unghiile pe piept. Ambele lui sfârcuri se încordară ca două arcuri.

— A, da. Îl răsuci şi sărută cei trei mici pistrui de sub omoplat, doar pentru a-i reaminti că erau acolo şi că nu era absolut perfect.

— Tu mă faci să fiu nerăbdătoare.

— Tu mă faci să-mi ies din minţi. Rand se zbătea sub asediul buzelor asupra spinării lui. Când Kat îi

străbătu cu vârful limbii toată coloana vertebrală, până la talie, se răsuci scurt cu faţa spre ea, apucând-o de umeri.

— Vreau să nu ne grăbim, Kat. Ea îşi plimbă unghiile pe spatele lui, iar Rand arcui şira spinării, repezindu-şi şoldurile în trupul ei.

— Zău? îl întrebă.

— Ţi-arăt eu ţie ce păţesc vrăjitoarele lascive, replică el, în timp ce burta i se încorda puternic. Pantalonii îl strângeau aproape insuportabil, dar nu îndrăznea să şi-i slăbească, altfel dansul s-ar fi sfârşit înainte de-a începe. Degetele îi tremurau în timp ce moşmondea la închizătoarea din faţă a sutienului ei. Când sânii îi rămaseră liberi în mâinile lui, îi cuprinse şi-i ridică. Aplecându-se, îl linse întâi pe unul, apoi pe celălalt. Kat icni simţindu-i limba aspră pe sfârcurile ei, expediind junghiuri de senzaţii de-a lungul nervilor, pentru a culmina în uter. Muşchii abdominali i se contractară şi se cutremură din străfundurile făpturii.

Înfigându-şi degetele în braţele lui, îi gustă aroma pielii, în vreme ce dinţii săi îl muşcau uşurel de umăr. Piciorul ei stâng se caţără pe dinapoia piciorului lui drept, iar mâna lui Rand îi captură genunchiul, ţinându-i piciorul sus, pe când îşi împingea coapsa spre centrul ei, în pulsaţii ritmice.

Rapid, în replică, îl apăsă cu sânii pe pieptul gol, frecându-l încoace şi-ncolo. Rand gemu şi-i eliberă genunchiul, reveni cu gura la sânii ei, apoi în jos peste pântec. Se lăsă în genunchi, trasându-i cu buzele o linie prin faţă până se izbi de bariera pantalonilor. Apucându-i şoldurile, îşi îngropa chipul în locul de îmbinare a coapselor, căldura respiraţiei lui prin ţesătură expediind în tot trupul ei un uragan de dorinţe. Îi desfăcu blugii, îndepărtând în lături centura

pentru a trage fermoarul în jos. Apoi coborî încet pantalonii peste şolduri şi coapse, ridicându-i uşurel picioarele pentru a i-i scoate cu totul.

Kat tremura, tremura, agăţându-se de umerii lui, de cap, în timp ce Rand îşi croia drum din sărutări coborând spre genunchi, apoi din nou în sus şi iar în jos, până la celălalt. Sărutările o ardeau prin chiloţii mătăsoşi. Îşi strecură un deget pe sub elastic, mângâindu-i şoldul, despărţind marginea, explorând.

— Destul, gâfâi ea. Te rog, ajunge. Gemea. Făcea exact ceea ce-i spusese el c-o va determina să facă, cerşindu-i să înceteze. Dar trebuia. Trebuia să se oprească, altfel devenea prea mult şi avea s-o ucidă.

— Încă nu, răspunse el, şi-i scoase chiloţii. În timp ce-i ridica picioarele, pe rând, îi sărută degetele acestora. Când termină, tot trupul ei se zguduia şi ardea. Rand se aşeză pe călcâie, privind-o.

— Nu, murmură ei. N-am s-o fac. Niciodată. Kat îl privi buimacă, prin ceata dorinţei.

— Ce? Vocea suna ca un horcăit.

— Am să-ţi cumpăr toate mătăsurile şi dantelele pe care le vrei, spuse el, plimbându-şi mâinile peste trupul ei. Dar nu ca să le porţi în pat. Aşa te vreau, Kat. Toată numai piele netedă. Toate culorile dulci şi pale din care eşti tu alcătuită.

— Oh…

Era cel mai sălbatic, mai extravagant de romantic lucru pe care i-l spusese vreodată, iar ciudăţenia era că, din câte credea ea, Rand n-avea nici cea mai vagă idee că era romantic. Zâmbi spre faţa ei radioasă, apoi îşi lăsă privirea să alunece în jos peste sânii care se înălţau şi coborau în ritmul respiraţiei ei dezordonate, îşi arcui mâinile împrejurul coapselor sale. Degetele mari despărţiră părul moale, palid,

dintre picioare şi, găsind-o umedă, lunecoasă şi pregătită, o mângâie.

Degetele lui Kat se cufundară în părul lui, iar genunchii i se îndoiră până ce-i atinseră umerii. Rand se aplecă şi mai aproape, învăluindu-i cu mâinile fesele încordate. O sărută pe pântec, apoi îşi trase limba în jos, tot mai jos, şi-i gustă centrul întărit al făpturii ei, Kat scoase un ţipăt ascuţit, picioarele zbătându-i-se în menghina braţelor lui.

— Nu te opri, nu te opri, nu te opri, murmură. O, te rog, nu te opri nicio clipă.

Îi şoptea numele ca pe un cântec şi-şi lăsă capul să cadă pe spate. Părul ei i se rostogoli peste braţ, în timp ce Rand o ridica pentru a o aşeza pe pat. Îi sărută coapsele despărţite, le sărută suprafeţele interioare. Îi sărută din nou burta şi ar fi chinuit-o şi mai mult, dar Kat îşi înfipse degetele în umerii lui şi se ridică în şezut.

— Nu mai pot aştepta, rosti, cu ochii pierduţi, împăienjeniţi. Îl cuprinse năvalnic de talie, cu degetele în găicile curelei, trăgându-l între picioarele ei.

Şoldurile i se repeziră într-un dans ritmic, asupra căruia nu mai avea niciun control.

— Te rog, o, te rog, grăbeşte-te. Am nevoie de tine, am nevoie de tine, Rand…

— Iubito şi eu am nevoie de tine, spuse el cu glasul frânt, chinuindu-se să se elibereze din pantaloni; avea senzaţia că ar fi purtat mănuşi groase, că degetele i-ar fi fost amorţite înăuntrul acestora. Ajută-mă. Kat ţipă în suspine înecate, în timp ce-i plesnea mâinile să se dea la o parte, îl dezbrăcă de blugi, apoi de chiloţii bikini. Se lăsă pe spate, privindu-l. Era gol. Magnific de excitat.

Fierbinte. Îngenunchind asupra ei, între

picioarele ei.

O mângâie intim, sondând cu un deget, apoi cu două, iar ea închise strâns ochii. Mâinile ei îi găsiră erecţia şi începu să-l mângâie, să-l palpeze. El se arcui, zbătându-se parcă într-un supliciu prea profund pentru a putea fi îndurat.

Eliberându-se din strânsoarea ei, îşi coborî trupul deasupra.

— Ajută-mă, spuse iarăşi, cu glasul gutural, tendoanele gâtului reliefându-i-se violent de atâta încordare. Se repezi orbeşte şi nu nimeri. Kat îşi schimbă poziţia în timp ce Rand ataca din nou, făcându-l să rateze şi mai pe departe ţinta.

Frustrarea îi crescu, pe măsură ce ea căuta să-l călăuzească, dar trupurile refuzau să coopereze, spre a sfârşi tortura. Parcă ar fi uitat cum se potriveau cel mai bine împreună, parcă instinctul, odinioară atât de vrednic de încredere, i-ar fi părăsit, în frenezia lor de a se acupla. Rand încercă să-i menţină nemişcat trupul ce se zbătea, astfel ca şoldurile lui agitate să-şi poată prelua controlul propriilor mişcări haotice. Kat se supuse. Rand se retrase. Se priviră şi, spre desfătarea lui, ochii ei se umplură de veselie. Chicotelile li se amestecară, iar şi o cuibări lângă trupul său, simţind că în acel moment o iubea mai mult ca oricând. Ea îşi mută uşurel poziţia sub mişcările lui şi, deodată, mai mult din întâmplare decât premeditat, îşi regăsiră calea împreună.

— Ah, puiule…

Se afundă în ea, apoi se opri. Ridicându-se pe braţele-i tremurătoare, privi cutia cu prezervative, pe jumătate strivită sub umărul lui Kat.

Kat rămase complet încremenită, în timp ce Rand împietri deasupra ei, în ea, temătoare să se mişte

pentru a nu sparge vraja. La ce se holba? apoi o simţi. Colţul tare al cutiei de „spirit practic” pe care o lăsase el pe pat.

— Nu-mi pasă, spuse ea, strângându-l şi mai tare pentru a nu încerca să se îndepărteze. Rand, te rog! Se arcui spre el, absorbindu-l pe de-a-ntregul într-însa şi ţinându-l acolo. Se mişcă sugestiv, încolăcindu-l pe sus, cu picioarele, într-o cuprindere drăgăstoasă.

— Dacă-n noaptea asta facem un copilaş, îl vom iubi la fel de mult ca şi pe ceilalţi doi. Nu te opri, iubitul meu. Iubeşte-mă, Rand. Iubeşte-mă acum!

— O, Doamne, murmură el, parcă minunându-se, parcă temându-se, dar pentru temeri era prea târziu. Simţi vibraţiile începând în trupul ei, adânci, puternice. O simţi arcuindu-se din nou, cutremurându-se, îi văzu capul zbătându-se dintr-o parte-n cealaltă.

— Nu te opri, Kat, gemu, primindu-i muşcătura dinţilor în umăr, incredibilul rock and roll al şoldurilor. Încercă să se adapteze mişcărilor ei, dar erau atât de frenetice, atât de necontrolate, încât nu se puteau coordona. În schimb, o luă în stăpânire. O ţinu. O posedă. Kat! Kat! Kat! Nu ştia dacă-i rostea numele cu glas tare de fiecare dată când se împingea în ea, ştia doar că era a lui, iar el era al ei şi nu exista nicio cale de întoarcere din acest punct.

Se repezi din nou, iar ea gemu, încleştându-se de el cu picioarele. Se retrase, dar Kat îşi strânse picioarele şi mai tare, neîngăduindu-i nicio libertate de mişcare. Apoi, deodată, nu mai dori nimic, căci interiorul trupului ei deveni lichid, clocotind de jur-împrejurul lui, extrăgând din el tot ceea ce-i putea dărui.

Când Kat deschise ochii, Rand stătea într-un cot, aplecat deasupra ei, şoptindu-i numele. Îi dădu părul

la o parte de pe obraz cu o tandreţe care-o înecă de fericire. Zâmbi şi-l atinse pe buza de jos. Părea uşor umflată, ca şi cum i-ar fi muşcat-o.

Şi pe umăr avea o urmă. Acolo ştia că-l muşcase.

— Sălbatica mea Kat, murmură el, cu o anume mândrie în glas. Încă eşti destul de feroce.

— Numai când mă excit. Îi urmări cu degetul forma sprâncenelor.

— Şi de vreme ce n-am mai fost excitată de aproape doi ani şi jumătate, cred că mi s-au adunat destui aburi înăuntru. Rand se lăsă la loc pe pernă, împreunându-şi braţele sub cap, privind în tavan.

— Nu trebuie să spui asemenea lucruri, Kat. Orgoliul meu poate face faţă faptului c-ai avut alţi bărbaţi. Cum am mai spus, suntem divorţaţi. N-am nicio pretenţie de la tine. Kat se săltă în cot şi-l privi. Rand nu întoarse capul să-i întâlnească ochii. Ea îi trase faţa până nu mai avu încotro. Avea ochii întunecoşi, sumbri şi putea vedea că orgoliul lui nu era nici pe jumătate cât şi-l credea el.

— De ce-ai cumpărat prezervativele alea? îl întrebă. Rand se încruntă.

— Fiindcă ai spus că nu mai iei pilula. La dracu', Kat, ştiu că m-ai luat de soţ numai fiindcă erai însărcinată cu Nathan. Dacă avem vreo şansă să rămânem iar împreună, permanent, de data asta vreau s-o faci din dragoste, nu fiindcă te-am dat cu roatele-n sus şi nu vrei să ai un fiu nelegitim. O fulgeră mânia.

— Ce chestii mişto spui! Se ridică, dreaptă, încrucişând picioarele şi trăgându-şi marginea cearşafului în poală. Cu un mic efort, reuşi să-şi stăpânească nervii.

— Chiar m-am măritat cu tine fiindcă te iubeam! continuă ea, dându-şi la o parte părul încâlcit de pe

frunte. Ce tâmpenie! De obicei, femeia-i aia care crede că bărbatul se simte prins în capcana unei sarcini prenupţiale. De ce crezi că m-am lăsat de pilulă?

— Cred că nu m-am gândit niciodată prea atent.

— M-am lăsat fiindcă nu mai aveam nicio nevoie să continui. Nu mai riscam să rămân gravidă. Nu făceam sex cu nimeni. Nu mai voiam să fac sex cu nimeni.

Se culcă la loc lângă el, cu braţele sub cap şi ochii în plafon, imitându-i intenţionat poziţia nonşalantă dinainte.

— N-am dorit-o până nu te-ai mutat tu înapoi în casă, adică. De-atunci… Vocea îi deveni cutremurătoare.

— De-atunci, n-am mai vrut nimic altceva. Dar n-o voiam – n-o vreau – decât cu tine. Rand se rostogoli pe-o parte, trăgându-i cearşaful în jos la picioare:

— Ce vrei, aia ai. Îi atinse cu buzele vârful nasului, vârful bărbiei, apoi vârful fiecărui sân.

— Dar de data asta, cu prezervativ, te rog.

— Să plec? se holbă Rand la pantalonii pe care-i întindea Kat.

— Îmi pare rău, îi legănă ea blugii prin dreptul nasului. Cred c-ar fi mai bine. Înainte de-a se trezi copiii.

— Dar oricum vor şti, Kat. Nu le-o putem ascunde. Nu e nicio nevoie să le-o ascundem. Dădu la o parte pantalonii şi-i aruncă o privire întunecată, bănuitoare.

— Doar dacă n-ai avut în minte decât o aventură de-o noapte.

Kat îşi înfăşură halatul şi mai strâns pe trup, mestecându-şi partea interioară a obrazului. Îl iubea pe Rand. O iubea şi el. Dar, înainte vreme, asta nu

fusese de ajuns pentru a-i ajuta să întrevadă prin timpurile grele. Şi încă o mai sâcâia ceva. Un lucru căruia nu-i putea spune exact pe nume.

Se lăsă pe balansoarul de lemn curbat şi-şi aţinti privirea spre faţa lui.

— Vreau mai mult – mult mai mult – decât o aventură de-o noapte. Vreau tot ce-am avut înainte, Rand. Rand se aşeză la picioarele patului, întorcându-i privirea umbrită.

— Şi eu o vreau, iubito. Vreau totul. Numai că de data asta, vreau să o facem corect.

— Corect? O undă de zâmbet jucă pe buzele lui. În ochi i se aprinse o luminiţă, ca şi cum ar fi văzut imaginea pe care o zugrăvea cuvintele lui:

— Biserică, muzică grandioasă, un preot în odăjdii strălucitoare, eu stând în faţa altarului, nervos şi năduşit, strangulat de cravată, şi tu… Zâmbetul i se lăţi.

— Tu, Katherine, în rochie aibă lungă, cu voal, plutind spre mine, cu ochii într-ai mei. Vreau să te-aştept acolo, apoi să-ţi întind mâna când ajungi la mine şi să te ţin alături, aproape, în timp ce ne spunem unul altuia toate acele lucruri pe care ni le-am mai jurat odată. Kat îşi simţi gura tremurând. Ochii i se dilatară, cu speranţa că lacrimile ce-i înţepau vor înceta. Trăgând întretăiat aer în piept, încercă să zâmbească. Surâsul ei fu şovăitor.

— Vrei tu asta? întrebă, uluită. Tu? Rand privi succesiunea de emoţii de pe faţa lui Kat. I-ar fi putut spune adevărul, răspunzând: *Nu, draga mea, tu vrei asta, aşa că eu vreau să ţi-o dăruiesc, dar n-o făcu.* Continuă să-i susţină privirea argintie a ochilor acelora dilataţi şi dădu din cap:

— O vreau.

— Oh, Rand… El înghiţi un nod. I-ar fi fost atât de uşor, cu ani în urmă, să i-o fi dăruit. Ar fi fost necesar un efort atât de mic. Dar nu făcuse acest efort. Îi fusese mai uşor să pretindă că nu-i vedea dezamăgirea din ochi când spusese că voia să o ia de soţie în cel mai rapid mod posibil. „Fără surle şi tobe”, aşa se exprimase.

Iar Kat, iubindu-l, acceptase. Căzu în genunchi, în faţa ei:

— Deci? Ce zici? îi dăm bătaie? În timp ce se auzea pe sine însuşi rostind aceste cuvinte, ştiu c-o dorea şi el, toate gătelile romantice, toată tevatura şi nu numai pentru Kat. Le voia chiar şi pentru sine. Poate că, dacă de astă dată aveau o nuntă aşa cum se cuvine, căsnicia avea să dureze. Kat clipi din ochi şi simţi două lacrimi scăpându-i de pe gene. Rand întinse mâna şi i le şterse.

Ea îl mângâie pe obraz şi-şi lăsă mâna să alunece până pe umărul lui, apoi pe piept. Îi simţi sub palmă inima, bătând repede şi cu putere.

— Mă întreb câte femei au primit o cerere în căsătorie din partea unui bărbat gol, îngenuncheat? îi apucă mâna şi şi-o apăsă pe obraz, fără a-şi desprinde un moment privirea de pe faţa ei. O expresie vecină cu teama îi apăru în ochi.

— De ce nu te-aud spunând da, Katherine? Kat strânse din dinţi, înghiţind dureros. Nu-i mai putea înfrunta privirea. De ce nu spunea da? O uimea, o încânta să ştie că Rand dorea acelaşi lucru cu ea. Prin urmare, fireşte că avea să spună da. Avea să alunece din fotoliul acela îngenunchind ea însăşi în faţa lui, învăluindu-l în braţe şi acceptând. Dar… o reţinea ceva. Îşi dorea să-i poată explica ezitarea. Poate atunci avea s-o înţeleagă chiar şi ea.

— Katherine? Kat încercă, ştiind, chiar în timp ce le auzea, cât de inadecvate-i erau cuvintele.

— Am spus că vreau totul, Rand, tot ce-am avut înainte. Şi nu mint. Dar mai vreau, cred că mai vreau… şi altceva. Dacă ceea ce avuseseră înainte fusese îndeajuns, de ce evoluase atât de prost relaţia lor? Rand se ridică în picioare, cu confuzia citindu-i-se pe faţă:

— Ce altceva? Ce-ar mai fi?

— Nu-s sigură, răspunse ea, frământându-şi cordonul halatului între degetele, nervoase. Nu-s sigură c-o pot exprima în cuvinte.

— Încearcă. Ezită, în căutarea frazelor care ştia că n-ar fi putut niciodată exprima ceea ce simţea ea, să fie la fel de sigură ca Rand, cu privire la ceea ce dorea. Dar convingerea îi rămânea, nezdruncinată şi ştia că avea nevoie de mai mult decât o simplă repetare a cuvântului „da”, pentru a o şterge.

— Aştept, spuse Rand, iar nuanţa de nerăbdare din glasul lui o înştiinţa că n-avea de gând să mai aştepte multă vreme.

— E mai mult un fel de… simţ al meu, un simţ – chiar ţi se pare o nebunie? – al catastrofei iminente, dacă nu ne gândim bine la ce facem. Un sentiment intuitiv că lipseşte ceva. Îi cercetă ochii, în căutarea vreunui semn că o înţelegea, dar nu găsi niciunul. Totuşi, simţi o anume limpezime pătrunzând în propria-i dezordine emoţională şi mintală. Lipsea ceva. Da, asta era. Absenţa unui anumit lucru. Un loc gol. Frustrarea înăspri glasul lui Rand.

— Ce-ar putea lipsi? Kat nu era în stare să răspundă. Se ridică în picioare şi coti spre scrin, luând peria cu coadă argintie pe care o moştenise de la mama ei. Şi-o trecu prin păr, privind în oglindă, pe

când Rand îşi vâra un picior în pantaloni, apoi şi celălalt, şi şi-i trăgea peste şoldurile suple.

— De-aici de unde stau eu, spuse el, încheindu-şi fermoarul, nu se vede nimic lipsă în noaptea pe care tocmai am petrecut-o împreună. Kat se răsuci din faţa oglinzii:

— Nu despre asta vorbeam!

— Nu? În privire i se citea neîncrederea. Fălcile i se încordară, făcând tăietura bărbiei să se adâncească.

— Despre ce altceva ai putea vorbi? Ne iubim, Kat. Şi am făcut dragoste. Pentru mine a fost extraordinar. Credeam că şi pentru tine a fost, dar poate că în anii ăştia din urmă ai luat lecţii de actorie. Ignorându-i inspiraţia dureroasă, Rand se repezi înainte, eliberându-şi sufletul de suferinţă:

— Ţi-am dat ce-aveam mai bun. Dacă pentru tine n-a fost destul, dacă tot ce poţi face e să te smiorcăi, atunci mai bine începe să cauţi în altă parte. Şi poate ar trebui s-o fac şi eu. La urma urmei, după ce am purtat atâta timp numele de crai, de ce n-aş începe chiar să intru-n joc? Kat trânti peria pe scrin.

— Eşti nedrept!

— Pe dracu'! Nedrept a fost din partea ta să vii la mine, ca aseară, apoi să furi totul înapoi, acum dimineaţa! Ei bine, cucoană, las-o baltă! Lasă baltă toată povestea! Eu mă car de-aici! Se întoarse, îşi înhaţă tricoul şi chiloţii şi porni spre uşă.

— Rand. Se opri, cu mâna pe mâner.

— Ce? Kat trebui să se silească să continue.

— Nu mă smiorcăi, aşa că nu pleca de lângă mine. Asta mă-nfuria aproape mai mult decât orice, felul tău de-a da bir cu fugiţii când ne certăm, în loc să lămureşti lucrurile. Îmi pare rău dac-am părut că mă

plângeam, dar nu era aşa. Dragostei noastre nu i-a lipsit nimic. Şi mai vreau, mai vreau mult, mult mai mult. Încet, Rand reveni spre ea.

— Dar nu vreau să ne pripim, continuă Kat. Până nu-s sigură că putem sta din nou împreună, în toate privinţele, ar fi prea nedrept să le dăm copiilor motive de speranţă. Dacă i-am lăsa să afle că încercăm din nou, şi am da greş, ce efect crezi c-ar avea asupra lor? Fără a aştepta răspunsul, se repezi mai departe:

— Nu ne-ar ierta-o niciodată. O ştii foarte bine. I-am distruge. Nu pot… Nu vreau… să le primejduiesc fericirea. Privirea întunecată a lui Rand îi scrută faţa:

— Şi fericirea mea, Kat? Şi fericirea noastră? După noaptea care-a trecut, ai mai fi încântată să te duci din nou singură la culcare? Ştia că nu i-ar fi convenit.

— Putem continua să dormim noaptea împreună, Rand. Cât despre restul, însă, mă rog, am nevoie de timp. Am nevoie să-mi reevaluez sentimentele.

— De ce? Ale mele sunt perfect clare. Te iubesc.

Vreau să fiu cu tine tot timpul, în mod deschis, legitim. Vreau să fim din nou o familie, tu, eu şi copiii.

— Şi eu vreau asta. Dar trebuie să mai aştept. Nu încerc s-o fac pe arbitrul, sau să manipulez, sau mai ştiu eu ce. Nu te pedepsesc pentru nimic, dacă de-asta te temi. Nu-mi place să mă simt astfel. Dar, indiferent care ar fi această senzaţie de nepotrivire care mă roade, dacă n-o identific şi elimin înainte să redevenim un cuplu, mi-e groază că într-o noapte ar putea să se ivească din beznă şi să ne despartă.

— Atunci, spuse el, cu glasul scăzut şi aspru de mânie pe care încerca să şi-o stăpânească, în niciun caz să nu te grăbeşti. Încearcă să-ţi dai seama ce se-ntâmplă în mintea ta sucită, de femeie. Eu m-am lăsat

păgubaş de ani de zile.

Se opri, respirând greu, apoi continuă:

— Dar să-ţi fie clar, Katherine. N-am să mă furişez pe vârfuri, după ce au adormit copiii, strecurându-mă iarăşi afară la crăpatul zorilor, pentru ca să nu ne prindă că ne culcăm împreună. Şi nu voi fi de acord să vii la mine şi să-mi pleci din pat în toiul nopţii. Iar când vei fi gata să discuţi raţional, dă-mi doar de veste. Între timp, stai dracului la o parte din calea mea. Pot garanta că voi fi într-o stare de spirit care n-o să-ţi placă. Se întoarse spre uşă şi ieşi.

— Hei, spuse Rand, bătând la uşa cabinetului lui Kat, în seara următoare. Pot intra un minut? Kat ridică privirea de pe hârtiile pe care şi le întinsese într-o încercare de a se autoconvinge i că era ocupată şi eficientă. Rand avea pe el pantalonii tăiaţi, cu tivul zdrenţuit, un tricou, cu o gaură lângă buric, şi picioarele goale. Aduse cu el în cameră mirosul de-afară. Ea îşi forţă ochii să se abată dinspre coapsele lui puternice, privindu-l drept în faţă:

— Depinde în ce stare de spirit eşti.

— Ai să-mi asculţi o scuză?

— Sigur, se îmblânzi ea. Intră.

— M-am schimbat, spuse el, aşezându-se pe sofa şi întinzându-şi înainte picioarele lungi, dar nu atât de mult încât să uit să fiu mojic când nu-mi iese cum am eu chef. Ieri dimineaţă am spus câteva lucruri de care nu sunt mândru. Ca de pildă, faptul că poate ai început să iei lecţii de actorie. Ştiu că reacţia ta faţă de mine n-a fost prefăcută. Şi mai ştiu şi că ai dreptate. Dacă nu suntem foarte, foarte siguri de ceea ce facem, nu putem risca să lovim copiii.

Se îndreptă de spinare şi-i întinse mâna:

— Accepţi ideea că încă mai pot fi un mitocan

căpos, uneori, şi să mă ierţi atunci când sunt? Te rog, Kat, putem cel puţin să fim din nou prieteni?

Kat îi acceptă mâna:

— Îţi voi fi întotdeauna prietenă, Rand, dar vreau să-ţi fiu şi amantă.

Mâna lui fermă şi caldă căzu, la fel ca privirea. Se uită câteva momente în jos, apoi ridică ochii.

— Ştii cât de mult o doresc şi eu, Katherine. Ştiu că ştii. Un muşchi tresări pe obraz, când încleştă fălcile.

— Dar, probabil cu acelaşi grad de convingere instinctivă care-ţi spune ţie că trebuie să avem grijă cât de mult îi lăsăm pe copii să afle, ştiu şi eu că am dreptate. Nu-ţi pot fi amant. Pentru mine, în varianta asta, e ceva greşit.

Mi-e… teamă, Kat. Kat rămase mult timp privindu-i creştetul capului aplecat, amintindu-şi cum râsese şi-i spusese lui Todd că Rand nu se temea de nimic. În acel moment o crezuse. Întotdeauna îl văzuse pe Rand ca fiind invincibil.

Întotdeauna crezuse că el însuşi se vedea pe sine astfel. O emoţiona faptul că Rand se deschidea atât de mult în faţa ei, că risca să-i spună un asemenea lucru.

— De ce ţi-e teamă? El ridică privirea:

— Că dacă nu avem totul, nunta, verighetele, certificatul, scris într-o caligrafie fantezistă, care spun că tot ceea ce deţinem noi doi împreună cred-nu va fi real. Că dacă nu suntem căsătoriţi şi lucrurile o vor lua iarăşi razna, fie şi în cel mai mărunt sens, pur şi simplu ai să pleci.

— Rand… Se ridică şi veni să se aşeze lângă el. Coapsa ei goală se atinse de-a lui. Rand se îndepărtă, lăsând-o cu o senzaţie de pierdere ireparabilă. Kat continuă să-i vorbească, în pofida propriei suferinţe:

— Am fost căsătoriţi, nu mai ştii? Am avut verighetele, patalamaua la mână. Şi, în ciuda tuturor acestor lucruri, ne-am despărţit. Nu ne-au protejat căsnicia, când am încetat să mai încercăm să rezolvăm împreună problemele. Ce te face atât de sigur că a doua oară vor reuşi? Rand ridică din umeri:

— N-am spus că e un sentiment raţional. Doar unul foarte real. Cred până-n străfundurile fiinţei mele că dacă ne recăsătorim, de astă dată va fi pentru totdeauna. Cred, întocmai la fel de convins, că dacă n-o facem, dacă ne lăsăm duşi de valul unei relaţii fără a-i conferi nişte parametri puternici, bariere solide împotriva influenţelor din afară, am putea foarte uşor să fim iarăşi împinşi spre despărţire.

— Influenţe din afară? Dădu din cap:

— Nu alţi bărbaţi. Nici alte femei. Cred că am depăşit faza grijilor de soiul ăsta. Dar… există încă trecutul. Îl simt permanent în… noi. S-ar putea întinde şi înfige pârghii între noi, la fel de uşor ca îndoielile alea nebuloase ale tale Trecutul? se întreba şi ea, Rand aproape că spusese: „Îl simt permanent în mine”, apoi se corectase. Ce anume îl îngrijora din trecut – din trecutul lui? Cum le-ar fi putut afecta viaţa prezentă sau pe cea viitoare? După un timp, dădu din cap:

— Cred că trebuie să trăiesc cu el, nu? E decizia ta şi ai tot atâta drept s-o iei pe cât am avut eu dreptul s-o iau pe-a mea.

— Dar prieteni? întrebă el din nou. Rămâne în picioare? Kat zâmbi:

— Rămâne în picioare. Rand se ridică şi merse la uşă.

— Bine. Fiindcă am ceva pentru prietena mea. Ieşi în hol şi reveni cu o cutie înfăşurată în hârtie viu

colorată, cu o fundă mare albastră deasupra.

— Pentru tine, Kat. Kat o luă în poală, privindu-i întrebătoare:

— Nu e ziua mea.

— Ştiu. Doar deschide-o, vrei? Se încruntă, la fel de nerăbdător cum ar fi fost Nathan, şi cu ochii la fel de vii. Ea se supuse, săltă capacul şi dădu la o parte ambalajul de hârtie fină.

— O, doamne… şopti, ridicând veşmântul de mătase. Era lung, subţire, transparent, într-o nuanţă de verde gingaş la umeri, devenind tot mai închisă spre poate.

— Nu-i acelaşi pe care l-ai vrut mai-nainte, spuse Rand, în timp ce Kat lăsa cutia să cadă şi se ridica să-şi ţină caftanul în faţa trupului. Dar sper că te mulţumeşte.

Îl privi printr-o rouă de lacrimi:

— Fir-ar să fie, şopti ea. Ce ţi-ai pus în gând, Waddle? Să mă seduci iarăşi?

Rand clătină din cap şi întinse braţele spre ea, cuprinzând-o blând, fără seducţie, fără niciun strop de sexualitate în îmbrăţişare.

— N-n, murmură el cu buzele în părul ei. Încerc să pun la locul lor piesele pe care le găseşti lipsă. Apoi o strânse tare de tot, legănând-o încoace şi-ncolo.

— Vreau să fim din nou întregi, puiule! O doresc atât de rău, încât cred că mor dacă nu găsim calea de întoarcere spre a fi iar împreună. Kat nu putu decât să se agaţe de el, dorind acelaşi lucru.

CAPITOLUL 12

În următoarele două săptămâni, Kat descoperi că primirea cadourilor romantice, după ce-i spusese lui Rand că le dorea nu le făcea cu nimic mai puţin romantice. Poate, trase ea concluzia în ziua în care el

îi dărui o enormă cutie cu bomboane de ciocolată, era cu atât mai romantic, căci însemna că Rand era dispus să se dea peste cap pentru a-i face plăcere. Însemna că se gândea la ea.

După cum şi ea se gândea necontenit la el. O durea dorinţa de el, nevoia de el, conştiinţa faptului că nu-i despărţea decât un tronson de scară şi că, dacă-şi punea într-adevăr ambiţia, putea ajunge în patul lui în interval de cinci minute. Dar, cum Rand refuzase s-o seducă, în favoarea propriilor lui intenţii, refuza şi ea acelaşi lucru. Unde, se întreba, aveau să se sfârşească toate astea?

Că şi el suferea în aceeaşi proporţie cu ea, ştia foarte bine. Că, găsea la fel de dificil ca ea, să nu capituleze în faţa forţelor, ce-i atrăgeau constant unul spre altul nu era niciun secret. Luase obiceiul ca seara să plece de-acasă. Nu-l întreba unde, dar ştia, instinctiv, că nu făcea decât să-şi viziteze prietenii.

Într-o seară, la scurt timp după ce Rand culcase copiii, îi privi maşina plecând, după care se duse în curtea din spate, unde mai lucră o oră, până când se întunecă de-a binelea. Revenind în casă, făcu un duş, luă pe ea caftanul verde şi porni hai-hui prin locuinţa prea strâmtă.

Fără să-şi afle liniştea, îşi turnă un pahar cu vin şi se aşeză pe verandă să privească răsăritul stelelor, simţind că dorul de Rand devenea din ce în ce mai intens. Pentru a nu sta inactivă, reveni înăuntru, introduse un CD în player şi începu să danseze de una singură, absorbind ritmurile senzuale în toate fibrele făpturii ei, până o inundară complet.

Desfăcu braţele şi se roti într-un cerc ameţitor, mătasea diafană a caftanului mângâindu-i picioarele goale. Pocni din degete şi-şi aruncă pe spate capul,

legănându-se în tempo-ul erotic.

Apoi, într-un fior de excitaţie pură, închise ochii, cuprinzându-şi trupul cu braţele. Astfel ar fi făcut şi Rand. Îşi frecă braţele pe dinăuntrul mânecilor largi, până la umerii goi. Şi pe asta ar fi făcut-o, şi chiar mai mult. O dureau sânii, iar sfârcurile i se întăriseră ca două noduri ascuţite, dureroase. O, cât ar mai fi vrut să danseze cu Rand! Dorea apropierea, îi dorea atingerea şi dorea ceea ce-ar fi urmat după dans. Se roti vertiginos, cu muzica palpitându-i prin sânge, prin inimă.

Muzică de dans. Putea scoate omul din minţi. Rand scrâşni din dinţi, aşezat la computer şi ascultând ritmul înfocat al unei chitare latine, infiltrându-se de la nivelul superior. O făcea anume ca să-i pricinuiască această tortură? închise uşa pentru a bloca ritmul sugestiv, dar nu-i folosi la nimic. Muzica sacadată continua şi nu mai putea s-o suporte.

Tropăi până-n baie, lepădându-şi din mers hainele, şi păşi sub duş. Lăsă apa să înece sunetul, dar tactul continua să-i pulseze în vene. Îl durea. Jinduia.

Gemând, închise robinetul de apă caldă şi îl deschise pe cel de apă rece la maximum, lăsându-şi trupul biciuit de ploaia îngheţată.

Zece minute mai târziu se ştergea pe cap, iar muzica răsuna în continuare la fel ca-nainte. Înjurând, îşi înfăşură şoldurile cu prosopul şi ieşi din apartament.

Femeia asta n-avea pic de conştiinţă! Era timpul să pună capăt nebuniei.

Nu pierdu vremea cu bătutul la uşă, iar Kat, întâmplător, tocmai privea într-acolo când Rand o dădu de perete. Făcu un pas şovăitor îndărăt, cu ochii aţintiţi spre chipul lui neguros. El intră hotărât, cu

pumnii încleştaţi pe lângă trup şi un muşchi palpitându-i lângă bărbie. Oprindu-se în faţa ei, închise strâns ochii, se clătină un moment, apoi îi deschise iar.

Întinse braţele spre ea şi, prinzând-o, înclină capul şi-şi încleşta gura peste a ei. Înflăcărare şi dorinţă se aprinseră deopotrivă, pe când Kat se agăţa de el. Prosopul nu reprezenta un impediment în calea valului crescând al dorinţei lui. Dovada dură a patimii o inflama şi îl trase spre ea, inhalându-i adânc parfumul proaspăt, de după duş. Mirosea minunat. Avea pielea umedă; părul, prin care scurma ea cu degetele, era jilav încă. Gura-i era flămândă peste a ei şi se hrăni din ea vreme îndelungată. Într-un târziu, întrerupse sărutatul, dar îşi umplu mâinile cu părul ei şi-i ţinu capul locului, astfel încât să nu şi-l poată îndepărta.

— Am venit să te fac să-ţi blestemi zilele, spuse Rand, răsuflând greu, cu glasul aspru. Am venit să-ţi spun să opreşti muzica. Am venit să-ţi spun că era prea tare. În timp ce vorbea îşi dădu seama că nu era prea tare. Puteau conversa absolut comod, muzica oferindu-le un fundal plăcut. Pieptul lui Kat se ridică şi cobora în acelaşi ritm cu al lui. Sângele îi gonea prin vene, încălzindu-i pielea, umplându-i capul cu ecouri, dându-i o senzaţie de beţie înspumată.

— A, da? spuse ea, pe un ton încurajator.

— A, da, scăpărară ochii lui Rand. Dar acum… cred că poate aş cam vrea să dansez.

— Zău?

— Zău. O ridică, mătasea caftanului înălţându-i-se în susul coapselor, înfăşurându-i braţul şi mâna ca o făgăduială şoptită. O duse în camera ei, o aşeză în mijlocul patului şi se culcă alături. Au „dansat” până

când prin perdele începu să pătrundă o lumină palidă şi un cor de păsări îi adormi cu cântecul său.

— Aşa va fi, nu? întrebă Rand, recuperându-şi prosopul mototolit de pe podeaua dormitorului, peste câteva ore. Am să vin aici seara şi-am să plec dimineaţa.

Kat îi cercetă chipul, observându-i profunzimea mâhnirii.

— Nu, dacă nu vrei să vii aici, Rand. El îşi potrivi prosopul împrejurul şoldurilor.

— Dar vreau să vin. Ăsta-i necazul. Nu pot înceta să tot vreau. Kat dorea să poată fi de acord cu a-i dărui tot ceea ce voia. Se apropie de el, îmbrăţişându-l, iubindu-l cu o intensitate înfricoşătoare, i-ar fi fost atât de uşor să spună: „Da, mă voi căsători cu tine”. Ar fi fost atât de uşor… şi atât de greşit.

— Simt că-s cumplit de nedreaptă cu tine.

— Nu-ţi face griji în legătură cu asta iubito, replică Rand, iar Kat se simţi ciudat că o consola: ar fi trebuit ca lucrurile să stea invers. O să ne descurcăm noi.

Îi ridică faţa în sus şi-i zâmbi:

— Una din vorbele favorite ale cuvioasei mele mame era: „Puştiule, viaţa nu-i întotdeauna dreaptă”. Kat încremeni, năucită să-l audă vorbind cu atâta uşurinţă despre mama lui. O şoca să-l audă vorbind cât de cât despre ea. Şi îi dădu îndrăzneala de a-i pune o întrebare căreia îi dorea de mult răspunsul:

— Ce… ce părere crezi că ar fi avut mama ta despre mine?

Temuta expresie închisă se aşternu peste ochii lui Rand şi, preţ de un moment, Kat fu sigură că nu va răspunde, că avea să schimbe subiectul. Dar, deşi umbrele din ochi stăruiră, el spuse încet, ca şi cum ar

fi gândit fiecare cuvânt înainte de a-l rosti:

— Cred că te-ar fi plăcut. Nu înghiţi pălăvrăgeala nimănui. Kat îşi muşcă buza de jos.

— Şi ea? întrebă nesigură, aproape ţinându-şi respiraţia. De astă dată, oblonul se închise complet. Rand îi dădu drumul şi se întoarse pe jumătate, potrivindu-şi mai bine prosopul.

— Merg să fac micul dejun pentru copii, spuse el. Încearcă să mai tragi un pui de somn până pleci la slujbă.

— Nu! răspunse Kat, repede, trăgându-şi pe ea halatul, chinuită de dezamăgire.

De ce-i pusese acea întrebare anume? O alta ar fi putut face să continue conversaţia.

— Du-te înapoi jos. Mă ocup eu de copii. Rand se încruntă:

— Kat? Ce s-a-ntâmplat? De ce eşti supărată?

Draci, draci, draci! Nu ştia, realmente! Sinceritatea, calitate pe care Kat o preţuia nespus, se risipi sub privirea lui, uimită. La ce bun să-l acuze că-i ascundea unele lucruri? N-ar fi făcut decât s-o nege.

— Am nevoie să petrec şi eu puţin timp cu copiii, să ştii. Şi, în ultima vreme, abia dacă i-am văzut. Preferă să stea cu tine, chiar şi când sunt eu acasă. Îl privi urât:

— Categoric, preferă mâncarea gătită de tine. Mai ales de când începuse s-o frigă la proţap. Rand se aşeză pe marginea patului.

— Asta te necăjeşte, Kat? Că le place cum gătesc eu?

— Câteodată, răspunse ea, lăsându-se moale în balansoar, în faţa lui. Într-un fel.

— În ce fel? îşi aruncă mâinile-n sus şi sări în picioare. Alungându-l din pat, îndreptă cearşafurile şi

trase peste ele cuvertura.

Nu… Îl văzu, în partea opusă a patului, pufuind o pernă. Expresia lui o înştiinţa că un NU ştiu jalnic nu era răspunsul pe care să-l accepte.

— Bine, reluă Kat, dând un pumn pernei din braţele lui. Uneori mă simt… În plus. Vreau să zic, ţii casa lună. Ai preluat spălatul rufelor, munca în grădină, cea mai mare parte din îngrijirea copiilor. Sunt şi copiii mei, Rand, şi încep să mă simt ca o intrusă în propria mea casă.

Fu rândul lui să-şi azvârle braţele-n aer, scoţând un sunet frustrat, de dezgust.

— Pentru numele Atotîndurătorului, Katherine! întotdeauna ai insistat că aveai nevoie de ajutor la gospodărie, că voiai să mă interesez mai mult de copii! Acum, că ai obţinut-o, te mai şi plângi?

— Nu, îşi ridică ea arogantă bărbia. Ceea ce încerc să spun e că n-am vrut niciodată să mă înlocuiască cineva. Am vrut să împarţi treburile cu mine, la fel cum şi eu împărţeam cu tine sarcina câştigării banilor. Ai spus că ţi-aş fi răpit bărbăţia dacă nu te lăsam să plăteşti pensia alimentară pentru copii. Dar şi tu îmi răpeşti mie ceva, deşi nici nu ştiu sigur cum să-i zic, făcând toate cele pe lângă casă şi făpându-le mai bine decât mine. Credeam că voiai să mă transform în maică-ta.

Acum, simt că tu te-ai transformat în ea, ca şi cum ai încerca să-mi demonstrezi că eşti o mamă mai bună decât am fost eu vreodată. Poate una chiar mai bună şi decât ea. Dacă ar fi cu putinţă una ca asta.

Umerii lui Rand se înmuiară. Mâinile i se încleştară pe lângă trup. Se holbă la ea timp de poate, un minut întreg, în timp ce culoarea îi fugea şi-i revenea în faţă, lăsându-l în cele din urmă alb pânã-n

vârful urechilor.

— Mama mea, spuse el desluşit, încet, a fost o târfă.

Ţinând capul sus, deschise uşa, ieşi şi o închise în urma lui. Kat rămase cu ochii căscaţi la panourile de lemn, întrebându-se dacă nu cumva tocmai se trezise dintr-un vis lung, cât o noapte, incredibil de erotic şi amănunţit, cu o lovitură de teatru amară, în final. Se împletici de la pat până la balansoar, înainte de-a i se înmuia genunchii.

— Mami? deschise Nathan uşa. Cu cine vorbeai?

— Nici eu nu sunt prea sigură, răspunse ea. Nu-s sigură deloc.

— Mami? Băiatul îşi strecură mânuţa caldă într-a ei.

— Ştii ceva? Câteodat eşti cam sucită. Acum poţi să faci micul dejun?

— Putem sta de vorbă? Kat se prezentă la uşa lui Rand de cum reveni în casă, după ce dusese copiii la şcoală. Rand făcu un pas înapoi pentru a o lăsa să intre. Uşa camerei lui de lucru era deschisă, iar Kat văzu ecranul albastru al computerului activat pentru munca zilnică.

— Dacă ai timp, adică. El făcu o mutră îngrijorată:

— Nu trebuie să te duci la serviciu?

— Dacă un vicepreşedinte nu-şi poate lua o zi liberă pentru o urgenţă în familie, ridică ea din umeri, atunci cine să poată? Rand închise uşa.

— N-o poţi numi tocmai urgenţă, Kat. Mama mea a fost mult timp prostituată, iar asta s-a-ntâmplat demult. Atunci am supravieţuit. Azi-dimineaţă, am descoperit că pot supravieţui şi faptului că tu s-o ştii. Gura i se suci într-o parte şi scoase un sunet scurt,

care-ar fi putut să fie un mic hohot de râs.

— Mai mult sau mai puţin. Kat se aşează pe otomana de creton, strângându-şi palmele între genunchi.

— De ce m-ai minţit în legătură cu ea? De ce ai cheltuit atâta energie născocind poveşti despre cât de minunată era şi din ce cămin perfect proveneai?

Rand se aşează pe canapea.

— Nu te-am minţit, Kat. Te-am lăsat, doar, să crezi ceea ce voiai tu să crezi.

— Ba nu, replică ea, cu ochii acuzatori. În scopul de-a te muta înapoi aici cu noi, ai încercat să justifici faptul că nu-mi spuseseşi adevărul despre situaţia ta materială, spunând că m-ai lăsat doar să cred ceea ce deja credeam. De data asta n-am s-o mai înghit, Rand. M-ai lăsat să cred ceea ce voiai tu să cred. Ai ţinut-o pe-a ta pentru a mă convinge că ai avut o mamă exemplară, o educaţie gen „Tata ştie mai bine”. La dracu’, Rand, trebuie să ştiu de ce.

Cugetase profund, îndelungat, în drum spre casă, de la şcoala copiilor. Acum ştia care era elementul lipsă. Încrederea. Încrederea lui Rand – sau lipsa acesteia

— Pentru ea. În ea. Dacă nu se putea încrede în ea, n-aveau să atingă niciodată apropierea care ştia că era necesară pentru ca mariajul să funcţioneze din nou.

Se gândise să nu întrebe, să aştepte ce altceva avea el să-i mai divulge din proprie iniţiativă, îi spusese că dorea gesturi romantice şi le căpătase. Dar era oare altfel cu confidenţele? Rand nu se putea preface, când era vorba de obiecte palpabile, ca florile, dulciurile şi hainele frumoase. Putea, însă, să continue cu scornitul poveştilor despre care considera

că-i puteau astâmpăra curiozitatea.

Acesta era un lucru prea grav, prea important. Pur şi simplu trebuia să ştie.

— De ce? întrebă din nou, calmă, dar insistentă. De ce minciunile?

Crezu că n-avea să-i răspundă. Rand se ridică, merse la bucătărie şi-şi turnă o cafea. Parcă venindu-i ideea cu întârziere, îi turnă şi ei una. I-o împinse pe tejghea, când Kat i se alătură.

— De ruşine, spuse el, aşezându-se la masă. Am avut o copilărie înecată de ruşine. N-ai să ştii niciodată ce-nseamnă asta. Am fost crescut într-un bordel. A, nu aşa-i spuneau, mama mea şi „chelneriţele" ei, nu mai mult decât să se numească pe ele însele prostituate. Îl numeau „Hanul Tricornului". Se afla la periferia oraşului Whitehorse şi, câtă vreme lucrau curat, autorităţile se făceau că nu văd. Dar ştia toată lumea. Cam de pe la vârsta actuală a lui Nathan, am ştiut ce se întâmpla la etaj. Kat se rezemă de tejghea, privindu-l, cu cana de cafea în ambele mâini.

Simţea un frig îngheţat, de parcă s-ar fi găsit în Whitehorse.

— Iubeam şcoala, fiindcă reprezenta o evadare, continuă el. Cărţile. Zâmbi cu răutate.

— Erau prietenele mele cele mai bune, singurele mele prietene pe carele admiteam în viaţa mea. Obişnuiam să merg pe jos trei mile până-n oraş, la bibliotecă, în weekend-uri, fiindcă acolo mă puteam ascunde. Nimeni din cărţile pe care le citeam nu ştia ce se petrecea la mine acasă. Personajele cu care mă identificam nu trebuiau niciodată să trăiască acoperite de ruşine. Când mă aflam în compania personajelor fictive, deveneam şi eu personaj fictiv. Puteam ţine

fruntea sus.

La şaisprezece ani, am plecat din Yukon. L-am lăsat în urmă şi am jurat să nu mă mai întorc niciodată. Am inventat o poveste despre casa mea, ca fiind asemenea celor despre care citisem în copilărie, unde exista o mamă, cu şorţ alb, şi pâine coaptă-n cuptor, şi un tată, îmbrăcat în costum şi cravată, care se ducea la muncă în fiecare dimineaţă şi venea acasă seara şi-i dădea leafa soţiei. Mă gândeam că într-o bună zi îmi voi lua un câine pe care să-l botez Domnul Muggs, iar copiii mei se vor tăvăli cu el pe podea, râzând. Kat îşi muşcă buza şi se aşează pe un scaun, în faţa lui.

— Iar eu n-am vrut niciodată câine.

— Nu contează, ridică Rand din umeri. Câinele era o fantezie la fel de mare ca mica nevastă perfectă, cu şorţ alb, pe care o visasem pentru mine. La fel de închipuit ca locuinţa copilăriei pe care o plăsmuisem în mintea mea, cea de care să pot fi mândru. Părinţii care să mă facă să nu bag capu-ntre umeri. Părinţii care să nu lentoarcă din drum pe fetele drăguţe cu care voiam să mă întâlnesc. O casă în care să-mi pot invita prietenii.

Am elaborat o fantezie şi mă foloseam de ea pentru a răspunde inevitabilelor întrebări pe care le pun oamenii când fac cunoştinţă cu cineva. La vremea când te-am întâlnit pe tine, cred că ajunsesem aproape s-o cred eu însumi. Ţi-am băgat-o pe gât, iar tu ai înghiţit-o fără să clipeşti. Şi de ce n-ai fi făcut-o? Erai o fată atât de drăguţă, încât nici n-ai fi putut să te uiţi la un om care venea dintr-o casă ca aceea pe care o avusesem eu.

Îi văzu negarea scânteind în ochi şi-i puse degetele peste gură:

— A, ştiu că părinţii tăi au divorţat. Ştiu că tatăl tău şi-a părăsit soţia pentru o femeie mai tânără, dar mie asta mi se părea atât de minor, încât era aproape firesc. Era aproape ca o fantezie şi pentru mine. Nu cred că mi-am dat seama, până n-am văzut cât i-a durut pe copii divorţul nostru, că fuseseşi traumatizată grav de faptul că tatăl tău îşi părăsise nevasta şi în acelaşi timp te abandonase şi pe tine. De asta am plecat de la redacţia de ştiri străine, pentru a putea fi lângă Nathan şi

Katie cât de mult posibil. Kat se ridică şi reveni în living, încovrigându-se pe colţul canapelei… Rand rămase la masă până-şi termină cafeaua.

— La ce te gândeşti? întrebă el, venind să se aşeze lângă ea.

— Nu-s sigură. La multe. La tatăl tău. Ai vorbit despre „părinţi” de care n-ar trebui să-ţi fie ruşine. L-ai cunoscut? Rand pufni, cu un sunet aspru, amar.

— Dacă l-am cunoscut? Cum să nu? Era proprietarul. Nu sunt sigur dacă era căsătorit legal cu mama, dar ea îşi spunea pe numele lui de familie.

Privirea pe care i-o aruncă o făcu pe Kat s-o doară propria lui suferinţă.

— Şi eu la fel. Atunci şi acum. Şi tu. Şi copiii noştri. Ar fi trebuit să mi-l schimb cu alt nume. Cum îţi place să porţi numele unui om care toată ziua nu făcea decât să şadă-n salon şi să bea? Şi să preacurvească?

Se fălea ce viaţă uşoară duce, trăind din ce câştiga mama cu sudoarea… frunţii. Clienţii îi plăteau lui înainte de-a urca la etaj, şi era destul de voinic, destul de gras, ca să se asigure că-i plăteau. Mai era destul de voinic şi gras ca să fi oprit toată daravela dacă aşa-i venea.

Îmi venea să-l omor că nu-i punea capăt, că nu-mi

apăra mama de indivizii ăia şi depravarea lor. A fost nevoie să ajung la vârsta de şaisprezece ani ca să-nţeleg că lucrurile mergeau astfel fiindcă ea o dorea. Părinţii mei, amândoi, erau la fel de depravaţi ca muşterii lor. Aşa că am decis să fiu eu cel mai bun, cel mai protector soţ din lume, numai de mi-aş fi putut găsi o femeie care să fie cea mai bună soţie şi mamă. Dar ceea ce nu ştiam era că doream o soţie care să-mi fie mamă şi mie, nu numai copiilor mei. Kat tăcu câteva minute.

— Niciodată n-am bănuit că voiai să-ţi fiu ca o mamă. Mila pentru el se războia cu resturile vechilor resentimente, iar acestea din urmă scăpărară, aprinzându-se:

— Cine naiba să-i poată fi ca o mamă unui bărbat egoist şi cu aere de şef, care voia să ia toate hotărârile, să stabilească el toate regulile? Rand trase adânc aer în piept, apoi îl expiră.

— Nu ştiu. Ştiu că ţi-am cerut prea mult.

— Prea mult? Sau nu destul de mult? De ce nu mi-ai spus că aveai nevoie de la mine de compasiune – de înţelegere, de dezmierdări? Nu crezi c-ai fi ieşit cu faţa curată în problema copilăriei tale, că poate te-aş fi înţeles mai bine, ar fi fost mai multe şanse să-ţi dau ceea ce voiai? De ce-ai crezut că ajungea să-mi spui că părinţii tăi au murit când aveai şaisprezece ani? Nu credeai că meritam să ştiu adevărul? Rand se ridică greoi, începând să se plimbe prin micul living.

— N-au murit când aveam şaisprezece ani. Şi în legătură cu asta te-am minţit.

— Dumnezeule mare! sări Kat de pe canapea. Şi în legătură cu ce altceva m-ai mai minţit, Rand? Toată viaţa noastră împreună s-a bazat pe o fantezie?

Ridică din umeri:

— Cred c-ai putea spune şi aşa. Bătrânul a murit de ciroză, cam la un an după plecarea mea. Ea a murit cu câteva luni înainte să mă părăseşti tu. Cineva – un avocat – mi-a dat de urmă cu ajutorul ziarului, îmi lăsase hanul moştenire.

Îi întoarse spatele, privind pe fereastră la irişii pe care-i plantaseră împreună în curtea din spate. Kat se uită dincolo de el, la florile înalte şi purpurii ce se unduiau în vânt, profilate pe iarba tunsă cu îngrijire, deasupra unui zid scund de piatră cenuşie, perfect aliniat. Era o privelişte curată, ordonată, cu margini precise, hotare sigure, întru totul opusă dezordinii ce i se rostogolea în minte.

— A trebuit să mă-ntorc, Kat, spuse el, revenind cu faţa spre ea. A trebuit să mă-ntorc şi… să scap de han. Avea ochii atât de întunecoşi, încât păreau negri pe faţa sa palidă.

— Şi tot n-am vrut să afli. Deci, nu ţi-am putut spune. Kat închise ochii, în vreme ce deplina înţelegere o inunda cu un val de durere incomparabilă.

— Deci, ţi-ai luat un concediu de urgenţă de la ziar şi te-ai dus în Yukon. Căzu moale pe sofa.

— Da. Deschise ochii.

— Nici chiar când te-am acuzat că fuseseşi cu altă femeie, nu mi-ai putut spune adevărul?

— Mi-era prea ruşine.

— Atât de ruşine, încât ai lăsat să ni se destrame căsnicia. Asta nu era ruşine, Rand. Era mândrie. El ridică iarăşi din umeri.

— Nu ştiu, Katherine. O fi fost. Ştiam numai că nu-ţi pot spune adevărul. O privi îngândurat:

— Iar căsnicia noastră era deja destrămată. Pentru mine, se destrămase în clipa când m-ai acuzat

de infidelitate. Îmi închipuisem că mă iubeai, în pofida nepotrivirilor. Şi crezusem că aveai încredere în mine. M-a durut mai rău decât oricând, să văd că mă credeai în stare să-ţi fac una ca asta. Mai ales de vreme ce, situaţia dintre noi înrăutăţindu-se tot mai mult şi fiind tentat să caut altă femeie, pentru… consolare, n-am făcut-o niciodată. M-am simţit trădat când m-ai acuzat.

Întotdeauna fusese foarte important să ai încredere-n mine, fiindcă încercam atât de mult să fiu un bărbat bun, diferit de tatăl meu.

— Încredere? holbă ea ochii, sărind în picioare. Cum poţi vorbi de încredere când tu n-ai avut în mine destulă încredere în legătură cu trecutul tău?

Rand clătină din cap deznădăjduit:

— Ştiam că majoritatea căsniciilor trec prin perioade proaste. Credeam că vom răzbi dintr-a noastră, vom ieşi la liman, iar când tu aveai să fii dispusă să vorbeşti din nou cu mine, dispusă să asculţi, dispusă să ai încredere, puteam drege totul fără a recurge la a-ţi spune adevărul despre mine. N-am vrut să te fac să suferi.

Voiam să te apăr de gunoiul care-mi întinase viaţa. Voiam să-i apăr pe copii. Cât despre cealaltă problemă, credeam că, în timp, mă vei ierta pentru ceea ce credeai că făcusem. Kat râse amar, traversând încăperea spre uşă, pentru a se opri apoi lângă vulgarul cuier-pom:

— Ştii, mi-l amintesc pe tatăl meu spunându-ne acelaşi lucru, mamei şi mie, în ziua când ne-a anunţat că pleca. A spus că nu voise niciodată să ne facă să suferim, aşa că minţise. Îl privi pe Rand cu ochi mari:

— Dar, la fel ca tine, minţise nu pentru a-i apăra pe oamenii la care pretindea că ar ţine, ci ca să se

apere pe el însuşi. Legănă cuierul.

— Ăsta, cel puţin, acum se explică. Era o relicvă din trecutul tău. Şi, întorcându-se cu faţa spre el:

— Asemeni minciunilor, Rand, e urât, murdar şi ieftin.

— Ştiu, încuviinţă Rand.

— Se priviră tăcuţi, Rand lângă fereastră, Kat lângă uşă, pe punctul să plece. Ceva o reţinea acolo. N-ar fi putut spune ce anume. Rand zâmbi strâmb:

— Aştept să pleci, să ştii. Aproape că-mi ţin respiraţia, de atâta aşteptare. Într-un fel, cred că vreau să pleci… Fiindcă atunci voi fi capabil să fug. Să mă ascund. Să pretind că discuţia asta n-a avut loc niciodată, că nu ştiu hidosul adevăr al vieţii mele. Fiindcă, vezi tu, dacă pleci, nu va mai fi nevoie să te-ntreb: îmi poţi ierta toate minciunile? O putem lua de la-nceput, de astă dată cu adevărul între noi?

Kat continua să stea pe loc, privindu-l. Făcu un pas şovăitor spre el, se opri, apoi mai făcu unul. Când ajunse, se opri în faţa lui, fără să-l atingă.

— Nu. Nu, n-o putem lua de la început cu adevărul între noi. Nu vreau să existe nimic între noi. Adevărul n-are decât să ne înconjure, Rand. Să ne unească laolaltă. El trase aer în piept, răguşit, şi-i puse mâinile pe umeri, aproape, i se păru lui Kat, temându-se s-o creadă.

— Când tata ne-a spus, continuă ea, că amanta lui era gravidă şi se muta la ea, am trăit cu ceea ce credeam eu că e cea mai groaznică ruşine pe care o putea suferi un om. Nu dorisem să mă gândesc la tata ca făcând dragoste cu cineva, necum cu o femeie mai mare decât mine cu doar cinci, şase ani. Cred că am o idee parţială despre cu cât mai mare trebuie să fi fost sentimentul tău de ruşine.

Rand coborî mâinile pe talia ei şi, deodată, se îmbrăţişară, tremurând amândoi ca şi cum ar fi fost cuprinşi de fiori reci, ţinându-se unul pe altul protector, sperând că puterea iubirii lor va putea ţine la distanţă relele viitoare.

— Ce-ai făcut cu hanul? întrebă Kat când tremurul li se mai potoli.

Ridicase mâinile, ştergând lacrimile ce şiroiau pe chipul lui Rand. Niciodată nu-l mai văzuse plângând.

— L-am vândut. Nu voiam să am nimic de-a face cu el. Zâmbi cu răutate şi aruncă o privire prin cameră.

— Mă rog, cu excepţia unui singur lucru. Priviră amândoi spre cuier. Degetul mijlociu continua să stea ridicat, în inconfundabilul său gest frivol-sfidător.

Kat îi cuprinse obrazul cu palma.

— Hai să-l ducem sus, O să-l punem în antreul din faţă, Când musafirii noştri vor întreba ce-i cu el, ne vom zâmbi unul altuia şi vom fi foarte, foarte misterioşi, şi niciodată nu vom spune nimănui vreo vorbă.

— „Vom”? Musafirii „noştri”? îmi place cum foloseşti pronumele, domnişoară Waddell.

— Ăă, am putea spune doamnă Waddell, te rog?

— Of, puiule… O sărută, apoi înălţă capul şi-i zâmbi.

— Îmi place cum foloseşti onorificul, doamnă Waddell. Kat făcu o mutră îmbufnată.

— Altceva nu-ţi mai place?

— Mă rog, nu ştiu. Ce altceva ai mai avea? Kat îi arătă. Lui Rand îi plăcu.

SFÂRŞIT